

Å nåde stor og underfull ....

For mange kristne er ordene i John Newtons kjente sang – bare det – ord i en sang. Men for de troende som daglig vandrer i Guds nåde, er disse ordene et kraftfullt vitnesbyrd om Guds kjærlighet.

Denne boka leder deg kapittel for kapittel ut av lovishetenes skog til lyset fra Guds underfulle nåde.

Her vil du oppdage forskjellen på

- lovishet og frihet
- å prøve selv og å stole på
- å leve som Maria og tjene som Marta
- å vandre i kjødet og vandre i nåden

«Menigheten består av Guds nådes-trofeer.
De kristne har gjennom alle tider vært et vitnesbyrd
om Faderens kjærlige nåde i denne verden.»

STEVE MCVEY

STEVE MCVEY er president for Grace Walk Ministries, et disippeltreningsarbeid i Atlanta i Georgia i USA. Han har skrevet tre bøker om Guds nåde. Steve bor sammen med sin kone Melanie i Atlanta. De har fire barn og tre barnebarn.

PROKLA - MEDIA
UTGITT I UTFORLAGS MEDIE-UTDELING

ISBN 82-7199-230-9
9 788271 992309

VANDRE I GUDS NÅDE

Steve McVey

VANDRE I GUDS NÅDE

Steve McVey

Vandre i
Guds nåde

Steve McVey

Vandre i Guds nåde

Copyright © 1995 Harvest House Publishers, Eugene, Oregon 97402

Originalens tittel: Grace Walk

Originalen utgitt av Harvest House Publishers,

Eugene, Oregon 97402 USA

Norsk copyright: © 2004 Prokla-Media, 2312 Ottestad

Til norsk ved Eli Haugen

Sats: Prokla-Media

Omslag: Jan Olav Haugland

Trykk og innbinding: AIT Otta AS

Første opplag juni 2004

ISBN 82-7199-230-9

*Til Melanie –
min kjæreste nådegave
her i verden!*

Prokla-Media, 2312 Ottestad

Tel.: 62 57 43 42

Faks: 62 57 43 45

E-post: prokla.media@ywam.no

<http://www.proklamedia.no>

Innhold

1. Trist og mislykket 7
  2. Mørkest før daggry 19
  3. Et nytt menneske 31
  4. En død gammel mann 43
  5. Å oppleve Jesu liv 53
  6. Fri fra loven 65
  7. Seier er en gave 75
  8. I verdienes grep 87
  9. Du trenger bare kjærlighet 99
  10. Fra plikt til glede 113
  11. Mennesker trenger hverandre 125
  12. Å leve i nåden 141
- Fotnoter 149
- Studieveiledning 153

Kapittel 1

Trist og mislykket

Klokken ett om natten 6. oktober 1990 lå jeg på magen på kontorgulvet og gråt. Året som var gått hadde knust meg fullstendig. Jeg hadde bedt Gud om å gjøre meg sterkere, men han hadde andre planer for meg. Han gjorde meg svakere. Så der lå jeg, knust og uten håp. Om sytten timer skulle jeg stå på prekestolen på søndagens kveldsmøte og legge fram «Rapport om menighetens tilstand». Jeg kunne enten beskrive en suksess som ikke fantes, eller jeg kunne si sannheten. Jeg orket ikke å forstille meg, men hadde ikke mot til å være ærlig, så jeg gråt og ba. Da jeg var ferdig, gråt og ba jeg enda mer.

Det var noe som ikke stemte. Hadde Gud ført meg til denne menigheten bare for å lure meg i en felle hvor jeg ville mislykkes? Kunne han ikke se at jeg stod på for ham alt jeg orket? Jeg kunne ikke skjønne hva mer han kunne vente av meg enn at jeg gjorde mitt beste.

Gud, hva mer vil du jeg skal gjøre? Ikke noe svar. Det virket som om Gud var lysår borte. Vissheten om at jeg hadde mislyktes holdt på å kvele meg. Det var ikke bare som pastor jeg hadde mislyktes. Jeg følte meg også totalt mislykket som kristen. Hvis det ikke var nok for Gud at jeg

hadde viet hele mitt voksne liv til å gjøre hans gjerning, hva mer var det han ville?

Jeg hadde reist fra en menighet i Alabama. Der hadde alt gått fint, og folk roste meg og var glad i meg. Menigheten ble kjent fordi den stadig ble større, og vi døpte flest innen vårt kirkesamfunn i fylket. Jeg fikk en pris fra Ungdomsarbeidet som «en fremragende kristen ungdomsleder». Jeg satt i flere komiteer i kirkesamfunnet vårt, og hadde en fremskutt plass på pastorkonferansen. I fem år hadde jeg trodd at jeg var en meget vellykket pastor.

En søndags ettermiddag ringte telefonen. «Kunne du tenke deg å la ansettelseskomiteen i menigheten vår komme og høre deg preke? Etter gudstjenesten vil vi gjerne spise lunsj sammen med deg og familien din.» I de siste årene hadde jeg avslått mange slike tilbud. Likevel følte jeg, i den første samtalen med formannen i denne ansettelseskomiteen, at jeg skulle la dem komme.

Etter å ha hatt kontakt med dem i flere uker, innså jeg at Gud faktisk førte oss sammen. Noen måneder senere fulgte Melanie, de fire barna våre og jeg etter i en flyttebil mot Atlanta. Den nye menigheten vår var blitt stadig mindre de siste årene, men hver eneste menighet jeg hadde arbeidet i, hadde vokst, og jeg var sikker på at det kom også denne til å gjøre. Jeg pakket ut bøkene mine, prekenene og kirkevektprogrammene, ivrig etter å komme i gang. Vi hadde flyttet fra en liten by til en stor, og det var massevis av mennesker som bare ventet på å bli nådd!

Jeg fant fram de søte prekenene og alle programmene som hadde vist seg så effektive og satte i gang med å arbeide for Gud. Men ingenting skjedde. Dette var noe nytt, og jeg skjønnte det ikke. Så revurderte jeg situasjonen, ba Gud enda inderligere om hjelp og satte i gang min andre bølge av kirkevektprogram. Vi hadde salvselsfulle motivasjonsmøter med søndagsskolelærerne, strategimøter med kirkeleder-

ne og vi diskuterte langsiktige planer med vårt nydannede planleggingsteam. Men etter hvert som månedene gikk, var det som om drømmene mer og mer ble til mareritt. Da jeg nærmet meg slutten på mitt første år som pastor, hadde jeg sagt til menigheten at jeg ville gi en «tilstandsrapport» på ettårsjubileet. Mens jeg gikk gjennom all framgang som eventuelt kunne måles, gikk det opp for meg at det stod elendig til med menigheten. For første gang i min syttenårige pastortjeneste hadde oppmøtet til gudstjenesten gått ned i en kirke hvor jeg var pastor. Jeg var lamslått!

Når man føler seg mislykket, særlig i en kultur som legger så stor vekt på å være vellykket, føler man en dump smerte som det er vanskelig å beskrive. I filmen *City Slickers* sier Mitch, som spilles av Billy Crystal, til en på jobben på trettrinårsdagen sin: «Har du noen gang opplevd å nå et punkt hvor du sier: «Jeg kommer aldri til å se bedre ut enn jeg gjør nå, aldri ha det så fint som nå, bli dyktigere enn jeg er nå – og så er det likevel ikke stort å skryte av?»

I vår kultur forlanges det at vi skal være vellykket. Folk bedømmer ofte hvor befyndningsfulle vi er etter hva vi har oppnådd. Helt fra foreldrene våre skrøt av våre første skritt er vi blitt opplært til å prøve å bli anerkjent og rost av andre for det vi gjør. Det legger et voldsomt press på oss for å lykkes.

Dette kravet om å lykkes blir ikke stoppet utenfor kirkedøren. Mange kristne strever med å virkelig gjøre noe for Herren, og så oppdager de at kristenlivet ikke går slik de trodde. De ønsker oppriktig å tjene Jesus, og gjør så godt de kan. Likevel er de frustrerte fordi de ikke klarer å leve opp til det de mener en kristen bør være. De har funnet ut at kristenlivet er så bra som det noensinne kommer til å bli, og likevel er det ikke stort å snakke om.

Det må da være mer enn dette!

Bibellæreren Charles Turnbull beskrev frustrasjonene sine slik:

Det var store svingninger i mitt åndelige liv, i bevisstheten om å være nær Gud. Noen ganger var jeg oppe i skyene, rent åndelig sett, andre ganger var jeg helt på bønn. Jeg kunne bli oppløftet av en sterk, manende konferanse, en inntrengende preken av en innviet, seirende kristen leder, eller av å få i oppgave å holde en vanskelig gudstjeneste, med all den bønn som var nødvendig i forberedelsene. Så kunne jeg holde meg ovenpå en stund, Gud virket så nær og det åndelige livet dypt og rikt. Men det varte aldri. Jeg kunne brått miste de store opplevelsene ved å falle for en fristelse. Andre ganger gikk det langsomt nedoverbakke, og så var jeg på bønn igjen. For en kristen er det farlig å være på bønn, det viste djevelen meg gang på gang.¹

Høres dette kjent ut? Det er kanskje slik du har det akkurat nå? Jeg ble en kristen da jeg var åtte år, og Turnbulls beskrivelse av kristenlivet beskriver nokså nøyaktig min egen erfaring i de tjueårene etter at jeg overgav meg til Jesus. Jeg tror ikke jeg er den eneste som har hatt det slik. Mange som har bekjent Jesus som sin Frelser har i all stillhet tenkt: «Var dette alt? Kristenlivet skal vel gi meg mer!» De *vet* at de burde oppleve overflodslivet Jesus har lovet dem, men likevel synes de at det hele er nokså middelmådig. De ønsker seg et seirende kristenliv, men vet ikke hvordan de skal få det til.

En ung mann som het Matt, strevde svært med dette. Han var avhengig av narkotika og alkohol. Jeg hadde gitt ham alle de lettvinde svarene om å lese mer i Bibelen og be mer. Likevel satt han på kontoret mitt igjen og ville ha mer

hjelp. «Det er ikke det at jeg ikke vil leve for Gud,» sa han. «Jeg ber om at han skal hjelpe meg, og jeg mener det oppriktig, men det skjer ingen forandring.» Jeg visste at han mente det. Det var lett å se at han var oppriktig. Det var det som gjorde meg så frustrert. Jeg hadde gitt ham de samme svarene gang på gang, men de fungerte ikke for ham.

På sett og vis var det ikke så stor forskjell på Matt og meg. Nei, jeg var ikke avhengig av stoff og alkohol, mine synder var langt mer respektable. Likevel var det områder i livet hvor jeg følte at jeg satt fast, samme hvor mye jeg strevde for å bli fri. Jeg prøvde mange metoder som ikke virket, før Gud viste meg nøkkelen til et seirende kristenliv. Matt og jeg var ikke alene om å være frustrert over dette. Kanskje du kan kjenne deg igjen i noe av vårt strev for å finne den ro du har lengtet så inderlig etter.

Hvis du ikke lykkes første gang, så prøv og prøv igjen...

Vi lever i en kultur som setter dyktighet høyt. Helt fra vi var små har vi fått høre: «Ikke gi deg! Stå på! Prøv om og om igjen til du når målet du har satt deg.» I vår hverdagsverden er det beundringsverdig å ikke gi seg, og det kan også være effektivt. Men Gud tenker ikke som oss. Noen ganger virker det som om han tenker stikk motsatt. I den åndelige verden er det et hinder å ikke gi seg. Jo, du leste riktig. Hvis du ikke gir deg, kommer du til å tape hver eneste kamp.

Det er ingen kristne som har problemer med forrige avsnitt når det gjelder frelsen. Hvis en ufrelst fortalte deg at han strevde alt han kunne for å greie å bli en kristen, hva ville du da si til ham? Du hadde sikkert forklart at han ikke kunne blir frelst ved å streve, men ved å sette sin lit til Jesus. Du ville fortalt at han ikke trengte å gjøre noe som helst for å bli frelst, for alt var allerede ordnet. Frelsen er en gave,

ikke en medalje for hard innsats. Hvis man prøver å gjøre noe for å bli en kristen, selv det aller minste, går det ikke. Paulus sa om frelsen: «Og er det av nåde, er det ikke på grunn av gjerninger. Ellers ville jo nåden ikke være noen nåde.» Rom 11,6. Det vil med andre ord si at det enten må være nåde *eller* gjerninger. Vi er frelst av nåde, og alt vårt strev har absolutt ingen ting med det å gjøre.

Det er mange kristne som skjønner at det er unødvendig å streve for å bli frelst. Likevel tror de på sett og vis at det er avgjørende å ha et seirende liv etter at man er blitt en kristen. Sannheten er at seier ikke er en belønning, men en gave. Et menneske opplever ikke seier i kristenlivet ved å streve for å leve for Gud. Det fungerer bare ikke! Det vet jeg, for jeg har selv gjort det. Har du *prøvd* å leve for Herren? Førte strevet fram til virkelig seier? Jeg sier ikke mer – inntil videre.

I mange år var jeg fanget i det jeg kaller motivasjon-for-dømmelse-nye-forsetter-sirkelen. Helt fra min første tid som kristen hadde jeg et indre bilde av hvordan jeg mente jeg burde være, men det var alltid stor avstand mellom hvor jeg burde være og hvor jeg var. Noen ganger, når jeg virkelig følte meg inspirert og motivert, syntes jeg avstanden hadde minket litt. Når jeg vant mennesker for Kristus eller brukte mye tid på bibelstudium og bønn, følte jeg at jeg muligens ville klare å bygge bro over gapet og bli en seirende kristen.

Likevel sank motivasjonsnivået og den indre gløden døde bort – hver gang. Det var uunngåelig. Denne nedturen førte alltid til at jeg følte meg fordømt. Selv når jeg ikke hadde gjort noe galt, pleide jeg å ha dårlig samvittighet for alt jeg mente jeg burde ha gjort.

I denne perioden hadde djevelen lett spill med meg. Noen ganger ble jeg åndelig likegyldig. Andre ganger lurte jeg på om jeg noen gang ville komme til å få et stabilt kristenliv. Jeg veltet meg i elendighet til jeg ikke orket mer, og

så pleide jeg igjen å overgi meg til Gud og bekjenne hvor slurvete jeg var, åndelig sett. Fra dypet av mitt hjerte avskydde jeg å være så ustabil, og ba Gud om at jeg måtte bli mer stødig som kristen. Så pleide jeg å love å lese mer i Bibelen, be mer, vinne flere sjeler – alt mulig som jeg trodde var nødvendig for å komme tilbake på rett kurs. Jeg bestemte meg for å prøve enda hardere å leve for Gud. Men uansett hvor mye jeg prøvde, opplevde jeg aldri virkelig fred i kristenlivet. Hvis jeg leste fem kapitler i Bibelen, følte jeg at jeg burde ha lest ti. Hvis jeg førte ett menneske til Kristus, følte jeg at det burde ha vært to. Melanie, kona mi, pleide å si: «Du kommer aldri til å bli fornøyd.» Jeg har en personlighetstype som gjorde at jeg slet hardt for å gjøre noe for Gud. Det hele var en trist og slitsom tur på en åndelig berg-og-dal-bane.

Mange andre har innrømmet at de også har hatt det slik. De lever i en ond sirkel og går fra iver til fordømmelse til nye forsetter.

Hvis dette beskriver ditt åndelige liv, kommer du før eller siden til å bli kvalm av å fare rundt og rundt på denne måten. Men jeg vil gjerne gi deg håp. Det er mulig å komme seg fri fra denne kjøreturen! Det vet jeg, fordi jeg kom løs fra denne kvalmende berg-og-dal-banen, og etter det har kristenlivet vært mye, mye bedre.

Du kan reglene!

Loven er en viktig hjørnestein i ethvert sivilisert samfunn. Hvis ikke et land hadde lover å styre etter, ville alt ende i det rene anarki. Websters ordbok definerer lov som «regel eller ordre som det er tilrådelig eller pålagt å følge».² Vi har alle lært at hvis vi ikke følger reglene, kommer vi til å bli straffet. Enten det er et barn som lurer seg til spise søtsaker før middag eller en voksen som kjører i 70 i en 50-soner, må vi betale for det hvis vi blir tatt i å bryte reglene. Det blir inn-

prentet i oss fra vugge til grav at vi må lyde loven, så derfor er det svært naturlig å ta dette med seg inn i kristenlivet.

Guds lov er god, for den har en viktig oppgave. Likevel er det mange kristne som har misforstått lovens hensikt. Loven ble gitt for at menneskene skulle se hvor totalt umulig det var å leve til Guds ære. I Det gamle testamente viste loven Israel hvilken rettferdighetsstandard Gud har. Historien til det hebraiske folket forteller hvordan de stadig kom til kort når det gjaldt å holde Guds bud. Gud er allvitende, derfor visste han – før han ga dem loven – at de ikke kom til å holde den.

Gjennom loven viste Gud at rettferdighet ikke kan vinnes gjennom ytre påbud. I frelsesøyeblikket skjønner alle dette, men det virker som om mange tror at reglene forandrer seg *etter* at de er blitt frelst. Noen er snare til å påpeke at ingen kan bli en kristen ved å følge religiøse regler, likevel tror de at visse regler vil hjelpe dem å vokse som kristne. Slike mennesker bruker en masse tid på å prøve å forbedre sitt åndelige liv.

Etter gudstjenesten en søndag kom Vicki til meg med tårer i øynene. «Kan jeg få snakke litt med deg?» Vi gikk inn på kontoret og satte oss. Hun fingret nervøst med et krøllete papirlommeterkle, og så begynte hun å gråte. «Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Jeg har overgitt meg til Gud om og om igjen. Jeg leser i Bibelen, selv om jeg ikke synes jeg får stort ut av den for tiden. Jeg setter vekkerklokka på så jeg kan stå opp tidlig og ha god tid til å be. Jeg har til og med begynt å være med i barnearbeidet, slik at jeg kan tjene Gud der. Likevel føler jeg meg helt tom. Jeg har spurt Gud om det er synd i livet mitt som gjør meg så ulykkelig, men jeg kan ikke komme på noe. Hvorfor opplever jeg ikke den gleden som kristne skal ha?»

Vicki er typisk for mange kristne. I stedet for å oppleve gleden i Kristus, prøvde hun å få fred og glede gjennom sin

kristne levemåte. Siden hun ikke ble tilfreds, trodde hun at heller ikke Gud var fornøyd med henne.

Jeg skjønner godt hvordan hun hadde det. I årevis hadde jeg trodd at Gud var mer fornøyd med meg når jeg tjente ham slik jeg trodde han ville. Jeg visste at han alltid elsket meg, men følte mange ganger at han nok ikke *likte* meg. Jeg så for meg at Gud satt i himmelen og strevde med å være tålmodig, akkurat som foreldre som holder på å eksplodere hvis poden ikke oppfører seg bedre snart. I motivasjonsfasen prøvde jeg å gjøre så mye som mulig for at han skulle bli fornøyd med meg. En gang ble jeg og en kamerat enige om at vi ikke skulle spise før vi hadde ledet noen til Kristus. Vi begynte med å lete opp forherdede «kandidater», men firte stadig på kravene jo sultnere vi ble. Til slutt fikk vi en gutt, som syklet i parken, til å be synderens bønn, og så tok vi korteste veien til McDonald's!

Noen ganger fastet og ba jeg i timevis. En gang låste jeg meg inne på kontoret i tre dager. På slutten av «min tid med Gud» var jeg skitten og skrubsulten, men følte meg ikke det minste nærmere Gud! Ikke misforstå! Jeg mener ikke at det er galt å vitne for ufrelste eller å faste og be. Det jeg sier er at det var latterlig å tro at det på en eller annen måte var mulig å få Gud til å godta meg mer enn han allerede hadde gjort.

Jeg aner ikke hvor mange ganger jeg har hørt folk klage over hvor lite tilfredsstillende kristenlivet deres er, og så har de sagt at løsningen nok ligger i å gå mer i kirken, vitne mer, be mer eller begynne å gi tiende. Tro meg: Jeg gjorde alt dette og var likevel utilfreds, så svaret ligger ikke i å blankpolere kristenlivet! Noen av verdens mest ulykkelige mennesker holder på å drukne i et hav av religiøs aktivitet. Det triste er at de mener det helt alvorlig med alt de gjør. Kjenner du deg igjen? I tilfelle kan du fortsette å lese, for jeg har gode nyheter til deg.

Hvorfor lykkes jeg aldri?

Enkelte tror at pastorer og prester har alt i orden. La meg fortelle deg en hemmelighet. Noen ganger har jeg ikke alt i orden. Ofte føler jeg faktisk at alt holder på å falle fra hverandre! Pastorer er på mange måter akkurat som andre folk. En kamerat av sønnen vår, David, ble med oss hjem etter gudstjenesten en søndag. Da han kom hjem om kvelden, sa han til moren: «De er akkurat som oss!» Det er bra at han oppdaget det så tidlig i livet. Pastorer bruker ikke bibelvers når de snakker. Noen ganger kjefter vi på ungene, krangler med kona og bekymrer oss over hvordan vi skal klare å betale regningene. Vi kan til og med oppføre oss helt idiotisk og le av dumme ting. Noen av oss liker å se på Star Trek. Vi kan alt om Indiana Jones og Rambo. Vi kan til og med mene litt av hvert om forskjellige talkshow.

Skjønner? Jeg er en helt alminnelig fyr, akkurat som du. Det er en ting til som pastorer har til felles med andre kristne. Vi vil alle lykkes i vårt åndelige liv. De fleste tror at man lykkes ved iver og glød og hardt arbeid. I forretningslivet stemmer dette. Et menneske som er fast bestemt på å oppnå noe der har all grunn til å være optimistisk innenfor vårt økonomiske system, men det åndelige livet fungerer ikke slik.

I verden måler man suksess i produksjon. Den som produserer imponerende resultater blir betraktet som en suksess. De som lykkes på denne måten har lært hvordan de skal oppnå det resultatet de ønsker. Men her støter vi på problemer i kristenlivet. Kristendom er ikke bygget på å lykkes, men å ha personen Jesus Kristus som sentrum.

Når vi prøver å bruke verdens måte å lykkes på, er vi nødt til å bli skuffet. Dessverre har denne oppfatningen av åndelig suksess sneket seg inn i den moderne menighet. Da Paulus møtte brødrene hilste ham dem med ordene «nåde og

fred». I dag er det mange pastorer som hilser hverandre med: «Hvor mange medlemmer har du i menigheten nå? Hvor stort budsjett har du? Hvor mange har du døpt det siste året?» Jeg blir flau når jeg tenker på hvor ofte jeg stilte slike spørsmål før.

Min oppfatning av en vellykket menighet hang sammen med prestasjoner og resultater. Det samme gjaldt mitt eget liv. Jeg trodde at for å være en vellykket kristen måtte jeg lese nok i Bibelen, be nok, vitne nok – enda mer prestasjoner og resultater. Hele livet mitt var styrt av regler og rutiner. Har du hatt det slik? Det var en kjempeopplevelse da det omsider gikk opp for meg at kristendom ikke er regler og rutiner, men et personlig forhold! Gud har aldri ment at vi skulle være opphengt i prestasjoner og resultater. Han ønsker at vi skal fokusere på den levende Jesus Kristus!

Mange kristne nå til dags bedømmer kvaliteten på kristenlivet sitt ved å se om de klarer å følge religiøse regler. De fokuserer på prestasjonen sin. De prøve å leve opp til det målet de selv har satt seg, og de klarer aldri å gjøre nok. Ikke rart at de føler seg nedslått!

Når kristne prøver å leve etter visse regler, blir resultatet alltid det samme. De kommer til å oppdage at de aldri holder mål, samme hvor mye de strever. Lovens hensikt er å få folk til å innse at «dette klarer jeg ikke. Jeg har strevd og strevd, men jeg klarer rett og slett ikke å leve et vellykket kristenliv». Hvis det er slik du har det, er du kanskje nærmere seier enn du tror. Å føle seg mislykket kan være den katalysatoren Gud vil bruke for å gi deg en ny forståelse av hva kristenlivet betyr.

Lenge trodde jeg at for å få et godt kristenliv, måtte jeg arbeide hardere. Men jeg oppdaget at nøkkelen til å lykkes ikke er tungt arbeid, men åndelig hvile. Dette er et paradoks i Guds ord – vi må hvile mens vi arbeider! Mange kristne føler seg åndelig mislykket. Satan vet at så lenge han kan få

dem til å føle seg nedslått og mislykket, kommer de til å oppføre seg slik.

Det er mulig å leve et godt kristenliv hver dag! Det finnes et dyper åndelig liv som jeg ikke ante eksisterte før tjue år etter at jeg ble frelst. Det er helt greit om du ikke tror på dette ennå. Bare ikke steng tanken for at det kanskje er mer ved kristenlivet enn du opplever for tiden.

Jeg var ivrig og oppriktig i alle disse årene da jeg strevde for å gjøre noe for Gud. Og Gud var nådig og ga meg herlige stunder i både kristenliv og tjeneste. Så begynte han å gjøre ting i livet mitt, større enn noe jeg hadde opplevd før. Jeg opplevde det ikke som en god prosess. Guds verk i livet mitt hadde faktisk ført meg dit hen at jeg lå på golvet og lurte på om jeg skulle fortsette som pastor eller ikke. Det var verre enn å være skuffet og nedslått. Jeg var desperat. *Gud, hvis det fortsatt kommer til å være slik å tjene deg, vil jeg ut av det. Jeg vil slutte.* Jeg tror Gud må ha smilt, for det var nettopp dette han hadde ventet på å høre. Det han nå kom til å gjøre i livet mitt ville få fortiden til å virke middelmådig.

Kapittel 2

Mørkest før dagry

Jeg ble liggende på golvet bak skrivepulten min et par forvitte timer. Klokken var nesten to om natten, og jeg hadde ikke flere tårer igjen. Den voldsomme angst som hadde bygget seg opp i løpet av det siste året hadde fått utløp gjennom dette uventede følelsesutbruddet. Nå følte jeg meg bare sliten og tom. I morgenstillheten gikk tankene til et papirark som en eller annen hadde gitt meg for noen uker siden. Jeg strakte meg opp til datapulten, tok ned arket og begynte å lese. På den ene siden var det en liste over ting jeg burde overgi til Gud. På den andre siden var en liste over rettigheter jeg burde gi avkall på – ting som retten til å lykkes, retten til å bli godtatt, retten til behagelige omgivelser, retten til gode resultater. Jeg begynte å be meg nedover listen. *Herre, jeg er lei av å kjempe for å vinne seier i livet, og jeg er trøtt av å streve etter å få suksess i tjenesten.* Jeg fortsatte å be, og la bevisst til side alt som hadde gitt meg følelsen av egenverdi: Anstrengelsene for å få menigheten til å vokse, lengselen etter å bli anerkjent i tjenesten, utdanning og erfaring. Helt nederst på listen stod denne setningen:

Jeg gir Gud tillatelse til å gjøre hva han vil mot meg,

med meg, i meg eller gjennom meg – alt som kan gi ham ære. Før krevde jeg disse rettighetene, men nå hører de Gud til og er under hans kontroll. Han kan gjøre absolutt hva han vil med dem.

Selv om jeg ikke skjønnte hva som kunne skje hvis jeg overgav meg helt til Gud, skrev jeg navnet mitt under det avsnittet. Jeg følte at denne natten var et vendepunkt i liv og tjeneste. Før jeg omsider gikk hjem og la meg, skrev jeg i den åndelige dagboken min:

I dag – mellom midnatt og klokken to om natten – har Gud forløst mitt hjerte ved å ta meg opp i seg. Det er for personlig og hellig å skrive detaljene, men hans nåde har virket i meg på en måte som jeg ikke har opplevd på over atten år. Måtte dette være mitt «Ebeneser», til minne om mitt livsforvandlerende møte med ham. «Da tok Daniel en stein, satte den opp mellom Mispas og Sen. Denne steinen kalte han Eben-Eser, og sa: «Hirtil har Herren hjulpet oss.» 1 Sam 7,12.

Da jeg gikk fra kontoret midt på natten, ønsket jeg meg ikke en ny plan eller et nytt program. Det var bare en eneste ting jeg ville ha: Ham selv.

Kvelden etter stod jeg i kirken og fortalte menigheten hvordan jeg hadde møtt Gud natten før. Jeg sa at jeg følte meg ledet til å avlyse alle program og aktiviteter og rett og slett begynne å søke Gud. Jeg delte med dem hvordan Gud hadde lagt meg disse ordene på hjerte: «så jeg kan få kjenne ham og kraften av hans oppstandelse og samfunnet med hans lidelser, idet jeg blir gjort lik med ham i hans død.» Fil 3.10 NB Jeg fortalte kirkefamilien vår at vi ikke hadde behov for en ny og bedre måte å arbeide på, men heller trengte å bli bedre kjent med Gud selv.

Den kvelden møtte Gud oss med sin kraft, og min kjære menighet reagerte positivt på den nye utfordringen. Vi begynte å be mye mer sammen. Vi gjennomsyret lovsangsmøtene med bønn. Vi startet en bønnegruppe for menn. De møttes hver tirsdag morgen klokken halv seks. Kvinnene begynte å møtes for å be. Søndagsskoleklassene begynte for alvor å søke Gud. Gud gjennomførte den samme prosessen i menigheten som han hadde gjort i mitt eget liv – han førte oss dit hen at vi ble knust.

Takk, men jeg klarer det selv.

Gjennom nederlagsopplevelsen førte Gud meg til en erkjennelse av at jeg ikke kunne klare meg på egen hånd. Selv før jeg kom til det nye arbeidsstedet mitt, hadde jeg begynt å be inderlig om at Gud måtte bruke livet mitt på en enda dypere måte enn før. Det jeg ikke visste, var at menigheten Gud sendte meg til, også hadde bedt om at Gud ville bruke dem på en overnaturlig måte. Gud ledet oss sammen og lot tingene utvikle seg på en slik måte at han førte oss til et punkt hvor vi ikke kunne klare oss på egen hånd lenger. Han ga seg ikke før det eneste vi hadde igjen var ham selv. Og det er et godt utgangspunkt!

Vi har alle lært å stole på våre egne metoder for å få det vi trenger. Bibelen kaller denne måten å tilfredsstille våre egne behov på for *kjødelig*. Hvert eneste menneske har utviklet sitt kjødelige liv slik at han får mest mulig ut av livet. Ikke tenk på «kjødelig» som hud og kjøtt, men som personlige *teknikker* til å fylle dine egne behov, uten Jesus. Ditt kjødelige liv trenger ikke å være opprørsk mot Gud. Å leve på kjødelig vis betyr rett og slett at du stoler på dine egne evner i stedet for på Guds ressurser. Du må ikke tro at det som er kjødelig nødvendigvis virker frastøtende. Det kan være svært tiltrekkende og til og med virke åndelig.

Paulus sa at de kristne ikke skulle sette sin lit til det som var kjødelig. Så beskriver han sitt eget kjødelige liv.

«Skjønt jeg har saktens det jeg kunne sette min lit til også i kjød! Om noen annen mener å kunne sette sin lit til kjød, da kan jeg det enda mer: Jeg er omskåret på den åttende dag, jeg er av Israels ætt, av Benjamins stamme, en hebreer født av hebreere, i forhold til loven en fariseer, i nidkjærhet en forfølger av menigheten, i rettferdighet etter loven uten lyte. Men det som var en vinning for meg, det har jeg for Kristi skyld aktet for tap.» Fil 3,4-7

NB

Hvis du vil snakke om gode anbefalinger, så hadde Paulus det. Likevel sa han at disse misunnelsesverdige egenskapene ikke hadde virket som en vinning for ham, men tap. Hvordan kan naturlig gode forutsetninger bli et tap? Det skjer når vi setter vår lit til disse forutsetningene i stedet for til Jesus. Vårt kjød utvikler sine egne, spesielle mønstre på grunn av faktorer som har hatt innflytelse i livet vårt. De kan ha sammenheng med evner og gaver, med utseende, rikdom, utdannelse og utallige andre ting som vi setter vår lit til for å greie oss i livet. Saulus av Tarsus hadde hele sitt kjødelige liv i religiøs innpakning. Mange kristne gjør det på samme måten. Det er ikke uvanlig at en kristen opplever at behovet for anerkjennelse og ros blir møtt gjennom det han gjør i menigheten.

Husk at «selvtilstrekkelig» kan være et synonym for «kjøds». Guds mål er å få oss dit hen at vi hviler fullstendig i Kristus er nok for oss i alle situasjoner. Likevel har vi alle lært å takle livets viderverdigheter ved hva vi *selv* gjør. Mange mennesker tror at Gud hjelper dem som hjelper seg selv. Dessverre har mange kristne åndeliggjort denne gale tankegangen og tenker at Gud kommer til å velsigne oss «når vi gjør vårt». Gjennom store deler av livet overgav jeg

mine evner og *mitt* arbeid til Gud. Jeg strevde alt jeg kunne for å gjøre noe for Gud. Jeg ba ofte: «Gud, velsign mitt arbeid når jeg tjener deg.»

Men Det nye testamentes bilde av en kristen er ikke en som overgir sitt eget strev til Gud. I stedet er det en fortelling om hvordan Gud selv gjør verket gjennom et menneske som er helt overgitt til ham.

Det hadde vært ille nok hvis det verste som kunne sies om selvtilstrekkelighet er at den ikke har noen åndelig verdi i kristenlivet. Det ville imidlertid gi inntrykk av at det ikke spiller noen rolle om man er selvtilstrekkelig, og det stemmer ikke. Det kan virke beundringsverdig å prøve å gjøre noe for Gud, men det har ødeleggende virkning. Tenk på ham som blir kalt Troens far. Da Abraham fikk høre at han og Sara skulle få en sønn, ble de veldig glade. Etter som årene gikk og Sara ikke ble gravid, bestemte de seg for å hjelpe Gud med å oppfylle løftet sitt.

«Sara,» sa Abraham kanskje, «det er noe jeg har tenkt på. Gud lovet meg at vi skulle få en sønn, men kanskje vi ikke har skjønt det riktig. Kanskje vi burde gjøre alt vi selv makter, og så stole på at Gud gjør resten.»

«Jeg har faktisk tenkt på noe lignende. Kanskje Gud har tenkt å gjøre dette på en annen måte enn vi først trodde. Har du tenkt på at løftesbarnet kunne komme til oss gjennom tjenestepiken min, Hagar?»

«Ja, det har streifet meg. Vi må jo tross alt gjøre vårt.»

Du vet hvordan det gikk. Abraham gikk inn til Hagar, og hun ble gravid. Men Ismael var ikke den sønnen Gud hadde lovet dem. Løftesønnen skulle bli født av Sara, og det skulle skje i Guds time. Abraham og Sara var velmenende og oppriktige, men de rotet det virkelig til for seg. De prøvde å gjøre noe for å hjelpe Gud. Ett resultat av selvtilstrekkeligheten deres er den stadige konflikten mellom arabere og jøder. Etterkommerne etter Isak og Ismael ligger ennå i krig,

bare fordi Abraham og Sara trodde Gud ville velisigne deres anstrengelser for å hjelpe ham.

Siste året på High School jobbet jeg på et pleiehjem. Noe av arbeidet mitt bestod i å løfte menn fra rullestolen til sengen. En kveld gikk jeg inn på rommet til en mann for å hjelpe ham til sengs. Han veide sikkert hundre kilo, mot mine sytti. Selv om jeg var tynn, visste jeg hvordan jeg skulle løfte en pasient. Jeg hadde lært å stille meg foran rullestolen med beina på hver side av knærne hans og gripe ham i armene. Så løftet jeg pasienten, svingte ham rundt og satte ham ned på sengen. Det gikk som regel fint, men ikke denne gangen. Da jeg hadde løftet mr. Daniels opp og svingt ham halvveis over mot sengen, bestemte han seg for å «hjelpe» meg. Han ville reise seg opp selv, men slik gikk det ikke. I stedet ble hele kroppen stiv som en stakk. Føttene fløy ut foran ham, og han begynte å streve for å komme seg opp. «Slapp av!» sa jeg. «Jeg har godt tak i deg. Bare la meg greie dette.» Men han stolte ikke på meg. Han strevde slik for å reise seg at han rev seg løs fra grepet mitt og falt på golvet. Det ble ikke bedre av at han slo til meg med stokken som hang på rullestolen! I dagene som fulgte prøvde jeg å gjøre meg til venns med ham igjen, men jeg fikk ikke komme i nærheten av ham. Alt hadde gått helt fint hvis han ikke hadde prøvd å hjelpe til.

Når vi vil klare oss selv, blir det alltid problemer. Nå skjønner jeg at Melanie hadde rett. Jeg hadde aldri blitt fornøyd med livet hvis det viktigste i kristenlivet mitt hvis jeg fortsatt hadde trodd at jeg måtte gjøre en masse for å glede Gud. Virkelig fred fikk jeg først da jeg lærte å konsentrere meg om personen Jesus, i stedet for hva jeg burde gjøre for ham.

Ikke fortell meg at Gud ikke kommer til å legge mer på meg enn jeg kan bære!

Du har sikkert ofte hørt at Gud ikke kommer til å gi deg tyngre byrder enn du greier å bære. Vent litt med å kalle meg vranglærer, men det der tror jeg ikke på. Jeg tror at Gud kommer til å legge mer på deg enn du kan bære, særlig når han vil at du skal komme dit hen at du føler deg knust. Han kommer til å tillate at byrden blir for tung, slik at du omsider vil la *ham* bære den for deg.

Guds hensikt i denne nedbrytingsprosessen er at du ikke lenger skal greie å ordne opp selv. Da blir det mulig for deg å forstå at han er den eneste ressursen du trenger i livet. Så lenge du klarer deg med dine egne evner og krefter for å møte livets utfordringer, kommer du aldri til å forstå at han ikke bare gir styrke. Han er din styrke.

I denne vanskelige prosessen har Gud slett ikke tenkt å hjelpe deg til å bli sterkere. Han vil at du skal bli så svak at *han* kan vise seg som den styrken du trenger i alle situasjoner.

Hvis du har bedt Gud om å bruke livet ditt, skal du ikke bli forbauset når du møter vanskeligheter. Husk at problemene skal vise at du ikke klarer deg selv. Det er nødvendig for at Gud skal kunne bruke deg fullt ut.

Jeg ba ofte Gud om å hjelpe meg når jeg hadde det vanskelig og lurte på hvorfor ting ikke ble bedre. Når jeg ser tilbake, ser jeg at Gud hjalp meg ved å la ting bli mørkere. Jeg ville at han skulle forandre omstendighetene. Han ønsket å oppnå det han selv ville i disse omstendighetene.

Når du ber Gud hjelpe deg og ingen ting blir bedre, så husk at *han vet hva han gjør!* At du ikke kan se hånden hans, betyr ikke at han ikke gjør noe. Han bruker kanskje den vanskelige situasjonen til å knuse det ytre, selvtilstrekkelige skallet ditt; det som hindrer Kristi liv å komme til syne

gjennom måten du lever på. Det er ingen kristne som kan leve helt og fullt før det skjer. Som Watchman Nee sier:

Vi må skjønne at den som kan tjene Gud er den hvis indre menneske er blitt satt fri. Det grunnleggende problemet for en Guds tjener er at det indre menneske ikke lykkes i å trenge gjennom det ytre. Derfor må vi først av alt innrømme overfor Gud at det største problemet i arbeidet vårt ikke er andre mennesker, men vi selv. Det virker som om vår ånd er innestengt i et hylster som det er ikke er lett å bryte ut av. Hvis vi ikke har lært hvordan vi skal frigjøre vårt indre menneske ved å bryte gjennom det ytre, er det umulig for oss å tjene Gud. Det er ingen ting som kan hindre oss mer enn det ytre menneske. Om vi bærer frukt eller ikke, avhenger av om vårt ytre menneske er blitt knust av Gud, slik at det indre menneske kan bryte seg fri gjennom potteskårene og komme frem i dagen. Dette er det grunnleggende problemet. Gud ønsker å knuse vårt ytre menneske, slik at det indre kan finne veien ut. Når det indre menneske er blitt satt fri, kommer både kristne og ikkekristne til å bli velsignet.¹

Det gjør vondt å bli knust, men det er uunngåelig hvis en kristen ønsker å bli brukt til det ytterste i tjeneste for Gud. Som pastor opplever jeg at det stadig kommer mennesker til kontoret mitt for å få sjelesorg. Utallige ganger har jeg hørt mennesker som opplever smerte og vanskeligheter i livet, si: «Jeg fatter ikke hva som foregår. Jeg har bedt Gud om å bruke livet mitt for seg, og jeg mener det helt alvorlig. Men det virker som jo mer jeg prøver å gjøre det helt han har bedt meg om, jo vanskeligere blir det.» Har du noen gang hatt det slik? La oss se på denne vonde opplevelsen i lys av at Gud ønsker å knuse vår selvtiltrekkelighet.

«Jeg fatter ikke hva som skjer.» Det har vi vel alle opplevd, ikke sant? Det er viktig å vite at det ikke alltid er nød-

vendig å skjønne hva som foregår. Det vi vet om Gud som Herre minner oss om at han forstår. Noen ganger er det det eneste som holder oss oppe. Likevel kan vi mange ganger få en viss innsikt i hva som skjer når vi har det vondt.

«Jeg har bedt Gud bruke livet mitt for seg, og jeg mener det helt alvorlig.» Her kan vi kanskje begynne å skjønne litt av problemet. Hvis vi oppriktig har bedt Gud om å bruke oss, kommer han til å svare på den bønningen. Men vi må huske hvor viktig det er å bli knust: Gud kan ikke bruke en kristen fullt ut før han eller hun har sluttet å tro kun på sine egne evner. Derfor tillater han at vi opplever større problemer i livet enn vi selv greier å løse. Husk det, for det er et avgjørende punkt. Hvis vi ærlig har bedt Gud om å bruke oss, må han la oss komme dit hen at vi ikke lenger stoler på kjødet. Vanskelighetene vi møter kan være at Gud vil få oss til å slutte å tro at vi kan klare oss på egen hånd.

«Men det virker som jo mer jeg prøver å gjøre det han har bedt meg om, jo vanskeligere blir det.» De fleste av oss liker ikke motgang. Husker du definisjonen på kjødet? Kjødet gjør at vi setter alt inn på å klare livet på egen hånd, ved å stole på egne evner og krefter. En kristen som ikke er blitt «knust», har lett for å prøve å leve for Gud. Han overgir seg til Gud igjen og igjen og bestemmer seg for å gjøre det han tror Gud vil.

Gud vil ikke at vi stadig skal overgi vårt selv med alle dets evner, men at vi helt skal slutte å sette vår lit til selvet. Noen ganger prøver vi å leve for ham, mens han ønsker å leve sitt liv gjennom oss. Å be Gud om hjelp til å leve for ham er å be om en slags guddommelig velsignelse til å gjøre «hans vilje». Men det er ikke det han ønsker. Han er ikke interessert i hva vi kan gjøre for ham. Kristus vil leve sitt liv gjennom oss.

Forandrer det noe? Ja, det skal være sikkert og visst! Det er forskjellen mellom lov og nåde. Loven vil få et men-

neske til å si: « Herre, hjelp meg å gjøre det du vil jeg skal.» Med andre ord: «Hjelp meg å følge dine regler.» Nåden vil få et menneske til å si: «Herre Jesus, jeg bor i deg og du i meg. Lev ditt liv gjennom meg akkurat som du vil.»

Det er ikke uvanlig for kristne å tro at Gud har en lang liste med ting han vil at hans barn skal gjøre. Men i 1. Tess 5,24 kan vi lese: «Han som kaller dere er trofast, han skal også gjøre det.» Kristus ikke bare kaller oss til kristenlivet, men han vil også leve det for oss. Når vi tenker etter: Hvem andre enn Kristus kan leve et virkelig kristent liv?

Når Gud har bestemt seg for å «knuse» oss, slik at Jesus kan leve sitt liv gjennom oss, og vi stadig prøver å leve det selv, blir alt bare vanskeligere. Når skal det stoppe? Når vi gir opp å klare oss på egen hånd og har gitt opp alt håp om at våre egne evner er nok.

Peter Lord har sagt: «Ville det ikke være fælt å bruke hele livet på å bake eplekake til Gud for så å dø og oppdage at han slett ikke liker eplekake?»² Gud vil gjerne få oss til å forstå at vi ikke ble frelst for å gjøre noe for ham. Vi ble frelst for at vi skulle bli kjent med ham og leve nær ham til daglig. Har gode gjerninger noen plass i kristenlivet? Selvfølgelig! Men de kommer bare som et resultat av vårt forhold til ham og viser at hans liv kommer til uttrykk gjennom oss.

En fare som lurer på alle kristne er å bli mer opptatt av å tjene Jesus enn av Jesus selv. Selv en som stod Jesus svært nær da han levde på jorden, gikk i denne fellen. Da Jesus kom på besøk til Marta og Maria i hjemmet deres i Betania, satte Maria seg ned ved føttene hans og lyttet ivrig til hvert ord han sa. Marta var travelt opptatt med husarbeid for at han skulle ha det godt mens han var der. Hun var ansenp når hun laget mat eller stelte i stand rommet hans fordi de hadde viktige gjester og hun gjerne ville være en god vertinne. Mens hun løp fra det ene til det andre, var det ikke til

å unngå at hun la merke til at Maria bare satt der og snakket, mens hun selv gjorde alt arbeidet.

«Men Marta var travelt opptatt med alt som skulle stelles i stand. Hun kom bort til dem og sa: «Herre, bryr du deg ikke om at min søster lar meg gjøre alt arbeidet alene? Si til henne at hun skal hjelpe meg.» Men Herren svarte henne: «Marta! Marta! Du gjør deg strev og uro med mange ting. Men ett er nødvendig. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tas fra henne.» Luk 10, 40-42

Marta stresset mens Maria hvilte. Mennesker som har et kristenliv som er helt tjenesteorientert blir ofte irritert på dem som ikke har et like intenst, målbart aktivitetsnivå. Hva var det Marta var opptatt med? Ikke med Jesus. Nei, hun var opptatt med å tjene ham!

Det ble en stor åpenbaring for meg da Den Hellige Ånd viste meg at jeg var mer opptatt med selve tjenesten enn med han som hadde kalt meg til den. Hvis man får det for travelt med å tjene Kristus, kan det komme i veien for et nært fellesskap med ham.

«Ta det rolig nå,» kunne Jesus sagt til Marta. «Det du gjør er fint, men det Maria gjør er også viktig. Både arbeid og hvile har sin plass. Du trenger å finne fram til en balanse, Marta.» Men det sa han ikke, han sa: «Det er bare en ting som er nødvendig, og Maria har valgt den gode del, som ikke skal tas fra henne.» (Am. overs.)

Hvor mange ting var det? En eneste. Betyr det at det ikke er så viktig å tjene Jesus? Absolutt ikke. Hvordan tror du Maria hadde reagert hvis Jesus hadde bedt henne om et glass vann? Hun ville straks hentet det. Hvis han derimot hadde bedt Marta om et glass vann, ville hun kanskje ikke engang ha hørt ham, fordi hun hadde det travelt med å re opp sengen hans. Sengen hans – og han var ikke trett,

engang! Skjønner du hva jeg mener? Det eneste en kristen trenger å gjøre, er å hvile i Kristus. Alt annet flyter ut fra det.

En dag kom Frank til meg før kirketid. «Jeg må snakke med deg, Steve. Jeg har hatt det fælt i det siste. Jeg er søn-
dagsskolelærer, diakon i menigheten, synger i koret og sirter i finanskomiteen. Jeg gjør alt jeg kan for Gud, men likevel har jeg det vondt. Hva er det som er galt med meg?» Når du nå har sett på Marta og Maria, hva ville du sagt var problemet? Frank følte seg som Marta, bekymret og urolig over mange ting. Travel, men utilfreds. Slik har jeg også hatt det. Har ikke du? Har det noen gang virket som at jo hardere du strevde for å tjene Gud, jo vanskeligere ble det?

Jeg har også vært travelt opptatt med å tjene Gud, og jeg var engstelig og bekymret. Da jeg lå og gråt på kontorgolvet, følte det som et helvete. Nå kan jeg imidlertid se meg tilbake og innse at Gud forberedte meg til å oppleve himmel på jord.

Kapittel 3

Et nytt menneske

Da jeg gikk på High School, kom en hypnotisør på besøk i klassen i en naturfagtime. Han tok frem fire elever og hypnotiserte dem. Mens de «sov» fortalte ham dem at når de våknet, kom de til å være et dyr. En gutt fikk høre at han ville bli en ape. En annen kom til å våkne som hund. En pike kom til å bli høne og den andre kalkun. «Jeg skal telle til fem og knipse med fingrene, og når jeg gjør det, kommer dere til å våkne,» sa hypnotisøren. Han talte langsomt til fem, knipset med fingrene, og de våknet, akkurat som han hadde sagt.

Det som da skjedde, var litt av et syn. De oppførte seg akkurat som de dyrene de hadde fått beskjed om å bli. En hoppet omkring med bøyd rygg med armene dinglende langs siden, akkurat som en ape. Han hoppet opp på en pult og hylte som Julius. Den andre gutten begynte å gjø og løpe rundt i rommet som en hund. Høna la hendene i armhulene og klukket som om hun prøvde å legge egg. Den andre jenta spankulerte rundt som en kalkun, lagde kalkunlyder så høyt hun kunne og skrapte i golvet med begge hendene. Det var kostelig å se mennesker oppføre seg som de dyrene de trodde de var. Etter en stund vekket hypnotisøren dem og lot

dem bli seg selv. Du kan vel tenke deg hvor flau de ble da vi fortalte dem hvordan de hadde oppført seg.

Mange kristne gjør ting de slett ikke forstår. De vil gjerne være helgener, men som regel er det for krevende å leve som en helgen. Det pleier å være mye lettere å «bare være seg selv». Vær deg selv. Den tanken reiser et viktig spørsmål. Hvem er du egentlig? I årevis visste jeg ikke hvem jeg var. Jeg visste at jeg hadde bedt Jesus komme inn i hjertet mitt da jeg var åtte år gammel, og at jeg skulle til himmelen. Men jeg levde livet under falskt navn. Jeg godtok den falske identiteten på grunn av påvirkning fra verden, kjødet og djevelen. Jeg visste at jeg var en kristen, men jeg hadde ikke anelse om hvor mye personligheten min hadde forandret seg da jeg ble frelst. Kanskje du har levd med den samme misforståelsen.

For å lykkes med kristenlivet er det helt nødvendig å kjenne vår egen identitet. Det er ingen som stadig kan oppføre seg på en måte som ikke stemmer med selvbildet hans. Bortsett fra å kjenne Gud, er kjennskap til oss selv den viktigste sannheten vi kan eie. Hvis vi tror vi er en hund, kan ingen ting hindre oss fra å bjeffe. Hvis vi tror vi er en ape, kan ikke allverdens bevis få oss til å oppføre oss som noe annet. Under forskjellig påvirkning har mange kristne blitt forført til å tro at de er noe annet enn det Gud har skapt dem til. Jesus sa: «Sannheten skal sette dere fri.» Vår identitet i Kristus er en av de mest frigjørende sannheter vi noen gang kommer til å møte.

Du er et nytt menneske

Debra hadde brukt en time på å liste opp alle sine feil og mangler. Mesteparten av livet hadde hun vært tykk, og det hadde fått henne til å føle seg stygg. Hun fikk tårer i øynene da hun fortalte at hun følte at hun ikke passet inn sosialt,

og at hun snakket for mye. Helt fra hun var liten hadde foreldrene fått henne til å føle seg dum. Selv nå kritiserte de henne ofte for at hun hadde «dårlig dømmekraft» når det gjaldt oppgaver i hjemmet. Mannen sa at hun sikkert kom til å få det bedre med seg selv hvis hun gikk ned i vekt. Det virket som om alt i livet hadde programmert henne til å føle seg utilstrekkelig.

Man trengte ikke være sjelsesørger for å forstå hvorfor hun følte at hennes åndelige liv ikke holdt mål i forhold til Guds forventninger. «Jeg kommer nok aldri til å bli en god kristen, slik som andre,» sa hun.

«På en skala fra en til ti, der ti betyr at du er helt og fullt godtatt, hvor høyt ville du si at du er godtatt av Gud?»
«Rundt tre,» svarte hun. I løpet av de neste ukene snakket vi sammen om dette svaret. Det gjaldt en viktig sak. Hva ville du ha svart?

De som tror at Gud ikke helt og fullt aksepterer dem, kommer til å synes det er vanskelig å komme inn i et nært forhold til ham. Det er ikke lett å bli glad i noen hvis du tror at de ikke egentlig liker eller godtar deg. Har du ikke merket at du kan begynne å mislike et menneske som du føler ikke liker deg noe særlig? Kanskje de verken sa eller gjorde noe som skulle få deg til å tro at de ikke likte deg. Du bar «følte» det. Hadde du lyst til å nærme deg dem på noen måte? Det strider mot naturen å ville utvikle et vennskap med noen som du ikke tror bryr seg om deg. Slik er det også når den andre personen er Gud. En av djevelens mest effektive våpen er å få kristne til å føle at Gud ser på dem med rynkede bryn.

Det virker som om de fleste kristne har et åndelig mindreverdighetskompleks. Til tross for det faktum at Gud omtaler sine barn i meget rosende vendinger, har de et lavt selvbilde. Deres egen oppfatning av sin identitet er at de har fått tilgivelse for syndene sine og er frelst av Guds nåde,

men likevel er de fremdeles i bunn og grunn bare syndere som ved Guds hjelp prøver å leve slik han vil. Ser du på deg selv som en frelst synder som prøver å tjene Gud så godt du kan? Gjennom mesteparten av kristenlivet mitt var det et slikt selvbilde jeg hadde. Men dette stemmer ikke i det hele tatt med hvordan Gud ser på de som er kommet til ham gjennom Jesus Kristus.

Hva har de følgende menneskene til felles? Michael Jordan er idrettsmann, Steve Martin er komiker og Whitney Houston er sanger. Ser du hva det er de har felles? Den offentlige identiteten til alle tre er basert på det de *gjør*. Og det er ikke bare kjendiser som blir vurdert etter hva de gjør. Hva ville du svart hvis noen i dag spurte deg: «Hvem er du, da?» Du ville sikkert si hva du het. Men hvis de ville vite mer om deg, ville det neste du sa antagelig røpe hva som gir deg en følelse av egenverd. Hvis du er som de fleste andre, ville du fortelle hva du *gjør*. Vi er blitt programmert til å tenke at egenverd hører tett sammen med det vi gjør. Men Gud ser ikke slik på det. Han ser ikke på ditt egenverd ut fra hva du gjør, men ut fra hva du er *født* til.

Et menneske som blir født inn i Guds familie, får en ny identitet. «Derfor, hvis noen er i Kristus, er han en *ny* skapning. Det gamle er borte, se, det nye er blitt til.» 2 Kor 5,17. Paulus sier at de som har satt sin lit til Kristus, er blitt en ny skapning. Dette ordet betyr ikke at man har forbedret noe som allerede finnes. Det betyr å skape noe av ingen ting. Da du ble frelst, var det ikke slik at Gud bare forandret deg. Han skapte deg helt på nytt! Du er ikke lenger det samme mennesket som du var før du ble en kristen.

Møt ditt nye jeg

Den skapningen som ble født da du overgav deg til Jesus, er en *åndelig* skapning. Gud er tre personer, mens du består av

tre deler: Kropp, sjel og ånd. *Kroppen* din har fem naturlige sanser. *Sjelen din* består av tanker, vilje og følelser. *Personligheten* er et annet ord for sjel. Sjelen er seg selv bevisst. Din *ånd* var død da du ble født inn i denne verden, og forble død til den ble født på ny ved Den Hellige Ånd. Det innerste i din identitet ligger skjult i ånden. En eller annen har sagt at et menneske er ånd som har sjel og bor i en kropp.

Før du overgav deg til Jesus, hadde du ingen åndelig identitet. Det er grunnen til at ufrelste strever så hardt med å sette spor etter seg i verden. De lengter etter en identitet, men det er umulig å få en tilfredsstillende identitet på grunnlag av kropp og sjel. Siden det innerste i oss ligger i ånden, er de som står utenfor Kristus betraktet som døde, og de som er i Kristus blir sett på som levende. Paulus sier at Gud nå har gjort levende de som før var døde i sine misgjerninger og synder. Ef 2,1.

Hvilken kilde er det som gir ånden liv? Intet mindre enn Jesus Kristus selv! Når noen vender seg til ham i anger og tro, kommer hans Ånd inn i dette menneskets ånd og gjør det levende. Siden det er Jesu nærvær i ånden som gir den liv, er vår identitet ganske enkelt at vi er i *Kristus*! Han blir vårt liv. «For det er i ham vi lever, beveger oss og er til, som også noen av deres diktere sier: «For vi er hans slekt.»» Apgj 17,28.

Leve, bevege seg og være til – det er da en ganske god beskrivelse av livet! Bibelen sier at alt dette skjer i *ham*. I Kol 3,4 leser vi at Kristus er vårt liv! Hvis Jesus er i kjernen av vår eksistens, gir det oss en mye mer betydningsfull identitet enn de fleste kristne er klar over!

Se på noen av de spennende arveegenskaper du fikk da du ble født inn i Guds familie og fikk ditt feste i Kristus:

– *Du er hellig*. I 1. Kor 1,2 titaler Paulus folket i menigheten i Korint som hellige. Han snakket helt sikkert om en

identitet som kom av deres åndelige fødsel, for de oppførte seg ikke så hellig at det gjorde noe. I kapittel en kaller ham dem hellige, og så bruker han resten av brevet på å si at de må leve som de hellige menneskene de virkelig er. Ikke bli brydd over å bli kalt hellig, for det er det Gud sier om deg! Det betyr ikke at du lever et syndfritt liv, men at Gud har skilt deg ut og lagt Kristi natur ned i deg.

– *Du er Guds kunstverk.* Vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus,» står det i Ef 2,10. Ordet «verk» er det greske ordet «poema». Herfra kommer det engelske ordet «poem». («Dikt» på norsk. o.a.) Gud har skapt deg til et himmelsk dikt her på jorden!

– *Du er rettferdig og hellig.* Du har fått rettferdighetens gave. Rom.5.17. Da du tok imot ham, ble din ånd fylt med rettferdighet. Din virkelige identitet blir bestemt av hvem du er i din ånd. Når du ikke lever på rettferdig vis, stemmer det ikke med den du er.

– *Du er helt og fullt godtatt av Gud.* Du er godtatt fordi du er i Kristus. Ef. 5,17. Fordi Jesus har tatt imot deg, og han helt og fullt er godtatt av Faderen, er du også helt og fullt godtatt! Du trenger ikke å forandre noe som helst ved deg selv for å bli akseptert av Gud. Du er ikke akseptert for det du gjør, men for den du er.

Dette er bare toppen av isfjellet! Du tenker kanskje: «Men jeg føler meg ikke hellig. Jeg tenker ikke på meg selv som et himmelsk dikt, og jeg lever i hvert fall ikke særlig rettferdig eller hellig. Jeg føler ikke at Gud aksepterer meg.» Jeg vet hvordan du har det, men du må bestemme deg for om du vil stole på det du føler eller på det Gud sier i sitt ord. Satan har fått mange til å tro at de ikke er en ny skapning i

Kristus Jesus. Han sier til dem at de bør prøve å oppføre seg som om de var det, for det er deres kristenplikt.

Men Gud sier mer. Han sier at du er en ny skapning. Når du ved tro begynner å gripe dette, kommer du ikke til å føle at du må oppføre deg på en spesiell måte. Du kan bare være deg selv og la Kristus, som bor i deg, flyte ut gjennom personligheten og ut av livet ditt, som den elven av levende vann som Jesus snakket om, den som flyter ut av ens indre.

Hvorfor oppfører jeg meg ikke som den jeg er?

Husker du de elevene som oppførte seg som dyr da de ble hypnotisert? De gjorde det fordi de en stund trodde på en løgn om hvem de var. Da de ble brakt ut av hypnosen og skjønnte hva som var sant, begynte de å oppføre seg som de menneskene de virkelig var.

Hvorfor lever mennesker som er hellige som om de ikke var det? Hvorfor kjemper mange kristne med synd som de stadig prøver å overvinne? Det er fordi de tror på en løgn! Satan, den store forførereren, har fått dem til å tro at de innerst inne ikke er noe mer enn noen elendige syndere. Det stemmer med det de var før, men slik er det ikke lenger.

Hvis hypnotisøren hadde greid å få elevene til å fortsette å tro på det han sa, hadde de fremdeles oppført seg som dyr! Men de våknet opp til sannheten. Det er det mange kristne i dag trenger å oppleve.

Er du blitt hypnotisert til å leve under en falsk identitet, slik at du bare ser deg selv som en frelst synder som prøver å tjene Gud? La sannheten vekke deg! Du er ikke bare en synder, frelst av nåde. Du er hellig, og du har Jesu liv som kjerne i ditt vesen. En synder, frelst av nåde, bruker tiden på å forsvare seg mot djevelen. En som er trygg på at han er hellig, går til angrep.

Bob George har en flott illustrasjon på denne sannhe-

ten. Tenk deg at en konge forkynte at alle prostituerte ville bli benådet. Ville det være bra for deg hvis du var prostituert? Selvfølgelig. Du trengte ikke lenger bekymre deg for politiet eller for at du stod i politiarkivet. Det ville absolutt være godt for deg å høre om benådningen, men det ville ikke nødvendigvis motivere deg til å forandre livsstil.

Men tenk deg at i tillegg til benådningen kom kongen til deg personlig og ba deg bli hans hustru. Hadde *det* motivert deg til å forandre livsstil? Så absolutt! Hvem ville ikke bytte livet som prostituert med livet som dronning? Å få ny identitet som kongens hustru kom til å motivere deg til å slutte som prostituert.

Da du ble en kristen, skjønte du sikkert at alle dine synder var tilgitt. Men ga tilgivelsen deg tilstrekkelig motivasjon til å forandre måten du levde på? Når du virkelig fatter din nye identitet i Kristus, så er det tilstrekkelig til å få en helt ny holdning til synd.

Tilbake til de fire som ble hypnotisert. Da de våknet og skjønte hvordan de hadde oppført seg, følte de seg ganske råpelige. Slik kan også kristne føle det når det går opp for dem at de har en helt ny identitet. Av og til kommer de til å gli inn i gamle livsmønstre og velge å synde, men når de gjør det, *vet* de at dette ikke er i samsvar med hvem de egentlig er. Oppførselen står i motsetning til karakteren deres. Det kommer ikke til å ta lang tid før de åpner øynene og innser at «det er latterlig av meg å oppføre meg på denne måten!».

Det er viktig å se deg selv slik Gud ser deg. Du vet hvordan en larve blir en sommerfugl ved å gå gjennom puppestadiet. Larven vever en kokong rundt seg, og en stund senere kommer den frem som sommerfugl.

Hvis du var en sommerfugl, ville det ikke falle deg inn å si: «Hei, alle sammen! Kom hit og se på denne vakre forhenværende larven!» Hvorfor ikke? Det er tross alt ikke en larve. Den er «forvandlet». Nei, nå er

den en ny skapning, og du tenker ikke på den som det den en gang var. Du ser den som det den nå er - en sommerfugl.

Akkurat slik ser Gud på deg som sin nye skapning i Kristus. Selv om du kanskje ikke alltid oppfører deg som en fin sommerfugl - du kan kanskje lande på ting du ikke burde eller glemme at du er sommerfugl og kravle rundt med de gamle larvevennene dine - så er sannheten at du aldri kommer til å bli larve igjen.

Få uker etter at jeg hadde den store, følelsesmessige krisen, begynte Gud å lære meg mer om min identitet i Kristus. Det var frigjørende å innse hvor totalt han hadde omskapt meg til sommerfugl. Jeg var ingen larve lenger! Jeg mener absolutt ikke å si at etter at jeg forstod hvem jeg virkelig var, levde jeg et syndfritt liv. Men jeg har oppdaget at når jeg nå synder, skjønner jeg snart at det er dumt, for syndige holdninger eller handlinger stemmer ikke overens med min nye natur. Før jeg forstod hvem jeg var i Kristus, følte jeg meg fordømt når jeg hadde syndet, selv om Bibelen sier at det ikke er noen fordømmelse for dem som er i Jesus Kristus. All Guds fordømmelse over våre synder ble lagt på Jesus. Nå føler jeg meg ikke fordømt lenger. Den Hellige Ånd gjør meg i stedet oppmerksom på hvor dumt det er, det jeg har gjort. Jeg blir minnet om hvem jeg er i Kristus og føler et *inderlig ønske* om å forsake synden og leve som den jeg virkelig er - fullstendig tilgitt, helt akseptert, frelst og hellig!

Hvis du har problemer med å se på deg selv som hellig, trenger du å fornye ditt sinn gjennom Guds ord. Den kjente forkynneren Harry Ironside snakket en gang med en mann om mennesker som opp gjennom historien var blitt offisielt anerkjent som helgener, hellige. «Har du noen gang møtt en virkelig helgen?» spurte Ironside.

«Nei! Men det hadde virkelig vært spennende!»

«Hyggelig å hilse på deg,» svarte Ironside og rakte mannen hånden. «Jeg er Den hellige Harry.» Det hadde han rett i. Det nye testamente kaller krisne for helgener – hellige – 63 ganger. Vil du tro på dette eller avise det? Du *var* en syndet, skilt fra Gud. Men nå *er* du hellig. Si det høyt: «Jeg er hellig!» Ble munnen din skjæv, som om du holdt på å få slag? Bare fortsett å si det til det føles naturlig. Tro at det Guds ord sier er sant. Du *er* hellig!

En sommerfugl som levde som en larve

I Det gamle testamente finnes det en historie som tydelig illustrerer at Gud ser på den identiteten vi har fått etter vår åndelige fødsel, ikke på det vi gjør. Abraham hadde en nevø som het Lot. Han forlot Ur i Kaldea sammen med onkelen da Gud ledet Abraham ut derfra. Unge Lot var en ganske velstående mann. Bibelen sier at han eide småfe, storfe og telt. Gjeterne til Abraham og gjeterne til Lot begynte å krangle når de bodde på samme sted. Til slutt gikk Abraham til Lot og foreslo at de skulle dra hver sin vei, slik at det kunne bli fred. Han sa at Lot kunne velge hvilken vei han ville gå.

Og Lot så utover landet og la merke til at hele Jordan-sletten, like ned til Soar, var svært rik på vann, likesom Herrens hage, som Egypterlandet. Dette var før Herren hadde lagt Sodoma og Gomorra øde. Så valgte Lot seg hele Jordan-sletten og drog østover. Slik skiltes de fra hverandre. 1. Mos 13,10–11.

Lot tok med seg familien, gjeterne og alle sine eiendeler og flyttet inn i Sodoma. Avgjørelsen ble tatt kun på grunnlag av det han trodde han ville tjene mest på. Det var et alvorlig feilgrep.

Alt som står om Lots liv i Sodoma tyder på at han og

familien ble en del av kulturen der og ble ett med den. Måten Lot levde på tydet absolutt ikke på at han var noe mer enn en person som bare tenkte på egen vinning. Et glimt av hvor dypt han levde i synd nevnes i 1. Mos 19,36. Der står det at begge døtrene hans ble gravide med ham. Men til tross for måten han levde på, talte Gud til ham i 1. Mos 19 og sa at han måtte få familien sin ut av Sodoma. Gud skulle ødelegge byen, men de tok ikke advarselen alvorlig. Det virket rart for dem at Lot snakket om Guds dom. Kona og døtrene hans måtte tas ved hånden og leies ut av byen, like før Gud ødela den med svovel og ild. Du husker nok hvordan Lots hustru så seg tilbake og ble til en saltstøtte.

Hvilket ord ville *du* bruke for å beskrive denne mannen? Vet du hvordan Gud ser på ham? Gud «reddet den *uskyldige* Lot, som led under det umoralske liv de hemningsløse menneskene levde. Ja, denne *rettskafne* mannen som bodde midt iblant dem, pintes dag etter dag helt inn i sin *rettfærdige* sjel når han så og hørte alt det onde de gjorde.» 2. Pet 2,7–8. (Forf. uthev.)

Hæ? Snakker vi om samme mann? Uten tvil. *Hvordan i all verden* kunne Gud kalle denne mannen rettfærdig? I Det gamle testamente svarte Gud på et menneskes tro ved å *tilregne* det rettfærdighet. I Rom 4,3 ser vi at Gud «regnet» (tilregnet) Abraham som rettfærdig på grunn av hans tro. Lot ble *tilregnet* rettfærdighet fordi Gud så tro i hans hjerte, til tross for at han oppførte seg stikk i strid med den.

Betyr dette at det er fritt frem til å leve et syndig liv? Absolutt ikke! Når du kommer til himmelen, kan du spørre Lot om syndene hans var verdt det, og jeg garanterer at han kommer til å si at han oppførte seg *dumt*! Han levde ikke som det mennesket han egentlig var.

La oss tross alt være litt nådige mot Lot; Gud viste ham stor nåde. Han *levde* i gammeltestamentlig tid. Kristus bodde ikke i hans hjerte, slik han gjør hos kristne i dag. Det

i Kristus, var det absolutt vanskeligst å godta sannheten om at min gamle natur var død. Selv da jeg møtte skriftord som klart og tydelig sa at min gamle natur ble korsfestet med Kristus, følte jeg at min gamle natur var svært så levende. Men sannheten er at den gamle Steve – det mennesket jeg var før jeg ble frelst – er død. Jeg kjempet virkelig med dette. Selv da Gud åpenbarte sannheten for meg, kunne jeg ikke fatte hvordan det kunne være sant. Jeg følte meg som en bokser som gikk i ringen mot en overveldende motstander. Bokseren fikk nådeløs juling i hver eneste omgang. Når klokken ringte i slutten av omgangen, vaklet han tilbake til hjørnet sitt, og der sa treneren: «Kom deg ut der og ta ham! Han har ikke rørt deg.» Dette skjedde hver eneste gang. «Han har ikke rørt deg.» Til slutt sa bokseren til treneren: «Da får du sannelig holde øye med dommeren, for en eller annen holder på å banke snørra ut av meg!»

Jeg vet hvordan det føles, og det gjør sikkert du også. Da Gud viste meg at min gamle natur var død, ble jeg forvirret. Jeg visste at en eller annen hadde banket meg halvt i hjel. I et senere kapittel skal vi snakke om kjødet og hvordan det stadig angriper en kristen. Men nå skal vi studere dette med den gamle naturen. Det du tror om din natur kan være den ene, mest avgjørende faktor for å bestemme i hvilken grad du kommer til å oppnå åndelig seier.

Hva er din natur?

Websters ordbok definerer natur som «den egentlige karakter, medfødt karakter eller legning». ¹ Hva er den egentlige, medfødte karakteren til en kristen? I sentrum av livet, på det åndelige nivået, har du en legning og et ønske om å herliggjøre Gud.

Tony var kommet for å snakke om at han hadde falt i synd i vårferien på college. «I fjor tok jeg imot Jesus og ble

født på ny, men fremdeles kjemper jeg noen ganger fordi jeg blir fristet til å røyke hasj.» Han forklarte hvordan han «likte som hadde falt» på en tur til Daytona Beach med noen collegekamerater. «Jeg lurte ofte på om jeg i det hele tatt er blitt annerledes,» sa han.

«Hvordan føler du deg nå når du har røyt marihuana?» spurte jeg.

«Jeg har det fælt og er full av dårlig samvittighet», svarte han stille med blikket festet i gulvet. «Ble du ille til møte av å gjøre det før du ble en kristen?» fortsatte jeg.

«Egentlig ikke,» sa han. «Jeg sa alltid at jeg ikke skadet noen ved det.»

«Vet du hvorfor du føler deg slik nå? Det er fordi du er blitt et nytt menneske. Å bruke stoff ligger ikke for deg lenger. Den gamle Tony var kanskje en selskapsløve som elsket å bruke stoff. Men den livsstilen står helt i motsetning til den nye naturen Tony har fått.»

Gleden ved å synde forsvinner ikke når en blir kristen, men etter en kortvarig glede får synden en kristen til å føle seg tom og utilfreds. Har du merket dette når du synder? Det stemmer ikke lenger med din indre natur å leve i synd. Hvis det ikke var sant, ville du ikke oppleve en indre konflikt når du synder. Det ville vært like naturlig for deg som å bjeffe som en hund eller kakle som ei høne.

Nå er derimot ikke synden naturlig for deg, fordi din natur ikke lenger er hva den var. Ditt nye jeg har Jesus som livskilde. Ditt gamle jeg var død i synd. Før du ble frelst hadde du en natur. Det var syndenaturen, det noen kaller den falne natur, den gamle Adam, det naturlige menneske eller ditt gamle selv. Grunnlaget for din eksistens den gangen var at du levde i Adam. Du var helt død for Gud. Etter at du tok imot Jesus, har du fremdeles bare én natur, men den har ikke sin grunn i Adam. Du er faktisk død for Adam. Du er i Kristus og din natur er lik Jesu egen! I 2. Pet 2,4 leser vi

at vi har fått «del i guddommelig natur». Det er den eneste naturen en kristen har.

Jeg vil gjerne at du skal forstå at Gud ikke har noen som helst plan om å forene sin Hellige ånd med noe menneskes syndige natur. Han har ikke tenkt å føde menneske tvillinger som er halvt åndelige barn av Satan ved Adam og halvt åndelige barn av Gud ved Kristus. Jesus sa: «En by eller et hjem som er i strid med seg selv, kan ikke bli stående.» Matt 12,25. Gud ville aldri lure deg inn i en tilstand hvor du garantert ville tape ved å gjøre deg til et «hjem i strid med seg selv». Jeg innrømmer at det hender at erfaring og følelser sier til meg at jeg er «et hjem i strid med seg selv», men siden Gud aldri ville lure meg inn i en situasjon hvor jeg helt sikkert kom til å tape, må jeg lete i hans ord for å finne en annen grunn til kampen jeg opplever inne i meg. Jeg er ikke «i strid med meg selv».²

Du har ikke to naturer. Den eneste natur alle kristne har, er Jesu egen. Hva har så skjedd med det mennesket vi var før?

Det gamle menneske døde!

Paulus brukte ofte uttrykket «det gamle menneske» for å beskrive den gamle, syndige naturen som ga oss vår identitet før vi ble frelst. Siden vi nå bare har én natur, Jesu Kristi natur, dukker spørsmålet om hva som skjedde med vårt gamle menneske opp. Se på 2. Kor 5,17 igjen: «Derfor, hvis noen er i Kristus, er han en ny skapning, det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt.» (NB)

Vi har allerede funnet ut at Gud skapte et nytt menneske da vi tok imot Jesus som frelser. Hva skjedde så med det gamle mennesket? Paulus sier at «det gamle er forbi». (Am.

overs. «gått bort»). Du vet hva det betyr når noen er «gått bort». For å si det rett ut, er de døde. Det er det som har skjedd med vår gamle, syndige natur. Den døde og kommer aldri tilbake. Kanskje du ikke har trodd at din gamle, syndige natur er død. Men tenk deg litt om og still deg dette spørsmålet: Hadde det ikke vært vidunderlig hvis min gamle syndenatur virkelig var død? Nå begynner det å bli spennende for alvor, for Bibelen viser oss at syndenaturen vår er død!

Korsfestet med Kristus

«Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever i legemet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, han som elsket meg og ga seg selv for meg.» Gal 2,20 (I den am. overs. står det: Jeg er blitt korsfestet med Kristus. O.a.)

Da Paulus sa at «jeg er blitt korsfestet med Kristus», snakket han om noe som hadde skjedd. Det greske ordet som er oversatt som «korsfestet» er i nåtid, og betyr at det var en historisk hendelse som fortsatt virker i nåtiden. Han fortsatte med å si at «jeg lever ikke lenger selv». Det er en uungåelig sannhet i dette verset. Vi ble drept med Kristus på korset og lever ikke lenger.

Hvem var det Paulus snakket om da han sa: «Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv»? Han mente sin syndige natur. Vår syndige natur døde med Jesus Kristus på korset for nesten 2000 år siden. Hvis du har vanskelig for å godta det, så tenk over dette spørsmålet: Hvis det ikke var vår syndige natur som døde, hva døde da? Paulus sier her at vårt gamle vesen er dødt for alltid. Vår syndige natur kommer ikke tilbake. Det livet vi nå har er intet mindre enn Jesu eget liv!

Vi døde bort fra synden

«Vi som døde bort fra synden, hvordan kan vi deles leve i den? Eller vet dere ikke at alle vi som ble døpt til Kristus Jesus, ble døpt til hans død? Vi vet at vårt gamle menneske ble korsfestet ved ham, for at det legeme som er under synden, skulle gjøres til intet og vi ikke lenger være slaver under synden. Er vi døde med Kristus, tror vi også at vi skal leve ved ham.» Rom 6,2-8.

Se hvor mange ganger disse versene sier at vi døde med Kristus. Hvilken del av oss var det som døde? Vårt gamle menneske – den syndige naturen vi hadde før vi ble frelst. D. Martyn Lloyd-Jones kommenterte disse versene i Rom 6 slik:

Dette er for meg en av de mest trøsterike, betryggende og herlige sidene ved å være frelst. Det blir aldri ventet av oss at vi skal korsfeste det gamle menneske. Hvorfor ikke? Fordi det allerede har skjedd – det gamle menneske ble korsfestet med Kristus på korset. Ingen steder i Guds ord blir du bedt om å korsfeste det gamle menneske; ingen steder i Skriften blir du bedt om å kvitte deg med ditt gamle menneske – av den gode grunn at det allerede er borte. Hvis du ikke innser det, lar du djevelen lure og forføre deg. Det du og jeg er kalt til, er å slutte å leve som om vi fremdeles var i Adam. Grip sannheten: Det gamle menneske er ikke der lenger. Det eneste som kan få oss til å slutte å leve som om han fremdeles er her, er å innse at det er han ikke. Det er slik Det nye testamente lærer oss om helliggjørelse. Det nye testamente sier at hele problemet er at vi ikke skjønner hva vi er, at vi fremdeles tror at vi er det gamle menneske, og prøver på forskjellige måter å kvitte oss med ham. Det er allerede gjort; det gamle menneske ble korsfestet med

Kristus. Han eksisterer ikke lenger, han er borte. Hvis du er en kristen, så finnes ikke lenger din gamle, syndige natur, den er totalt forsvunnet; du er i Kristus.³

Det gamle livet er tatt bort

«I ham ble dere omskåret, ikke med menneskehånd, men med Kristi omskjærelse, da dere la av det legeme som er under synden.» Kol 2.11. Gud innførte omskjærelse som et tegn på sin pakt med det hebraiske folket. Når forhuden ble fjernet på hvert eneste guttebarn, var det et tegn på at deres gamle identitet ble fjernet og at de nå hadde fått del i pakten Gud hadde med sitt folk. Men Paulus sier at i denne nådens tid har Gud innført en ny pakt med folket sitt. I den nyttestamentlige tid vi nå lever i, vil omskjærelsen skje i det indre menneske, ikke på det ytre. Charles Stanley sier om dette verset:

[Gud] bruker omskjærelse for å illustrere at noe blir skåret bort fra den kroppsdelen som skaper liv. Det han mener er at han har skåret bort – tatt bort den gamle, syndige naturen vi arvet fra våre foreldre. Den naturen som var forgiftet av den gamle Adam. Det er den gamle, syndige naturen i oss som får oss til å være ulydige og gjøre opprør. Gud ordnet opp i dette da vi ble frelst. Gud har tatt fra oss det vi fikk da vi ble født – den gamle, syndige naturen. Noen vil nok si: «Vil du virkelig si at den gamle, syndige naturen jeg ble født med, er blitt tatt bort?» Ja, det er den. Det er det han henviser til når han snakker om omskjæring, at noe er skåret bort.⁴

Så kilden til vårt gamle liv er skåret bort fra oss for evig ved den omskjærelsen Den Hellige Ånd har utført på oss. Gud feide ikke bare vekk spindelvevet, han drepte edder-

koppen! Når vi synder, handler vi på en måte som er unaturlig for oss. Når vi synder, står det vi gjør i motsetning til den karakteren vi har. Derfor sier Paulus: «La sinnet være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden. *Dere er jo døde*, og deres liv er skjult med Kristus i Gud.» Kol 3,2-3. (Uthev. av forf.) Ditt gamle jeg lever ikke lenger!

Men jeg føler meg ikke død

Et menneske kan lett bli lurt av følelsene sine. I fjor dro jeg og familien flere ganger til Six Flags Over Georgia, en stor fornøyelsespark. På en av disse turene lot jeg meg overtale til å ta en tur som kalles Fritt fall. Den er laget for dumme mennesker som ikke har mer vett enn at de setter seg på et lite sete, omtrent som på et parisershjul, lar seg spenne fast, løftes ti etasjer opp i luften og for så å bli sluppet rett ned. Jeg ga etter for maset og stod plutselig i kø for å oppleve hvor «moro» dette var. Da jeg satte meg i setet og en ung mann spente meg fast, skjedde det noe underlig. Følelsene begynte å snakke til meg – nei, det trekker jeg tilbake – de begynte å skrike til meg. Med én stemme brølte de: «Du kommer til å dø! Du kommer til å dø!» Og vet du hva – et øyeblikk trodde jeg faktisk på følelsene! Men like før livet skulle ha passert revy for øynene på meg, fikk jeg orden på følelsene. Du kan si at jeg motsa dem. «Nei, jeg kommer ikke til å dø. Jeg har stått her og sett massevis av folk gjøre dette, og de døde ikke. Dette har foregått i årevis, og ingen har dødd i Fritt fall. Det var en ingeniør som konstruerte disse greiene. De blir inspirert med jevne mellomrom. Det er helt trygt. Nei, jeg kommer absolutt ikke til å dø.» Følelsene svarte: «Du kommer i alle fall til å skade ryggen alvorlig!» Alt dette skjedde på de få sekundene fra jeg ble spent fast til jeg falt. Følelsene løy. Jeg døde ikke, og jeg ska-

det heller ikke ryggen. Det var så gøy at det holder for hele livet. Jeg kommer aldri til å gjøre det igjen, med andre ord.

Da jeg tenkte på det senere, syntes jeg det var morsomt at en mann på min alder kunne bli så nervøs (det høres bedre ut enn «vertskremt») av en tur i en fornøyelsespark. Det er vanskelig å handle ut fra fakta når følelsene hylter noe som er stikk i strid med dem. Dette valget må vi ofte gjøre i kriselivet. Kanskje du opplever dette nettopp nå når det gjelder sannheten om din gamle natur. Hvis du ikke føler at din gamle, syndige natur er død, kan du bli fristet til å avvise det som sannhet. Men hvis du nekter for at det er sant, hva skal du da gjøre med bibelversene som klart og greit sier at vi døde med Kristus? Det stemmer kanskje ikke med følelsene dine, men sannheten er at en kristen har bare én natur.

Jesus gjorde dette helt klart, og mesteparten av Skriften bekrefter det. Han sa at du ikke kunne sy en ny lapp på et gammelt klesplagg. Dette var et bilde på det gamle og det nye menneske. Det er nytteløst å prøve å føye dem sammen, og Gud støtter det Jesus sa. Han sa at du ikke kan fylle ny vin (Den Hellige Ånd) i gamle skinnsekker (den gamle naturen), fordi de gamle skinnsekkene ikke tåler hans herlighet. Du må fylle den nye vinen i nye skinnsekker (den nye naturen).

Bibelen sier også at du ikke kan forene lys (Den Hellige Ånd) med mørke (det gamle menneske). Skriften sier videre at en troende (et Guds barn, som han har gitt sin levende ånd) aldri må inngå ekteskap med en vantro (Satans barn, med en død ånd). Vi vet at han aldri ville gå imot sin egen formaning ved å forene det gamle og det nye menneske i din jordiske kropp.

Jesus sa: «Ingen kan tjene to herrer.» Matt 6,27. Jeg spør: Ville Gud, som har lært oss alle disse sannhetene, «lure» en kristen ved å gi ham to identiteter som stod i konflikt med hverandre, hvor den ene var lojal mot Gud

og den andre mot Satan? Nei! Fortapte mennesker har én herre, Satan, ikke to. Kristne har også én herre, Gud, ikke to.⁵

Du føler kanskje ikke at syndenaturen din er død, men Gud sier at det er den. Dette betyr absolutt ikke at du kommer til å leve et fullkomment, syndefritt liv. Det betyr at det ikke lenger er naturlig for deg å leve et liv i synd. Konflikten mellom kjødet og ånden kommer til å være der så lenge du lever. Troende mennesker har likevel frihet til å velge å synde eller ikke synde. Når Kristus bor i deg, vil ditt nye jeg få lyst og trang til å stå imot synden og du vil få kraft til å leve et seirende liv.

Bare noen dager etter den natten på kontoret da jeg hadde gitt opp alt, begynte Gud å åpenbare sannhetene om min nye natur i Kristus. Jeg skjønnte at da jeg ble frelst, fikk jeg en ny natur. For første gang skjønnte jeg at mitt gamle menneske virkelig var dødt. Men så kom tiden da denne prosessen gikk fra det teologiske og akademiske området over til praktisk erfaring. Hodekunnskap alene var ikke nok til å oppleve seier. Akkurat som et menneske som forstår evangeliet med hodet og senere tar imot Jesus, slik kom jeg dit hen at sannheter jeg hadde lært ble levende for meg. Jeg innså at Gud ikke ville forandre livet mitt, slik jeg hadde bedt om – Han ville forvandle det.

Kapittel 5

Å oppleve Jesu liv

Jeg behøvde ikke engang tenke meg om for å vite hva jeg skulle svare på brevet jeg holdt i hånden. Det var bare noen få uker siden jeg hadde overgitt meg til Gud der på kontorgolv. Jeg valgte å øse alt mitt indre ut for ham. Jeg ba ham gi meg tilbake det han ville ha der. De siste ukene hadde virket litt underlige. Det var som om jeg drev omkring på et teologisk hav hvor jeg ikke lenger visste hva jeg skulle holde fast på. Jeg skjønnte at den holdningen jeg hadde hatt før jeg opplevde denne totale overgivelsen, nemlig: «Ja deg sammen og gjør noe for Gud», ikke var riktig. Nå visste jeg ikke hvordan jeg skulle forholde meg for å tjene Gud. Jeg visste ikke engang hvordan jeg skulle forholde meg til kristenlivet. Jeg hadde omsider funnet ut at det ikke nyttet å streve av alle krefter for å vinne seier. Men hva var løsningen? Hver dag hadde jeg bedt Gud vise meg veien.

Brevet i hånden min traff noe inne i meg. En pastor inviterte meg til et en dags seminar arrangert av Grace Ministries International.¹ I brevet fortalte han om hvordan sannhetene han hadde lært på et tidligere seminar, snudde opp ned på livet hans. Jeg hadde alltid beundret arbeidet hans, og trodde at det som hadde hatt så stor innvirkning på hans liv,

antagelig kunne hjelpe meg også. I årenes løp hadde jeg vært på utallige seminarer, likevel følte jeg virkelig at dette kom til å bli annerledes. Og det ble det.

Mens jeg var der, var det som om sannhetene vi ble undervist i, sank ned i meg som vann i knusktørr jord. Jeg begynte å gjenkjenne mine egne kjødelige livsmønstre, og innså at mitt håpløse strev for å lykkes i menigheten var Guds måte å vise meg at jeg ikke strakk til i egen kraft. For første gang i hele mitt liv begynte jeg virkelig å skjønne hva som er min identitet som kristen – at Kristus ikke bare er i livet mitt, han er mitt liv.

Da jeg satt ved pulten på kontoret en dag, ga jeg opp hele menigheten. Jeg ga rett og slett opp å leve som en kristen. Kjære Jesus, ba jeg, nå innser jeg at jeg har levd hele mitt liv på feil vis. Jeg har prøvd og prøvd å leve for deg – sette spor etter meg i verden – for deg. Jeg har – ved din hjelp – forsøkt å gjøre din gjerning i de menighetene jeg har arbeidet i. Men i dag gir jeg opp, Herre. Jeg kommer ikke til å prøve mer. Nå innser jeg at du er selve livet mitt. Det som må gjøres, må du gjøre gjennom meg. Jeg vil hvile i deg, og det som så skjer, det skjer. Du er mitt liv.

I ukevis levde jeg på Mount Everest, åndelig sett. Jeg greide ikke å tie stille om det nye livet jeg nå opplevde. Jeg hadde eid dette livet hele tiden, men nå opplevde jeg virkelig det jeg hadde eid fra den dagen jeg ble frelst, og jeg frydet meg over det. Jeg var som en utfattig mann som finner olje på eiendommen hvor han har bodd hele sitt liv. Jeg ringte Melanie to-tre ganger om dagen og leste ivrig for henne fra Lifetime Guarantee.² Noen ganger følte jeg at «nå kommer det en preken», og så ringte jeg og holdt den for henne. Hun lo og sa at hun trodde jeg var blitt født på ny. Det gjorde jeg også. Det føltes i alle fall slik.

Å få livet forvandlet på den måten er ikke «å bli fylt av Ånden.» Jeg bare skjønnte på ny det verk nåden hadde gjort

første gang, og frydet meg over det! Jeg fikk ikke noe nytt av Gud da jeg ba den bønnen. I stedet begynte jeg å glede meg over det Gud hadde gitt meg da jeg åtte år gammel ble født på ny. Det tok ikke lang tid før også Melanie oppdaget at Jesus var selve livet for henne. Ingenting har vært det samme for noen av oss etter det.

Tro nå ikke at det er nødvendig med en lykkerus for å bekrefte at du har innsett at Kristus er ditt liv. Virkningen åndelige sannheter har på et menneskes følelser avhenger av dets personlighet. Melanie opplevde det uten den samme følelsesmessige eksplosjonen som jeg fikk. For henne var det enkel tro, uten følelser. Virkningen av å innse denne sannheten har likevel ført til en forvandling i henne som er minst like radikal som hos meg. Nøkkelen for oss begge var tro, ikke følelser. Det ville være uklokt av en kristen å søke en slags følelsmessig bekreftelse når han innser at Kristus er hans liv. På alle områder av kristenlivet kommer og går følelsene, de er ikke grunnleggende.

Kristus er vårt liv

«Etter som hans guddommelige makt har gitt oss alt som tjener til liv og guds frykt, ved kunnskapen om ham som har kalt oss ved sin egen herlighet og kraft, og gjennom dette har gitt oss de største og mest dyrebare løfter, for at dere ved dem skulle få del i guddommelig natur, etter at dere har flyktet bort fra fordervelsen i verden som kommer.» 2 Pet 1,3-4 (forf. utheving)

Menneskets ånd er selve kjernen, den virkelige essensen i livet vårt. Før vi satte vår lit til Kristus, hadde vi ingen meningsfylt identitet, fordi vår ånd var død. Men da vi sa ja til Jesus, kom hans Ånd inn i oss, og vi fikk en identitet som er bygget på ham. Peter sa at vi har fått del i guddommelig

natur. Siden Jesu ånd kommer inn i menneskets ånd når det blir frelst, og fordi kjernen i oss ligger i det åndelige, er en som har tatt imot Kristus en kristen.

Å si at du er en kristen henviser ikke bare til de læresetningene du tror på, heller ikke til måten du lever på. Det peker på hva du er aller innerst i din personlighet. Kristus er sentrum for din personlighet! Han er blitt selve livet ditt. «Men den som holder seg til Herren, er én ånd med ham.» 1 Kor 6,17. Da du tok imot Jesus, ble du sammenføyd med ham i en evig enhet. Nå bor han i deg, og han ønsker å vise sitt liv gjennom deg.

En eller annen har sagt at Jesus ga livet sitt for oss, slik at han kunne gi liv til oss og leve sitt liv gjennom oss. En troende er blitt ett med Kristus. Når vi hviler i ham, kommer han til å vise seg gjennom måten vi lever på. Identiteten til en kristen bygger ikke på hans sosiale status, men på hans forhold til Jesus! Som Paulus sa: «Og han døde for alle, for at de som lever, ikke lenger skal leve for seg selv, men for ham som døde og oppstod for dem. Så kjenner vi fra nå av ikke noen etter kjødet.» 2 Kor 5, 15–16a.

Kristenlivet i hele sin fylde finnes i Jesus Kristus! Det handler ikke om Kristus. Det er Kristus. Gud har til hensikt å bringe hver eneste kristen dit hen at han ikke lenger lever for seg selv, men hvor Kristus får lov til å leve sitt liv gjennom oss.

Shelly hadde nettopp bedt Jesus komme inn i livet sitt. Som alle nye kristne, ønsket hun oppriktig å forlate kontoret mitt i full forvisning om at hun kom til å begynne å leve som en kristen. Hun var den første jeg hadde ledet til Jesus etter at jeg hadde skjont hva nåden betyr for kristenlivet. Tidligere hadde jeg nok gitt henne en liste med ting som en nyfrelst burde gjøre for «å få en god start». Denne gangen brukte jeg en annen innfallsvinkel. Jeg snakket ikke om alle de åndelige tingene hun burde gjøre. I stedet forklarte jeg at

nå var Kristus hennes liv, og når hun ble hos ham, kom alt hun gjorde til å være åndelig, og at Den Hellige Ånd i henne ville få henne til å lengte etter å herliggjøre Gud. Jeg understreket hvor forandret personligheten hennes var blitt i løpet av de siste minutene. Jeg brukte Bibelen og viste henne hvordan hun hadde fått del i guddommelig natur og blitt ett med Kristus. Så oppmuntret jeg henne til ganske enkelt å la Jesus leve sitt liv gjennom henne dag for dag. Da sa hun noe som frydet meg, og som jeg aldri hadde hørt en nyfrelst si før. Det hadde faktisk tatt meg tjue ni år som kristen å oppdage det selv. «Kristenlivet er enkelt, hvis du bare lar Jesus gjøre det.» Hun var ikke en erfaren kristen. Hun var ikke engang blitt døpt ennå. Likevel skjønte hun det og sa det høyt. Kristenlivet er enkelt, hvis du bare lar Jesus gjøre det.

Hvorfor får jeg ikke til kristenlivet?

Synes du kristenlivet er lett eller vanskelig? I årevis overgav jeg meg til Herren igjen og igjen, men uansett hvor gjerne jeg ville leve for Jesus, og hvor hardt jeg prøvde, så gikk jeg stadig i ring og fikk det ikke til å fungere. Jeg ønsket oppriktig å være stabil, men jeg fikk det bare ikke til. Har du opplevd det samme? I så fall har jeg både gode og dårlige nyheter til deg. Det dårlige er at du aldri kommer til å greie å leve et skikkelig kristenliv. Jo mer du strever, jo sikrere er det at du kommer til å mislykkes. Streiv vil alltid føre til frustrasjon og nederlag.

Som en del av jobben som pastor, har jeg besøkt mange sykehus, og ofte møtt folk som var avhengige av respirator. Jeg har sett pasienter som etter en åpen herteoperasjon har våknet med pustemaskin. Enkelte mennesker får store problemer med den. Det er de som strever som får det vanskelig. Respiratoren er bygget for å ta seg av pustingene. Pasien-

ten trenger bare å slappe av, men hvis han får panikk og prøver å puste, begynner alarmene å pipe og pasienten får det svært ubehagelig. Det er fordi han motarbeider en maskin som er konstruert for å puste for ham. Det oppleves ganske skremmende, har jeg hørt.

Å leve som en kristen kan ligne på å puste. Det greske ordet som blir oversatt til «ånd» er *pneuma*, og det kan også oversettes som «pust». Gud har aldri ment at kristenlivet skulle være en kamp. Den Hellige Ånd skulle flyte like naturlig fra en kristens liv som selve pusten, men mange kristne hyperventilerer fordi de prøver å gjøre noe for Gud.

Det var den dårlige nyheten, men nå kommer den gode: Kristus vil leve sitt liv gjennom deg. Gud har aldri ment at du skal leve kristenlivet – det er bare Kristus som kan leve Kristus-livet. Han er villig til å leve det gjennom deg hver eneste gang du slipper ham til!

Mange moderne menighetslemmer er helt utslitt, fordi de strever så hardt med å tjene Gud. Enkelte menigheter er slik at du helst bør være i form til å løpe maraton, hvis du blir medlem der. Man oppdager fort langdistanseløperne i en forsamling. De får stadig mer å gjøre, og holder på til de stuper. Ikke misforstå: Det er ikke noe galt med åndelig tjeneste, men religiøse aktiviteter er ikke verdt fem øre. Mange kristne er blitt utbrent fordi de har trodd, helt feilaktig, at de stadig måtte fortsette og fortsette, uansett hvor slitne de var eller hvor inderlig de mislikte det de drev med. I moderne menigheter er det mange som underviser i søndagsskolen, synger i koret, hjelper til i barnehagen, banker på dører, ringer til folk og så videre i det uendelige, fordi de tror at de må, at det er deres plikt. Likevel – til tross for alt de gjør – er de åndelig, følelsesmessig og fysisk utslitt. De bærer en tung bør, men gir seg ikke fordi de er så «ivrige i tjenesten».

Så du deg selv i dette avsnittet? Da skal du se på hva Jesus sier om åndelig tjeneste:

«Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, så vil jeg gi dere hvile. Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er tålsom og ydmyk av hjertet, og dere skal finne hvile for deres sjeler. For mitt åk er godt og min byrde er lett.» Matt 11,28–30

Hvordan passer dette med måten mange kristne lever på i dag? Jesus bruker ord som «hvile», «godt» og «lett» for å beskrive kristenlivet. Hvis de ikke passer på deg, opplever du ikke det gode livet som Gud har planlagt for deg. Nå snakker jeg ikke om hvilke omstendigheter du lever i. Jeg snakker om hvilket åndelig perspektiv du har. Hvis du blir sliten og oppgitt av å tjene Gud, er det noe som er galt! Hvorfor er det så mange i moderne menigheter som er utslitte? Hvorfor er så mange kristne trøtte av å prøve å få til et godt kristenliv? De har mye til felles med de som prøver å «hjelpes» respiratoren. De motarbeider den måten Gud vil at vi skal få leve kristenlivet på.

Kristi legeme

Da Jesus var her på jorden, levde han i en fysisk kropp, men da han fór opp til himmelen, ble kroppen hans båret bort av en sky. Likevel lærer Det nye testamente helt klart at han stadig gjør sin gjerning her på jorden. Gjør han det uten kropp? Nei. Bibelen sier at vi er Kristi kropp her i verden i dag. Kristus bor i oss og ønsker å utføre sin tjeneste gjennom oss.

«Vet dere ikke at deres legemer er et tempel for Den Hellige Ånd som er i dere, og som dere har fått av Gud?

Dere tilhører ikke lenger dere selv. Dere er kjøpt, og prisen betalt. Bruk da legemet til Guds ære!» 1 Kor 6,19–20

Jesus Kristus har et legeme på jorden i dag, og det er

hans kirke! Du er en del av Kristi legeme hvis Jesu ånd bor i deg. Gud vil at du skal overgi deg til ham, helt og holdent, slik at Kristus ikke bare kan bo i deg, men også vise sitt liv gjennom deg. All åndelig tjeneste skulle være et resultat av at Den Hellige Ånd gjør sitt verk gjennom deg. Det er han som har ansvar for alt kristent arbeid. Du har ansvar for å være helt overgitt til ham.

Egne anstrengelser er et stort hinder for kristne når det gjelder å oppleve den hvilen som Jesus lovet dem. Mange har vokst så fast i at de må «gjøre noe for Gud», at de hele tiden strever for å gjøre mer og stadig mer. Mange har innviet sitt jeg til Gud igjen og igjen, men det er jeget som står i veien for et seirende kristenliv. Så lenge vi strever med å leve kristenlivet på en god måte, hindrer vi Jesus i å leve det gjennom oss. Hvorfor fortsetter så de kristne med å prøve å leve dette livet ved egne anstrengelser?

– *De vet ikke om noe annet.* Mange kristne tror oppriktig at det eneste Gud ber dem om, er at de gjør sitt beste for å leve for ham. Det virker logisk at han ikke kan vente mer enn at vi gjør så godt vi kan. Det var derfor jeg gjorde mitt beste for å leve for Gud. Men hvis vi gjør vårt beste for å vinne seier etter at vi er blitt kristne, kommer det ikke til å bli mer vellykket enn å gjøre vårt beste for å bli frelst.

– *De føler seg fornøyd med strevet sitt.* Egne anstrengelser i kristenlivet fører ikke til åndelig fred eller hvile, men man kan ofte få en følelse av å ha oppnådd noe, og det nærer ens ego.

Hvis et menneske føler at det ikke kan vinne åndelig seier, kan det slå seg til ro med bekeftelsen som følger med religiøse aktiviteter. Det er likevel stor forskjell på å føle at man får realisert seg selv og på å være tilfreds. I årene som pastor følte jeg ofte at jeg fikk realisert meg selv. Jeg opp-

levde det når menigheten vokste. Når folk skrøt av prekenene mine, ble jeg glad. Hver gang resultatet av arbeidet mitt bekreftet at det jeg gjorde var verdifullt, føttes det godt. Men bekeftelsen jeg opplevde gjennom positive resultater var aldri nok til å gi meg virkelig fred. Jeg ville ha større suksess. Det er det som er problemet når vi bare bruker våre egne ressurser. Kjødet kan gi deg ros, men aldri gjøre deg virkelig tilfreds. Det er bare vårt forhold til Jesus som kan gjøre oss virkelig tilfredse, ikke det vi gjør for ham. Den gamle Rolling Stones-sangen *I can't get no satisfaction* (Jeg blir aldri tilfreds) kunne vært kjenningsmelodien for mange kristne som strever i egen kraft. Selv om de ikke får noe åndelig utbytte av det, kan de sannelig få fart på den religiøse virksomheten.

– *De blir drevet av skyldfølelse.* Mange kristne lever med en konstant skyldfølelse, for de føler at de ikke gjør nok for Gud. Dawn vokste opp i et hjem som ga henne skyldfølelse for nesten alt mulig. Hun husker at det spørsmålet moren oftest stilte henne var «Eier du ikke skam?» Hvis hun var ulydig mot moren, fikk hun høre: «Eier du ikke skam, etter alt jeg har gjort for deg?» Det var det samme om hun gjorde noe galt eller noe bra, hun ble likevel møtt med spørsmålet: «Eier du ikke skam?»

Som voksen var hun en travelt opptatt kristen, men ikke særlig fornøyd. Til tross for alle de religiøse aktivitetene kunne hun fremdeles høre en spøkelsesstemme hviske: «Eier du ikke skam?»

Mennesker som Dawn blir fortært av tanken på alt de skylder Gud, og de bruker hele livet på å prøve å gjøre mer. De har ikke grepet det faktum at nåden aldri kan etterbetales. Den koster ingen ting – ikke fordi den er verdiløs, men fordi den er uvurderlig. Slike mennesker skjønner ikke at Gud kan gjøre alt han vil ha gjort. Han er ikke interessert i

det du kan gjøre. Jesus sa at uten ham kan du ingenting gjøre. Det er deg han er interessert i.

– *De håper å bli akseptert av Gud.* Noen kristne tror at Gud bare aksepterer de som trofast tjener ham. Men det er ingen betingelser knyttet til Guds kjærlighet og aksept. En gang hørte jeg faktisk en far si til sønnen sin: «Nå må du være snill gutt, slik at Gud kan være glad i deg.» Ingenting kan stemme dårligere med sannheten! Det spiller absolutt ingen rolle for Guds kjærlighet hvordan et menneske oppfører seg. Han elsker deg fordi han – i sin nåde – har valgt å gjøre det. Du kan ikke gjøre noe som helst for at Gud skal godta deg, for Jesus har allerede gjort alt for at Faderen skal akseptere deg. Du er helt og fullt godtatt av Gud fordi du er i Kristus Jesus. Gud aksepterer deg helt og fullt, og du kan ikke gjøre noe for å forbedre det! Likevel finnes det troende som fremdeles strever for å gjøre alt riktig, slik at Gud kan elske og akseptere dem.

Det kan være andre grunner til at kristne prøver å leve kristenlivet i egen kraft, men én ting er sikkert: Det er Gud som må gripe inn for å få et menneske til å gi opp sitt eget strev og begynne å sette sin lit til at det Jesus gjorde, var nok. Det er hardt å gi slipp på sitt eget strev og begynne å hvile i Kristus og det han har gjort. Gud fører ofte mennesker gjennom en smertefull prosess for å gjøre dem villige til å gi opp strevet og sin egen selvtilstrekkelighet.

Har du kjempet og slitt for å leve for Gud? Kanskje Gud er i ferd med å bringe deg dit hen at du er villig til å gi avkall på selvtilstrekkeligheten og kan begynne å hvile i det faktum at det er Kristus som er ditt liv. Det gjør vondt å legge bort ditt eget liv for å kunne oppleve Kristi liv, men husk hva Jesus sa: «For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.» Matt 16,25.

Jesus gir et utrolig tilbud til alle som vil ta imot det. Hvis du vil gi ham ditt liv, skal du få hans. Litt av en byttehandel! Er kristenlivet ditt et liv i hvile? Er din byrde lett? Jesu liv gir den kristne oppriktig glede, det er ikke en religiøs plikt.

Det er troen som knytter sammen det at du har fått et nytt liv og det å oppleve det. Akkurat som et menneske blir frelst ved tro, slik blir også et seirende kristenliv virkelig ved tro. Jesus er ditt liv. For meg skjedde det da jeg ba bønnen i begynnelsen av denne boka. Ordene spiller ingen rolle, men bare om du er villig til å forsake ditt eget (ikke gjeninnvie det) og begynne å bruke det liv som Kristus har gitt deg.

Da jeg begynte å oppleve Jesus som mitt liv, følte jeg meg som en ny kristen, et nytt menneske. Før trodde jeg at å leve som en kristen dreide seg om å gjøre visse ting og la være å gjøre andre. Nå gjaldt det å lære hvordan jeg skulle kunne glede meg i nådens frihet.

Kapittel 6

Fri fra loven

For en tid siden ville min kone at jeg skulle bli med henne til kunstmuseet i Atlanta. Jeg skjønte at jeg kunne ha godt av litt «kulturell berikelse», så jeg dro dit, nokså motvillig. I timevis stirret vi uforstående på enøydde portretter og forvridd stål, men så kom vi inn i en avdeling for antikviteter. Der så vi vakre møbler på små plattformer.

Da vi nærmet oss det første, oppdaget jeg et skilt hvor det stod: «Ikke stå på plattformen.» Jeg satte foten på den og tenkte: «Jeg er sikker på at den bærer meg.» Jeg skjønte hva jeg hadde gjort og gikk ned igjen. Skiltet som forbød meg å stå på plattformen, utløste en umiddelbar refleks til å gjøre nettopp det! Jeg ville aldri kommet på å gå opp dit, hvis ikke skiltet hadde forbudt det.

Mange kristne er svært opptatt av Guds lover. Deres oppfatning av et seirende kristenliv er å unngå å gjøre det som er galt og i stedet gjøre det som er rett. Ofte studerer de Guds ord for å finne ut alt de må slutte med og andre ting de må begynne å gjøre. De er helt fokusert på reglene i kristenlivet. De vil gjerne få vite hva de kan gjøre eller ikke gjøre og likevel være OK i Guds øyne. De tror at hvis de bare kan

gjøre de riktige tingene, kommer de til å vokse åndelig og glede seg over et seirende kristenliv.

Men enhver innstilling til kristenlivet som fokuserer på å holde reglene for å kunne oppleve åndelig vekst og seier, er lovisk. Loviskhet er et system hvor et menneske prøver å bli godtatt og velsignet av Gud ved det han gjør. Folk som lever slik, kalles loviske. Kan et ufrelst menneske være lovisk? Selvsagt. Er det mulig for en kristen å være lovisk? Ja visst! Bygger ditt syn på kristenlivet på at Gud først og fremst er opptatt med hvordan du lever? I så fall er du innmeldt som medlem i Den loviske klubb. Gud er ikke opptatt av regler, men av fellesskap. Når du virkelig skjønner hvilket forhold du har til Gud, har dette med reglene lett for å ordne seg. Men når du fokuserer på reglene, kommer du helt sikkert til å lide åndelig nederlag.

Don og Debra hadde lenge strevd for å få til et skikkelig kristenliv. En søndag formiddag sa de til meg: «Vi har tatt en viktig avgjørelse. Vi tror at mye av problemene våre kommer av at vi ikke har deltatt aktivt nok i kirken. Derfor har vi lovet hverandre at i året som kommer skal vi gå i kirken hver eneste søndag, uten unntak. Det er den eneste måten å få orden på livet vårt på. I år skal vi ikke være borte fra gudstjenesten en eneste gang.» Jeg fikk helt vondt da jeg hørte på dem. Ikke misforstå – enhver pastor vil gjerne se medlemmene i kirken – men jeg skjønnte at med en slik innstilling kom det før eller siden til å gå galt. Don og Debra hadde vært i kirken omtrent en gang i måneden. Etter at de hadde bestemt seg for å gå hver gang, kom de tre søndager på rad. Siden så vi dem aldri mer. Etter en stund ble de med i en menighet nærmere der de bodde. De sa at det ville være lettere å gå trofast i kirken hvis de ikke måtte ut så tidlig på søndagene. De trodde at hvis de bare gikk i kirken ofte nok, kom de til å bli mer åndelige. Visst er det bra at en kristen går i kirken ofte, men de hadde omskapt kirkegangen til lov.

«Vi må gå i kirken hver søndag.» Denne loven gjorde det lover alltid gjør: Stimulerte til opprør.

1 Kor 15,56 sier at «det som gir synden kraft, er loven». Fokus på regler og påbud kommer aldri til å føre til lydlighet, men stimulerer til ulydlighet. Paulus gjorde dette veldig klart:

«Så lenge vi var i vår syndige natur, ble syndene og lidenskapene *vakt til live av loven* og virket i lemmene våre, så vi gjorde det som fører til død. Men nå er vi løst fra loven, fordi vi er døde fra loven som bandt oss. Vi tjener Gud i et nytt liv, i Ånden, og ikke som før etter bokstaven». Rom 7,5-6. (forf. uthev.)

En grunn til at mange strever med å få orden på kristenlivet sitt, er at de ikke virkelig fatter at de er døde for loven. Loven sier: «Du må, du bør,» mens nåden får et menneske til å si «Jeg vil, jeg ønsker!» Både Bibelen og kristen erfaring sier at å prøve å leve etter en liste med regler og påbud aldri kan føre til et seirende liv. I mange år trodde jeg at en «god» kristen burde gjøre visse ting som å gå i kirken, lese i Bibelen, be, vitne om Jesus for andre o.s.v. Alt dette hører med i livet til den som har Kristi liv i seg, men det bør være et resultat av at man lever med Jesus, ikke en måte å oppnå det på. Hvis Don og Debra virkelig hadde ønsket å gå i kirken, kunne ingen ting ha holdt dem borte. Men da de gjorde det til en lov å «måtte gå i kirken», ble det snarveien ut av døren.

Når det gjaldt disse tingene, hjalp det ikke å prøve å disiplinere meg. Det ble ingen glede i kristenlivet av det. Uansett hvor mye jeg gjorde, følte jeg aldri at det var nok. I enkelte perioder pleide jeg å stå opp svært tidlig om morgenen for å lese i Bibelen og be lenge. Jeg vitnet til alt som rørte på seg. Jeg pugget bibelvers. Jeg gjorde alt jeg trodde en kristen måtte gjøre for å glede Gud, likevel var det ikke

nok. Jeg opplevde aldri gleden i Jesus, fordi jeg stadig var opptatt med alle de åndelige tingene som ennå var ugjort. Uansett hvor mange åndelige mil jeg gikk, så jeg stadig «alt jeg burde» som strakte seg helt inn i solnedgangen foran meg. Det var ikke så ofte jeg kunne glede meg over landskapet langs veien.

Jeg opplevde aldri varig, ekte glede i alt jeg gjorde som min kristne plikt, før jeg innså at det var sant at Jesus var mitt liv. Jeg vokste for eksempel opp med å lese i Bibelen hver dag. I en disippeltreningssklasse hver søndag fikk vi en lapp hvor vi krysset av om vi hadde lest i Bibelen hver dag i uken som gikk. Jeg var ikke opptatt av om jeg ønsket å lese Bibelen, jeg visste bare at jeg burde gjøre det hver dag. Derfor ble dette med daglig bibellesning en lov. Det var noe jeg måtte gjøre fordi Gud forlangte det av gode kristne.

Jeg husker at da jeg var liten, åpnet jeg Bibelen like før jeg sovnet og leste ett vers, slik at jeg kunne krysse av på lappen på søndag. Mange år senere gjorde jeg det for å kunne krysse av i hodet at jeg hadde gjort det Gud ventet av meg. Det var ikke sikkert jeg lengtet etter å lese i Bibelen, men det var min plikt. Det var noe jeg måtte gjøre fordi Gud forventet det av gode kristne. Jeg syntes det var vanskelig å få orden på dette med «stille stund».

Den selvpålagte loven som sa at jeg burde gjøre det, skapte et ønske om å gjøre det strikk motsatte, akkurat som Paulus sa i Rom 7,5! Men i de periodene jeg ikke leste i Bibelen, følte jeg meg fordømt fordi jeg ikke hadde gjort det jeg «burde». Så loven gjorde at jeg ikke hadde lyst til å lese i Bibelen og fordømte meg når jeg ikke gjorde det!

Det høres kanskje rart ut, men da jeg skjønte at jeg ikke måtte lese i Bibelen, begynte jeg virkelig å fryde meg over den. Hvor stor del av loven er en kristen blitt satt fri fra? Hele! Finnes det en lov som krever at vi leser i Bibelen så og så lenge hver dag? Nei! Hvorfor lese den da? Fordi vi leng-

ter etter å ha fellesskap med Gud i hans ord. En nåde-skapt innstilling til bibelstudium skaper en tørst etter det, men en lov-skapt innstilling gjør det til et slit, noe en bare må gjøre. Mens jeg var lovisk, var jeg fast bestemt på å lese Bibelen fordi jeg burde. Nå er jeg fri til å lese den, fordi det er det jeg vil! Jeg ble ikke fri til å lese Bibelen før jeg skjønte at jeg var fri til å la være.

Loviskhet uten liv

Hvis du tror at jeg sier at Bibelen ikke trenger å få så stor plass i en kristens liv, skjønner du ikke hva jeg mener. Jeg vet at den sier at det er viktig å finne føde i Guds ord hver dag. Men hvis et menneske bare har som mål å lese Bibelen, ser det ikke helheten. Vi kan lese Bibelen fordi vi ønsker å bli bedre kjent med Jesus, ikke bare for å utføre en religiøs plikt.

Ingen i Det nye testamente var så opptatt med å studere skriftene som fariseerne. De kunne ramse opp lange stykker utenat. De kjente innholdet i Bibelen sin fordi de studerte den hver eneste dag. Men Jesus hadde noe å si om den slags bibelstudium: «Dere gransker skriftene fordi dere tror dere har evig liv i dem – og nettopp de vitner om meg! Men dere vil ikke komme til meg slik at dere kan ha liv.» Joh 5,39–40.

Jesus påpekte at deres holdning til Bibelen ikke var noe annet enn en akademisk disiplin. De kunne Bibelen, men det var ikke liv i de tomme, religiøse rutinene deres.

Deres innstilling til Bibelen var ikke så forskjellig fra den holdningen noen kristne i dag har til sine kristne aktiviteter. Det finnes mennesker som går i kirken, preker, underviser i bibelgrupper, synger, ber, gir tiende og gjør utallige andre ting som de tror Gud venter av dem, uten at det finnes det aller minste åndelig liv i det de gjør. Det kan nok være at det er kristelig arbeid, men kan det egentlig kal-

les kristent arbeid? Hva skiller kristen tjeneste fra tomme, religiøse aktiviteter? Liv! Det foregår mange aktiviteter i en moderne menighet, uten at det finnes virkelig liv i det. Mange kristne strever hardt med å arbeide for Gud, men har absolutt ikke glede av det. De konsentrerer seg om å gjøre alle de riktige tingene, men går glipp av Jesu liv i det hele, fordi de kun ser loven.

Når et menneske bygger hele livsstilen sin rundt en lang liste av ting han tror han bør gjøre, blir han til slutt utslitt, både åndelig, følelsesmessig og til og med fysisk. Likevel strever mange seg videre på den åndelige tredemøllen, fordi de tror at det er det Gud venter av dem. De vet at menigheten venter det. Likevel fortsetter de «å tjene», selv om de føler seg tomme og ulykkelige. De lever som fanger under loven. De er nødt til å gjøre det de tror de må, og kaller det helt feilaktig for «kristenliv».

Når vi konsentrerer oss om ting vi «bør» gjøre, må vi kjempe for å være lydige. Det er visse ting vi føler oss tvungnet til. Når vi daglig begynner å oppleve at Kristus er vårt liv, blir alle de sidene ved kristenlivet som før var lov nå et naturlig uttrykk for hans overflod av liv. Vi er ikke lenger bundet til loven. Vi døde for loven da vår gamle natur ble drept sammen med Kristus. Nå er vi bare bundet til en person – Jesus Kristus. Paulus forklarer friheten fra loven på denne måten:

«Dere kjenner loven, brødre, og vet at den bestemmer over et menneske bare så lenge det lever. En gift kvinne er etter loven bundet til sin mann så lenge han lever. Men dersom mannen dør, er hun løst fra loven som bandt henne. Så lenge mannen lever, gjelder hun som ekteskapsbryter hvis hun gifter seg med en annen. Men dersom mannen dør, er hun fri fra loven og bryter ikke ekteskapet om hun gifter seg med en annen. Slik er det også med dere, brødre. Fordi Kristus døde, er også dere

døde og står ikke under loven; dere tilhører en annen, han som stod opp fra de døde, og vi skal bære frukt for Gud.» Rom 7,1–4.

En kristen er død for loven! Vår gamle natur var undergitt loven, men allerede i kapittel 4 fant vi ut at vår gamle natur – det menneske vi var før – er dødt! Det livet vi har nå er Jesu liv. Nå lever vi etter en ny lov som heter Livets åndslov i Kristus Jesus.

Livet under den nye loven

Et menneske som konsentrerer seg om å følge regler, kommer til å være konstant frustrert. Lovens hensikt er å vise at et rett forhold til Gud ikke er et resultat av å rette seg etter ytre regler. Nå lever vi etter den nye loven som ikke bygger på ytre krav, men på indre ønsker. Når det går opp for oss at Kristus er vårt liv, gir hans ønsker oss en indre motivasjon. Vi ønsker å gjøre ting som gir Gud ære. Livets Åndslov i Kristus Jesus gir oss lyst og kraft til å leve på gudfryktig vis. Vi konsentrerer oss ikke lenger om lover og regler, men om vårt forhold til ham. «For Åndens lov, som gir liv, har i Kristus Jesus gjort meg fri fra syndens og dødens lov.» Rom 8,2.

Lovisheten gjør «syndens og dødens lov» levende, fordi loven vekker lyst til å synde. (Rom 6,5) Et menneske som har en lovisk innstilling til kristenlivet kan aldri vinne seier ved å prøve å holde loven. Jo mer vi strever og konsentrerer oss om regler og påbud, jo sikrere er det at vi kommer til å lide nederlag. Loven kan si oss hva vi burde gjøre, men kan ikke gi oss evnen til å greie det. Det eneste loven kan gi, er en følelse av fordømmelse fordi vi ikke greier å leve etter den. 2. Kor 3,7 sier at «bokstaven (loven) slår i hjel». Vi er døde overfor et system av regler og påbud, og

gjennfødt til et overnaturlig nådeforhold! Watchman Nee sier det slik:

Nåde betyr at Gud gjør noe for meg, loven betyr at jeg gjør noe for Gud. Gud stiller visse rettmessige og hellige krav til meg; det er loven. Hvis loven betyr at Gud krever noe av meg, betyr frigjørelsen fra loven at han ikke lenger krever det av meg; han skaffer det selv til veie. Loven innebærer at Gud krever at jeg må gjøre noe for ham; å bli frigjort fra loven innebærer at han fritar meg fra å gjøre det, og at han i nåde selv gjør det. Jeg trenger ikke gjøre noe for Gud. Det betyr at jeg er satt fri fra loven.¹

Denne sannheten kolliderer kraftig med det en lovisk person mener. Jeg brukte mange år av kristenlivet mitt på å prøve å gjøre noe for Gud. Det var en utrolig lettelse å innse at Gud ikke er interessert i hva vi kan gjøre for ham. Han kan selv gjøre alt som trenger å bli gjort! Han ønsker ikke det vi gjør, han ønsker seg bare oss! Når Kristus får lov til å vise sitt liv gjennom oss, kommer det til å bli et uttrykk for overnaturlig liv, ikke en religiøs tredemølle som gjør oss frustrerte og lei.

Kjernen i kristenlivet er ikke å gjøre, men å være. Kristenlivet er Kristi liv. Det viktigste for oss er en person, ikke at vi klarer å gjøre «åndelige» ting. Når vi opplever Åndens lov, som gir liv i Kristus Jesus, blir gudfryktige handlinger en naturlig konsekvens av at hans liv flyter ut fra oss. Det er ikke et resultat av store anstrengelser fra vår side. Oversettelsen «En levende bok» – Amplified New Testament – sier det slik:

«La meg stille dere dette spørsmålet: Fikk dere Den Hellige Ånd fordi dere forsøkte å holde jødisk lov? Selvsagt ikke, for Den Hellige Ånd kom over dere først etter at dere hadde hørt om Kristus og trodd at han skul-

le frelse dere. [Var det ved å følge lover og regler, eller var det ved å høre frelsens budskap] Er dere da blitt fullstendig gale? Om dere til å begynne med ikke kunne oppnå evig liv ved å lyde loven, hvordan kan dere da tro at dere blir sterkere kristne ved å lyde den nå? Gal 3,2-3.

Godt spørsmål!

Det eneste vi gjorde for å komme inn i kristenlivet var å sette vår lit til Jesus. Forlanger Gud noe annet nå når vi er blitt frelst? Er det slik at det ikke hadde noe å si for frelsen at vi fulgte regler og påbud før vi ble frelst, men nå, etter at vi er blitt det, blir det uhyre viktig for Gud? Selvfølgelig ikke! Hvorfor er det da så mange kristne som tror at de stadig på nytt må love Gud at de skal følge hans regler? Det kommer av at Satan vet at den beste måten å gjøre en kristen nedtrykt på, er å få dem til å tro at veien til seier er gjennom reglene.

Det er umulig for deg å oppfylle loven. Hvis du virkelig ønsker å leve et gudfryktig liv, må du ha Jesus som fokus. Ikke en menighet, ikke et moralsk liv, ikke å lyde hans bud. Bare Jesus selv! Den eneste som kan leve kristenlivet, er Kristus. Du kan gjeninnvie deg så ofte du vil, men i bunn og grunn er det hele tiden egoet ditt som prøver å leve for Gud. Egne anstrengelser er kjernen i lovisheten. Det er ikke vits i å be Gud om hjelp til å leve for ham. Det er kanskje ditt mål, men det er ikke hans. Han ønsker å leve sitt liv gjennom deg.

Ved korset har [Gud] skåret oss fri fra våre egne, naturlige ressurser, slik at vi kan leve en annens liv. Gud vet selvfølgelig at mennesket har hatt åndelig liv helt fra det ble født ovenfra. Men akkurat som Gud åpenbarer blodets verdi og evne til å forsones og tilgi, eller hvor viktig det er at vi døde med Kristus og slik ble forløst, slik må det også åpenbares at vi er skåret fri fra den gamle kil-

den til liv. Nå kan vi leve og røre oss ved en annens livskrefter?

Der virker kanskje underlig for deg at sentrum i livet ikke må være å lyde Guds lov, men når du hver dag lever og lar Kristus vise seg som ditt liv, kommer du til å leve et gudfryktig liv. Da Jesus var på jorden for 2000 år siden, brøt han ikke loven. Han oppfylte den da, og han kommer til å gjøre det igjen i dag når du lar ham leve sitt liv gjennom deg.

Har du brukt kristenlivet på å prøve å tilfredsstille Gud? Hvor bra har det gått med strevet ditt? (Hvis du mener det går bra, får du nok se nøyere på hvilket rettferdig liv Gud krever.) Hvis du har konsentrert deg om loven som en måte å vinne seier på, har du opplevd mye frustrasjon i kristenlivet. Det er akkurat det loven skal gjøre med deg. Du lurte kanskje på om det er noen som virkelig kan leve et slikt liv. Jo da, det er En som kan. Og det kommer han til å gjøre når du omsider slutter å streve og lar ham gjøre det gjennom deg.

Men du må ikke tro at du bare passivt kommer til å seile fra seier til seier uten en eneste kamp. Da Gud åpenbarte for meg at Jesus og jeg hadde byttet liv, følte jeg meg som nyfrelst og kunne ikke tenke meg at jeg noen gang ville bli fristet til å synde igjen. En stund levde jeg på en åndelig fjelltopp, og gamle tankemønstre virket fjerne og bleke. Men det tok ikke lang tid før det ble helt tydelig at selv om min gamle natur var død, var kjødet i høy grad fremdeles til stede. Det var på tide å komme ned fra Den øvre sal og finne ut hvordan Gud ville ordne opp med de gamle, kjødelige mønstrene som hadde utviklet seg gjennom et helt liv.

Kapittel 7

Seier er en gave

Jeg prøvde alt mulig for å oppleve seier, men ingen ting nyttet. Jeg skjønnte ikke at det var mulig å vinne seier ved å dø, og ikke ved å gjøre en masse. Som alle andre kristne hadde jeg et inderlig ønske om å herliggjøre Gud. Det ønsket henger sammen med den nye naturen alle kristne har fått. Fra dypet av vår sjel lengter vi etter å vise verden Kristi rettferdighet. En kristen som lever på en måte som står i motsetning til Jesu hellige natur kommer helt sikkert til å bli bekymret og redd. En kristen som synder, lever på en måte som ikke er naturlig for ham. Ånden ligger i bunnen av vårt vesen, og en troende er blitt rettferdiggjort i det åndelige. Derfor handler en kristen mot sin egen natur når han synder. Hver gang en person gjør noe unaturlig, kommer han til å bli ille til mote over det han har gjort. Det finnes kanskje en kortvarig og grunn glede i synden, men innerst inne kommer en kristen, som lever et syndig liv, til å føle seg rastløs og urolig. Mennesker som ikke har fått Kristi natur, bryr seg ikke om at de synder. De bare gjør det som faller naturlig.

Betyr dette at kristne kommer til å leve fullkomment og syndefritt? Nei, selvfølgelig ikke. Vår gamle natur døde med

Jesus på korset, men vi må innse at det finnes en annen hindring for et seirende liv. Selv om vårt gamle menneske er dødt, er kjødet en fiende som vi hver dag må være klar over. I et tidligere kapittel ble kjødet definert som «måtene vi prøver å fylle våre behov på, utenfor Jesus Kristus». Kjødet kan klart vise seg på onde måter, slik det kan komme til uttrykk i livet til en person som lever i hor for å fylle et seksuelt eller følelsesmessig behov. Eller kjødet kan vise seg respektabelt, som hos et menneske som er en dyktig bibellærer ut fra et behov for få ros for sin tjeneste. Å leve i kjødet betyr ganske enkelt å leve et liv som ikke har Kristus som sin kilde.

Vi har alle utviklet kjødelige vaner. Vi har lært oss visse teknikker som gjør risikoen for smertefulle hendelser minst mulig og muligheten for å oppnå tilfredsstillende resultater størst mulig. Livet kommer til å preges av slike kjødelige vaner helt til vi skjønner at Jesus er vårt liv. Et uunngåelig resultat av å leve på kjødelig vis er at vårt åndelige liv alltid går opp og ned.

Kjød og tjeneste

Hele synet på å leve i seier kommer til å bli forkvaklet hvis vi ikke virkelig forstår hvordan kjødet virker i livet vårt. I mange år vurderte jeg mitt eget åndelige liv etter om jeg følte meg «nær Gud» eller «borte fra Gud». Når jeg led nederlag, trodde jeg at jeg ikke hadde fellesskap med Gud og trengte å komme nær ham igjen. Før jeg innså at Kristus var mitt liv, var jeg dømt til stadige nederlag. Når jeg følte meg nær Gud, pleide jeg å bruke alle mine krefter på å gjøre alt jeg kunne for ham. Hvis jeg følte meg borte fra Gud, var jeg nedslått og ulykkelig. Selvfølgelig var jeg bare vokste til jeg igjen overgav meg til ham og på nytt fikk det travelt med å gjøre ting for ham.

Jeg var en manisk-depressiv kristen! Har du opplevd

dette forkvaklede kristenlivet? Jeg følte meg nær Gud når jeg gjorde det jeg trodde han ventet av meg, og langt borte fra ham når jeg ikke oppfylte pliktene mine. Sannheten er imidlertid at Gud aldri noen gang er mer nær eller lenger borte fra oss. Hvis Kristus alltid bor i oss og vi i ham, hvordan kan vi så komme nærmere enn det? Vi kan føle at vi er langt borte fra Gud, men Jesus bor alltid i oss, og han har lovet å aldri forlate oss.

Et seirende kristenliv er intet mindre enn at Jesu liv kommer til uttrykk gjennom et Guds barn. Hva enn vi gjør som ikke kommer av at han lever sitt liv gjennom oss, kommer fra kjødet. Det betyr at vi til og med kan være travelt opptatt med å gjøre ting for Gud, mens energien i det vi gjør kommer fra kjødet. Å ha fått et nytt liv i Kristus, betyr at vi stoler på det han kan gi, ikke på oss selv. Å leve i kjødet betyr at jeg stoler på det jeg selv kan gjøre. Vi kan være høyt respektert for at vi er målbevisste og ønsker å tjene Gud, men kan likevel stole på kjødet. Gud ønsker absolutt ikke å hjelpe oss å leve som en kristen eller tjene ham. Han vil gjøre det selv – gjennom oss. Major Ian Thomas har sagt:

Det er ingen ting som er mer kvalmende og stakarslig enn at kjødet prøver å være hellig! Kjødet har en pervers rettferdighetssans – men hvis det oppnår rettferdighet er det alltid selvtretferdighet; og selvtretferdigheten er alltid selvbekvisst rettferdighet, og selvbekvisst rettferdighet er alltid full av selvros. Dette skaper et utadvendt menneske, som alltid vil bli lagt merke til, få ros, bli bedt om råd og få applaus. Når derimot kjødet mislykkes i sin jakt på selvtretferdighet, blir det fylt med selvmedlidenhet i stedet for selvros, og dette skaper et innadvendt menneske. Et profesjonelt tilfelle for profesjonelle rådgivere.¹

Det er kjødet som prøver å gjøre noe for Gud! Det er

mulig å inderlig ønske å gjøre noe for ham og likevel ta alvorlig feil. Det er ofte vanskelig å oppdage at en vane kan være skapt av religiøs kjødelighet, fordi den ofte blir beundret av andre kristne. Du kan bli godt fornøyd med deg selv når du driver med religiøs tjeneste, eller du kan bli åndelig og følelsesmessig tom. Enten du opplever det ene eller det andre, kan det hende at Gud ønsker å vise at du har et problem. Mange kristne i dag er utslitt fordi de først og fremst ser på kristenlivet som et liv der det viktigste er å tjene Gud. Men det stemmer ikke. Kristenlivet er først og fremst et liv i fellesskap med Gud.

Inne i deg er det kanskje blitt skapt et oppriktig ønske om å tjene Gud, ut fra en dyp taknemlighet til Jesus, som døde for deg. Ut fra kristen pliktfølelse blir du kanskje drevet til å følge et livsmønster som er blitt pålagt deg som retningslinjene for et kristent liv; du blir kanskje dypt grepet av nøden omkring deg, og en hellig lengsel om å gjøre noe viktig for Gud kan ha begynt å røre seg i hjertet ditt. Men hvis det eneste som har skjedd er at syndene dine er blitt tilgitt fordi du har tatt imot Jesus som en frelser som døde for deg, men som etter omvendelsen har latt deg stå med de samme ressursene som før, har du ingen annen mulighet enn å «kristne» kjødet og prøve å lære det «å oppføre seg pent», slik at det blir gudfryktig.

Dette er fullstendig umulig! Kjødet natur forandrer seg aldri. Uansett hvor mye du overtaler eller prøver å forandre det, så er det tvers igjennom råttent, selv med en Bibel under armen, en gave til misjonen i hånden og et evangelisk uttrykk i fjeset!²

Alle som bygger kristenlivet sitt på gjerninger er dømt til et liv i frustrasjon. Det gjorde vondt da Gud viste meg at jeg var mer glad i tjenesten enn i ham som kalte meg til den.

Hvis et menneske har et liv som dreier seg om tjeneste, kommer det før eller siden til å bli utbrent. Det blir vidunderlig når den dagen kommer, for da skjønner man at menneskelige krefter og anstrengelser kan brenne ut, men livet i Kristus kommer aldri til å gjøre det! Kristen tjeneste som har sitt utspring i noe annet enn vår vandring med Kristus er ikke noe annet enn kjød. Gud kan ikke herliggjøres av kjødet, uansett hvor hengiven man er.

Kjødet og synden

En kristen som lever etter kjødet opplever ofte at hans åndelige liv noen ganger har høy spenning og andre ganger er som et flatt batteri. Et slikt menneske er alltid på utkikk etter opplevelser som kan lade de åndelige batteriene igjen. Jeg har lest bøker, vært på konferanser og seminarer, vært på vekkelsemøter, hørt på kassetter og gjort hundrevis av andre ting for å prøve å «lade batteriene» for Jesus. Det gjorde meg ganske mismodig å se at livet tappet batteriet mitt fortore enn jeg greide å lade det. Har du opplevd det? Når det «åndelige batteriet» mitt var nesten tomt, var det lett å gi etter for kjødelige vaner. Når jeg syndet, fikk jeg før eller siden dårlig samvittighet og ba Herren om hjelp til å leve for ham. Jeg bestemte meg for å gjøre absolutt alt jeg kunne for å holde batteriet mitt toppladet.

En kristen opplever dessverre ikke seier over synden ved å passe på å være toppladet for Jesus. Det er Kristus selv som er vår makt over synden. Når vi lar ham uttrykke sitt liv gjennom oss, vil vi til stadig oftere seire over synd. Det er viktig å understreke forskjellen. Jesus gir oss ikke seier, han er vår seier! Se på disse løftene fra Gud om kilden til et seirende liv:

– «Men Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre

Jesus Kristus.» 1 Kor 15,57. Bibelen sier klart at seier er en gave som vi får gjennom Jesus Kristus. Så hvis vi har Herren Jesus Kristus, så er seieren vår.

– *«Men Gud være takk, som i Kristus alltid fører oss med i sitt seierstog og gjennom oss sprer kunnskapen om ham som en duft, på ethvert sted.»* 2 Kor 2,14. Hvor ofte fører Gud oss med i sitt seierstog? Alltid! Hva er kilden til at vi kan triumfere hver dag? Kristus!

– *«Men i alt dette vinner vi mer enn seier ved ham som elsket oss.»* Rom 8,37 NB. Noen ganger blir livet vanskelig (v. 35–36), men vi vinner ikke bare seier, vi vinner mer enn seier ved ham.

Skjønner? Vi vinner ikke seier ved å slåss, men får den ved tro! Når vi er i Kristus og lar ham leve sitt liv gjennom oss, lever vi i seier. «Og dette er den seier som har seiret over verden: vår tro.» 1 Joh 5,4.

Hvorfor skulle en kristen trenge å få ladet de åndelige batteriene sine, når vi har en allmechtig «kraftstasjon» inne i oss som vi alltid kan bruke ved tro?

Fokuser på ham, ikke på synden

Å konsentrere seg om de syndene vi gjerne vil unngå, er en bomsikker måte å tape for kjødet på. Det er som å begynne på slankekur og så lese menyen fra nærmeste pizzarestaurant hver dag for å vite hvilken mat man skal unngå. Vi seier ikke over kjødet ved stadig å være opptatt med det. Vi skal være opptatt med Jesus, ikke med synden. «For de som er etter kjødet, attrår det som hører kjødet til. Men de som er etter Ånden, attrår det som hører Ånden til. For kjødets attrår er død, men Åndens attrår er liv og fred.» Rom 8, 4-5.

Philip hadde drevet hor mange ganger de siste årene. Han kom fra et hjem hvor foreldrene hadde et såkalt «åpent ekteskap». Begge tok ofte med seg andre partnere hjem. Det var ingen hemmelighet hva som da foregikk. Ingen av foreldrene viste at de var glade i ham. Han hadde aldri sett dem vise kjærlighet til noen andre enn dem de hadde en affære med. Philips lave selvbilde og det at han ikke hadde hatt gode rollemodeller for ekteskapet, innvirket på hans løsaktige moral. Han ble en kristen og ville være trofast mot kona si, men han var engstelig. I årevis var han blitt programmert for erotisk oppførsel. «Jeg er redd for at jeg skal falle tilbake til den måten å leve på,» sa han en dag. «Jeg vil det ikke, men fristelsen ligger rett for nesa på meg, samme hvor jeg snur og vender meg.» På grunn av all den seksuelle påvirkningen på skjermen hadde Philip gitt bort Tven sin, for ikke å falle. Han hadde ikke lyst til å gå på kino, fordi han var redd at det han så kunne gi ham gale tanker. «Jeg kan ikke engang se på enkelte av de store reklameplakatene når jeg kjører på jobben hver morgen,» klaget han. Han følte at han gikk over et minefelt hvor han med ett kunne komme til å trække på en fristelse og plutselig se hele kristendommen sin blåst i fillebiter.

Det er ikke så uvanlig å ha det slik som Philip, men han ga fienden mer ære enn han fortjente. Likevel vil en slik holdning føre til synd hvis den ikke blir justert av Guds sannhet. Bibelen sier at Gud kan «verne om dere så dere ikke snubler». Judas vers 24. Philips problem var ikke at han var svak, åndelig sett, for Den allmechtige Guds kraft bodde i ham. Problemet var at han fokuserte på fristelsen til å synde, ikke på Jesus. Han hadde større tro på at Satan kunne få ham til å falle enn på at Den Hellige Ånd kunne hindre ham.

Gud ønsker at hele vårt liv skal være fokusert på ham. Vårt sinn skal alltid være rettet mot Kristi Ånd. Når vi har blikket festet på Jesus, kommer vi til å få et liv som kjenne-

tegnas av Guds fred. Hvis vi blir opptatt med synden, stigmuleres en indre konflikt som før eller siden kommer til å gjøre oss til slave av nettopp de syndene vi prøver å unngå.

«Lev et liv i Ånden! Da følger dere ikke begjæret i vår syndige natur.» Gal 5,15. Nøkkelen til å overvinne kjødet er å vandre i Ånden. Det har vært mye diskusjon kristne imellom om hva det vil si å vandre i Ånden. Kjernen i å vandre i Ånden er å la Kristi Ånd vandre gjennom oss. Det er den rekkefølgen Gud har satt opp. Vi snur ofte på det og prøver å overvinne kjødets syndige lyst, slik at vi kan vandre i Ånden. Men det nytter ikke å leve et «rent liv» for å bli et åndelig menneske. Det er umulig å gjøre ting omvendt av det Gud sier og så lykkes!

Det er Kristi liv inne i oss som vinner seier. Akkurat som hans død og oppstandelse frelste oss fra syndens straff, setter hans liv oss fri fra syndens makt så lenge vi blir i ham. «Da vi ennå var Guds fiender, ble vi forsonet med ham ved hans Sønnns død. Når vi nå er forsonet, hvor mye mer skal vi ikke da bli frelst *ved hans liv*.» Rom 5,10. (forf. uth.)

Finnes det noen fornuft i at Jesus skulle dø for våre synder og så ikke gi oss en mulighet til å seire over synden etter at vi er blitt frelst? Vi blir frelst fra syndens kraft ved hans liv, slik det kommer til uttrykk gjennom oss. Jeg kommer aldri mer til å tenke på å få ladet de åndelige batteriene mine. Når vi blir i Kristus, er det som å slå på en bryter og la hele Kristi kraft flyte gjennom oss. Når vi velger å hvile i hans liv, vinner vi seier. Når vi velger å ikke gjøre det, slår vi bryteren av og lider nederlag.

Kjødet kommer alltid til å forbli kjød.

Lenge etter at Gud åpenbarte sannheten om at jeg hadde fått Kristi liv, levde jeg på en åndelig fjelltopp. Så kom tiden da mitt kjød begynte å løfte på hodet igjen. Det er trist å si det,

men kjødet har ikke forbedret seg, det er like stygt som det alltid har vært. Men du må endelig forstå at det bare ser stygt ut når jeg ser det gjennom Jesu øyne. Noen ganger, når jeg ikke blir i ham, ser det faktisk tiltrekkende ut. Ærlig talt: Hvis en fristelse ikke virket tiltrekkende, hva gjorde det da å bli fristet?

Jo da, noen ganger virker kjødelige vaner tiltrekkende, og det hender ennå at jeg gir etter for dem. Sånn, nå er det sagt. Men vær ikke for snar til å dømme meg, ditt kjød er ikke noe bedre enn mitt. Kjødet blir ikke bedre ved kristen modenhet, åndelig krigføring eller noe annet. Det eneste som hjelper mot kjødet er å vandre i Ånden. Jeg har oppdaget at når jeg hviler i at jeg har alt jeg trenger i Kristus, vinner jeg seier, og når jeg ikke gjør det, lider jeg nederlag. Så enkelt er det.

Når en kristen ikke blir i Kristus, erklærer de sin egen uavhengighet. Synden kom inn i verden da Adam og Eva erklærte sin uavhengighet fra Gud ved å være ulydige mot ham. Kristne som ikke blir i ham, lever stadig i en syndig tilstand, uansett hva de gjør. Den uavhengige innstillingen deres kommet til slutt til å føre til faktiske synder. Det er et resultat av å klare seg selv. Det burde derfor ikke komme som noen overraskelse at kristne synder når de ikke blir i Kristus. Noe annet kan umulig skje.

Hvis jeg forteller deg at en mann hoppet ut fra en tietsjes bygning, ville du da spørre: «Falt han ned?» Det ville være et latterlig spørsmål. Ethvert menneske som hopper ut fra et hus kommer til å falle ned, fordi tyngdeloven virker hele tiden. Det eneste som kunne hindre ham fra å falle, ville være at en større lov grep inn. Hvis han for eksempel hoppet med hangglider kom han ikke til å falle, fordi den aerodynamiske lov da ville overstyrte tyngdeloven. Den har ikke sluttet å virke, men blir overvunnet av en større lov. Kjødet kommer alltid til å lyde syndens og dødens lov, men når vi

blir i Kristus får vi oppleve Livets ånds lov i Kristus Jesus, og den gjør det mulig å seire over kjødets fristelser.

Vi kan ikke ta æren når vi seier over kjødet, fordi vi har fått seieren av Gud. Kunne Israels barn rose seg fordi de vant over Jeriko da Gud slo murene til jorden? Det eneste de gjorde var å tro det Gud sa om hvordan han hadde tenkt å la dem vinne. De marsjerte rundt murene, akkurat som Gud hadde sagt de skulle gjøre, til tross for at det ikke fantes menneskelig fornuft i det. Da tidspunktet Gud hadde gitt dem kom, ropte de et høyt seierrop, murene falt og Gud ga dem byen. Hva ville ha skjedd hvis de hadde valgt sin egen strategi i stedet for å lyde Gud? De ville bli slått tilbake, uansett hvor flott strategi de hadde og hvor sterk hæren deres var.

Vi vinner seier i kristenlivet ved å ta imot Guds gave i tro. Det kan virke logisk at en seier kommer etter en kamp, men den sikreste måten å lide nederlag på er å slåss for å vinne. Gud har bestemt at han vil gi seieren til dem som tar imot den i tro på hans Sønn. Som Charles Trumbull sier:

Den store sannheten som mange ærlige og opprigitte kristne ennå ikke har sett, er at frelsen er en gave som har to sider: Frihet fra syndens straff og frihet fra syndens kraft. Alle kristne fikk, da de tok imot Jesus som sin frelser, frihet fra straffen for sine synder, og dette er en gave Gud har gitt dem uten betingelser. Men mange kristne har ennå ikke skjont at de på samme måte, ved samme tro på den samme Gud og Frelser, her og nå kan ta imot frihet fra syndens kraft. Frelseren har vunnet dette for dem på korset og i oppstandelsens seier. Selv om de helt klart innser at deres egne anstrengelser ikke har noen innvirkning på syndens straff, lurer fienden dem til å tro at deres egne anstrengelser er avgjørende for å vinne seier over syndens kraft. Ikke bare er det slik at våre egne anstrengelser ikke spiller noen rolle hvis vi

skal seire over syndens kraft, men de kan hindre, og hindrer faktisk, en slik seier. . . Vi skal bruke viljen til å ta imot seierens gave, men vi skal ikke prøve å vinne seier.³

Noen ganger opplever jeg en kamp mot syndens og dødens lov inne i meg. Fordi jeg har skjont hva som er sant, har jeg lært å se på denne kampen som et rødt flagg. Gud mener ikke at vi skal slåss for å vinne seier. Når vi hviler i ham, kan vi glede over at hans liv vinner seier. Det er umulig å slåss og hvile samtidig!

Kapittel 8

I verdienes grep

Det var først da jeg ga slipp på mine kristne verdier, at jeg begynte å glede meg over livet. Livet mitt hadde i årevis vært bygget rundt de prinsippene som jeg trodde inneholdt selve essensen av kristenlivet. Jeg trodde jeg kjempet for en god sak når jeg modig forsvarte disse verdiene. Jeg syntes det var svært sørgelig at landet vårt hadde gått bort fra sin jødisk-kristne moral.

Men når jeg har lært å leve i nåden, har jeg fått et helt nytt perspektiv. Nå innser jeg at intet verdisystem – kristent eller ikke – kan uttrykke essensen i kristendommen. Et liv bygget på kristne verdier er en karikatur av nytestamentlig kristendom. Gud har ikke tenkt at livet vårt skal bygges på et verdisystem. Han ønsker inderlig at det skal bygges på en person, Jesus, Guds Sønn. Verdisystemer kan ha innvirkning på hvordan vi lever, men Gud er ikke interessert i at vi skal leve etter visse systemer. Han er interessert i å ha et personlig forhold til oss. Et nært fellesskap med ham vil skape en gudfryktig livsstil. Hvis vi konsentrerer oss om hvordan vi lever, vil ikke det skape et nært forhold til Gud eller en gudfryktig livsstil.

To trær i Edens hage

Tanken på å bygge en livsstil rundt et system av rett og galt går helt tilbake til menneskehetens vugge. Gud skapte menneskene for å fryde seg over dem, vise dem sin kjærlighet gjennom dem. Kjærlig plasserte ham Adam og Eva i Edens hage og lot dem herske over alt som var i den. Valgmulighet er en side av frihet, for hvor det ikke finnes valgmuligheter finnes det heller ikke frihet. Derfor ble det satt to trær i hagen, og Adam og Eva skulle velge mellom dem. Valget ville ikke bare ha innvirkning på deres eget liv, men også på livet til alle generasjoner etter dem. «Og Herren Gud lot alle slags trær vokse opp av jorden, herlige å se på og gode å spise av, og midt i hagen livets tre og treet som gir kunnskap om godt og ondt.» 1 Mos 2,9.

– *Livets tre* er et bilde på Jesus. Et grunnleggende prinsipp for bibeltolkning er at Det gamle testamente skal forstås i lys av åpenbaringene i Det nye testamente. Det nye testamente forsikrer stadig at Jesus er livet. Grunnen til at et menneske har evig liv når det er en kristen, er at Kristus bor i ham. Å ta imot ham er å ta imot livet med stor L! Jesus sier at han er kommet for at vi skal ha liv. Joh 10,10. Når vi blir hos ham, renner hans liv ut fra oss som strømmer med levende vann. Det vil ikke si at vi strever for å få til en strøm av guddommelig liv. Hans liv renner helt naturlig ut fra kristne som blir hos ham. Gud hadde ment at Adam og Eva skulle leve av hans liv i alle sine dager. Så lenge han var den eneste kilden de hadde her i verden, ville spørsmålet om godt og ondt aldri ha dukket opp. Menneskehetens problemer begynte ved at de spiste av det andre treet.

– *Treet til kunnskap om godt og ondt*. Gud plasserte massevis av trær i hagen. Det var bare ett tre han forbød Adam

og Eva å spise av. Det var treet til kunnskap om godt og ondt. Forbudet var til deres eget beste. Husk at Gud skapte dette treet og ga dem en valgmulighet, for uten valgmulighet er det ikke frihet. Gud ville at de skulle velge ham. Det valget ville gi dem evig liv. Adam og Eva fikk beskjed om at den dagen de spiste av treet til kunnskap om godt og ondt, kom de til å dø. Så valget var klart, det gjaldt liv eller død. De kunne fortsatt å leve i et fullstendig avhengighetsforhold til Gud eller velge å være uavhengige av ham. Satan overbeviste Eva om at Gud holdt tilbake noe godt fra dem, og hun spiste fra det forbudte treet. Adam gjorde det samme, og plutselig ble øynene deres åpnet. For første gang så de forskjell på ondt og godt. Fra den dagen av ville deres minste handling bli bedømt ut fra et verdisystem med rett og galt. Dette var imidlertid ikke Guds egentlige plan. Han ønsket at de ganske enkelt skulle la ham få være kilde og autoritet i livet deres.

Tilbake til nittiårene

La oss nå ta et sprang tilbake til vårt eget århundre. Som et resultat av Adam og Evas synd, lever etterkommerne deres fremdeles med følgene av det valget de gjorde. Alle samfunn definerer rett og galt etter sin egen standard, og folk får livet sitt bedømt ut fra om det stemmer med denne standarden. Men Guds mål for menneskeheten har ikke forandret seg etter at han skapte Edens hage. Han ønsker fremdeles at vi skal finne vår kilde i hans liv, ikke i lover som dikterer hva som er rett og galt.

Når vi blir kristne, får vi Jesu guddommelige liv i oss. Når vi blir hos ham, flyter hans liv ut fra oss og skaper en rett og god måte å leve på. Før jeg skjønte at Kristus er mitt liv, var livet mitt preget av at jeg stadig var opphengt i hva som var rett og galt. Det er også slik at når man ikke blir hos

Jesus, blir alt vi gjør galt. Å bli hos ham vil si å leve i tro; å ikke gjøre det er å leve i kjødet. Hver gang vi gjør noe i egen kraft, synder vi, uansett hvordan det vi gjør kan virke utenfra. Det var akkurat det Paulus mente da han sa: «Alt som ikke skjer i tro, er synd.» Rom 14,23b. Når vi ikke blir hos Kristus er ikke synden problemets rot, men et symptom. Saken er at vi lever ut fra våre egne ressurser, uavhengig av Jesus.

Dagens kristne diskuterer i det uendelige hva som er rett og galt. Er det galt for en kristen å drikke vin? Hva med en cocktail? Kan en kristen høre på musikken til rockegruppen «Gun'n Roses»? Hva så med countryangeren Garth Brooks? Kan en kristen se pornofilmer? Hva med filmer med mye banning? Listen tar aldri slutt. Når vi skjønner at måten vi lever på skal uttrykke Kristus inne i oss, innser vi at vi har stilt helt feil spørsmål!

Selv gode gjerninger som ikke viser Jesus i oss, er synd. Husk at treet var til kunnskap om godt og ondt. Kristne innrømmer glatt at gode gjerninger, ting som er gjort av rent menneskelig godhet, ikke betyr noe for Gud. I Rom 8,8 NB står det at «for de som er i Kjødet, kan ikke være Gud til behag». Hvorfor ikke? Fordi de lever ved sine egne evner og krefter, ikke ved tro på Kristus. «Uten tro er det umulig å behage Gud.» Heb. 11,6a. Gud blir ikke imponert over gode mennesker, fordi det de gjør, kommer av selvertferdighet. Selv når en kristen lever ut fra sine egne ressurser, er det gode han gjør ikke annet enn selvertferdighet. Skjønner du problemet? Frukten kommer fra feil tre.

Still det riktige spørsmålet

Det avgjørende spørsmålet i en troendes liv er ikke: «Ville det være galt av meg å gjøre dette?» men «Er jeg i Jesus akkurat nå?» En ufrelst vurderer det som blir gjort ut fra hva

som er rett og galt, men en kristens liv skal flyte ut fra det Jesus gjør. Hvis en kristen bygger livet sitt på hva som er rett og galt, er det ikke store forskjellen mellom det og livet til en som ikke tror. Mange ikketroende sier at de ønsker å leve etter verdiene som finnes i Bergprekenen eller De ti bud.

For ikke lenge siden så jeg en stor plakattavle med De ti bud på. Under var det trykket: «De ti bud – Guds frelsesplan for Amerika!» Det høres kanskje fint ut, men det er galt. De ti bud tegner opp en moral som viser en hellig Guds rettferdige natur. Men det eneste De ti bud kan gjøre for Amerika er å skape fordømmelse og død i landet. Lovens hensikt er å vise at menneskene trenger noe. De kan stille en åndelig diagnose, men kan ikke gi det minste håp om helbredelse. Hvis det hadde stått på plakaten: «Jesus Kristus – Guds frelsesplan for Amerika», ville det vært riktig. Å prøve å få en hel nasjon til å leve rett og rettferdig ved å innarbeide verdier som er bygget på loven, selv på De ti bud, har ingen hensikt. Kan noe land følge Guds bud – uten Jesus? Hva skulle gi folk kraft til å lyde Guds lover – uten Jesus? Det er ikke moralske verdier som er redningen for et samfunn som holder på å gå under. Kristus er svaret. Men kan det stemme at folk ikke kan bli frelst ved å leve etter moralske verdier, mens de plutselig blir svært viktige for kristne?

Hvorfor bør du gi slipp på dine moralske verdier?

Jeg vil varmt anbefale at du gir opp de moralske verdiene dine. Du blir kanskje forskrekket over at jeg sier det, men jeg vil gjerne riste deg, slik at du virkelig begynner å tenke. Jeg sier ikke at vi bør ha moralsk anarki, heller ikke at det ikke har noen betydning hvordan du lever. Det jeg sier er at Gud ikke har tenkt at du skal bruke livet ditt på å konsen-

trere deg om moralske prinsipper. Gud hadde aldri tenkt at du skulle bygge livet ditt rundt prinsippet om rett og galt. Det ville være skadelig på mange måter.

- Når folk blir opphengt i rett og galt, gjør det at alt dreier seg om dem, ikke om Gud. Før syndefallet spilte rett og galt ikke noen rolle for Adam og Eva. De var ikke først og fremst opptatt med hvordan de levde, de skulle i stedet bygge livet på sitt forhold til Gud. Hvis de bare tenkte på hvordan de skulle leve, ble de selvopptatte, men Gud hadde tenkt at de skulle konsentrere seg om ham. Etter syndefallet ble de plutselig oppmerksomme på sin egen eksistens, atskilt fra Gud. Før den tid hadde de vært så konsentrert om Gud at de ikke så at de var nakne. Man kan si at de ikke engang hadde sett på seg selv. Da de spiste fra treet til kunnskap om godt og ondt, ble de egosentriske. De begynte å vurdere hvordan de så ut, hva de gjorde og hvilke holdninger de hadde. De hadde tatt blikket bort fra Gud og festet det på seg selv.

Det samme kommer til å skje med deg hvis du konsentrerer deg om rett og galt. Før jeg skjønte dette med å leve i nåden, brukte jeg mye tid på å analysere meg selv. Jeg klasifiserte hvert eneste ord, tanke og handling som rett eller galt. Når jeg oppdaget at jeg hadde flest treff i kolonnen for «galt», fikk jeg dårlig samvittighet, og det er ingen ting som mer stjeler gleden fra en kristen enn skyldfølelse. Nå vurderer jeg ikke lenger livet etter rett og galt. Målet er rett og slett å bli hos Kristus. Da blir dette med rett og galt ikke så viktig. Når jeg blir hos Jesus, kommer hans holdninger og handlinger til uttrykk gjennom meg. Når jeg ikke gjør det, ville det jeg gjør ikke ha noen verdi for ham, selv om jeg var en blanding av Billy Graham og Moder Teresa!

Er du opptatt med å analysere deg selv? Vance Havner snakket om mennesker

...som hele tiden oppholder seg på et legekontor, hvor de selv er både pasient og lege. Djævelen har mye moro med følsomme, samvittighetsfulle sjeler som har lett for å granske sitt eget indre. Han gjør dem til eksperter på følelser, spesialister på selvanalyse og svært opptatt med å undersøke om de er oppriktige nok. De er bekymret over at de ikke ber nok, leser nok i Bibelen, vitner nok for andre, lovpriser Gud nok. Det er imidlertid ofte slik at denne mennesketypen ikke finner lindring ved å gjøre mer, øke bønnemengden eller lese flere kapitler. Sannsynligvis kommer det bare til å slite på nerver som allerede er utslitt og så får de en enda tyngre byrde å bære!

Richard var på sykehus i to uker på grunn av depresjon. Da jeg besøkte ham, gikk det bare en liten stund før han begynte å fortelle meg om angsten som plaget ham. «Jeg tok imot Jesus da jeg var tjuei,» forklarte han. «Jeg mente det oppriktig den gangen, men i det siste har jeg begynt å lure på om jeg virkelig er en kristen. Kanskje jeg ikke mente det alvorlig.» Vi snakket en times tid, og han øste ut all sin tvil. Det var ikke bare at han tvilte på om han var oppriktig da han ble en kristen, han lurte til og med høylydt på om han hadde sagt de riktige ordene da han ba den gangen. Han var bekymret over om han virkelig hadde angret nok. Det var lett å se at han dissekerte frelsesopplevelsen bit for bit og undersøkte hver tanke og hvert ord. Han var lammet av skrekk for at han ikke hadde gjort de riktige tingene på riktig måte. Uroen over gudsforholdet hadde også påvirket alle medmenneskelige forhold. Han undersøkte hver minste detalj i livet med mikroskop, og det drev ham dypere og dypere inn i depresjon.

Det han opplevde er ikke så uvanlig. Det er ikke så mange som havner på sykehus på grunn av overdreven selv-

analyse, likevel blir noen åndelig frustrert som resultat av stadig grubling. Ingen kristne som er opptatt med sitt eget indre er fri til å glede seg over livet. Driver du stadig og gir kristenlivet ditt åndelige karakterer for å forsikre deg om at du fremdeles klarer de prøvene du har satt opp for deg selv? Ta blikket bort fra deg selv og konsentrer deg helt og holdent om Jesus! Når du går over fra å være opptatt med hvordan du lever og begynner å vandre i nåden, kommer du til å oppdage at det er helt unødvendig å være opptatt med dine egne holdninger og handlinger. Den Hellige Ånd, som bor i deg, kommer til å gjøre deg oppmerksom på det som må forandres. Når du så overgir disse livsområdene til ham, kommer han til å forandre dem for deg. Ditt eneste ansvar er rett og slett å hvile i Kristus. Han kommer til å gjøre alt som trengs. Det er nåde, det!

– *Å være tvangsmessig opptatt av rett og galt understreker menneskelige verdier i stedet for gudfryktige dyder.*

Moralske verdier er selve grunnmuren i et trossystem, og på denne bygger menneskene en livsstil. Det er derfor lovlige mennesker understreker at man må ha de riktige verdiene. De sier at gale verdier fører til en gal livsstil. Det er umulig å si noe på logikken i dette. Umoralske verdier kommer mer så visst ikke til å skape moralsk livsstil. Moral kommer av høyverdige verdier. Denne innfallsvinkelen trenger derimot ikke åndelig liv, for den er oppførselsorientert. Ufrelste mennesker kan leve etter moralske verdier, selv verdiene i et kristent samfunn. De kan bygge livet på prinsippet om det gode i mennesket og kanskje bli ganske flinke til det også.

Men troende trenger ikke å bygge livet sitt rundt noe som helst. De driver ikke med byggeprosjekter. De har ikke som mål å leve moralsk, men mirakuløst! De skal hvile i Kristus og la ham vise sitt liv gjennom dem. Når de blir hos

Kristus, kommer hans guddommelige dyder til å vise seg gjennom det de tenker og gjør.

Ser du hvilket upassende mål det er for en kristen å ønske å leve rett? Ufrelste ønsker ofte det samme. Å gjøre de riktige tingene kan være et resultat av å leve innen et riktig verdisystem, men å leve rettferdig kommer av at Kristus uttrykker sine guddommelige dyder gjennom oss. For en kristen er det et svakt mål bare å prøve å leve riktig og korrekt. Et menneske som har Jesu guddommelige natur i seg kan mye mer enn som så!

Skjønner du hvordan menneskelige verdier kan hindre deg i å oppleve at Kristi liv viser seg gjennom deg?

Da sønnen min, Andrew, var omtrent fem år, tok jeg ham med for å kjøpe et par sko. Han prøvde et par pensko som han likte godt. Jeg klemte på skoen og kjente at det var god plass mellom tåen og skotuppen. «Hvordan er de på foten?» spurte jeg.

«De er gode å gå i,» svarte han. Siden han sa at det var disse skoene han ville ha, kjøpte vi dem og dro hjem.

Omtrent tre dager etter begynte han å klage over at skoene gjorde vondt. Melanie bøyde seg for å kjenne hvordan de passet og oppdaget at tærne hans sprenget mot skotuppen. «Steve, disse skoene er for små!» sa hun med den «jeg visste at jeg burde ha gjort det selv»-tonen som koner noen ganger bruker.

«Jeg kjente på foten hans, og de virket helt fine,» svarte jeg. Så snudde jeg meg mot Andrew og sa: «Jeg syntes du sa at de var gode gå i.»

«Det er de også, hvis jeg bøyer tærne inn under foten,» sa han.

Slik passer moralske verdier på en kristen. Det kjennes ganske bra så lenge du «bøyer tærne inn under foten.» Da jeg var bundet av loven, understreket jeg hvor viktig det var med moralske verdier. Jeg bestemte meg for å finne den

kristelige størrelsen og gå med dem, men de ble aldri helt gode. Nå, når jeg har oppdaget nåden, ser jeg hvor ubehagelig jeg virkelig hadde det i alle disse årene. Synes du at det blir for trangt, uansett hvor hardt du prøver å leve etter de kristne verdiene dine? Spark skoene av deg og løp barføtt gjennom hans nådes enger! Han kommer til å passe på at du ikke trækker på de gale stedene.

– *Å være tvangsmessig opptatt av rett og galt legger vekten på lov, ikke på liv.* Selve kriteriet på rett og galt har sin grunn i Guds lov. Det er ved loven et menneske lærer forskjellen på rett og galt. Paulus sier at han aldri hadde visst hva som var galt, hvis ikke loven hadde lært ham det. «Jeg kjente ikke synden uten loven. For begjæret hadde jeg ikke kjent dersom ikke loven hadde sagt: «Du skal ikke begjære.» Rom 8,7 NB. Rett og galt har verken mening eller liv hvis det ikke var for loven.

Uten loven er det umulig å bedømme hva som er rett og galt. Loven er et kodet uttrykk for Guds rettferdighet, et ytre bilde av Guds evige renhet. Til de som ser dette bildet, sier loven: «Det er slik du burde se ut.» Den viser oss at vi ikke ser ut som vi skal, men den kan ikke hjelpe oss med å forandre utseendet vårt.

Mennesker som bygger livet sitt på at rett og galt er det viktigste, kommer alltid til å være frustrerte. De ser på loven og ser hva de burde og ikke burde gjøre, men de greier aldri å få til de forandringene som loven sier er nødvendige. Paulus omtalte seg selv som et «ulykkelig menneske» da han prøvde å leve under loven. Men husker dere de gode nyhetene vi snakket om i kapittel 6? Vi trenger ikke å leve under loven lenger. «Men nå er vi løst fra loven, ettersom vi er døde fra det vi var fanget under, slik at vi tjener i Åndens nye vesen, ikke i bokstavens gamle vesen.» Rom 7,6 NB. Vi er løst fra loven, fordi vi ble korsfestet med Kristus. Nå treng-

er vi ikke lenger leve under et system av regler som sier oss hva som er rett og galt. Nå er vi frie til å glede oss over livet i Ånden. I Det gamle testamente lovet Gud de hellige at det ville komme en dag da han skulle skrive sin lov i folkets hjertet. Den dagen er kommet!

Før du ble kristen, var du gift med loven. Men da du døde med Kristus, ble ekteskapet oppløst. Da ble du gjenfødt. I dette nye livet har du en ny ektemann. Det er Nåden personlig – Jesus! Loven var en krevende ektefelle som aldri ble fornøyd, uansett hvor mye du gjorde riktig. Han ikke bare sa at han var fullkommen, han var det faktisk også og krevde det samme av deg. Han ville ikke hjelpe deg å gjøre noe riktig, men var snar til å peke på det gale du gjorde. Nåden er helt annerledes. Hvis han vil ha noe gjort, gjør han det selv. Hvis han ber deg om å bære en byrde, er den lett. Det er faktisk slik at hver gang han ber deg løfte opp en byrde og bære den, så bærer han deg! Han er slik en god ektemann. Du kan si at han alltid er «full av nåde og sannhet».

I mange år trodde jeg at Nåden var samme slags ektemann for meg som Loven hadde vært. En dag sa han til meg: «Jeg er ikke Loven! Slutt å vente at jeg skal oppføre meg slik han gjorde! Du er ikke gift med ham lenger!» Selv om jeg hadde vært gift med Nåden i lange tider, var det første gang jeg virkelig hørte hva han sa. Han fordømmer meg ikke. Han elsker meg akkurat som jeg er! Han ser mine feil, og arbeider ømt og forsiktig i livet mitt for at jeg skal vokse, men han blir aldri oppgitt over meg. Det er umulig å skille seg fra ham. Jeg er ett med ham «til døden skiller oss», og ingen av oss kommer noen gang til å dø!

Et ekteskap blir alltid vanskelig hvis bruden må gå på tå hev for at mannen ikke skal bli sint. Har kristenlivet ditt dreiet seg om å vurdere om dine holdninger og handlinger var riktige eller gale? I så fall lever du fremdeles under loven.

Hvordan kan du glede deg over forholdet til Jesus hvis du stadig må sjekke hva du kan og ikke kan gjøre? Han bryr seg ikke om regler. Rett og galt spiller ingen rolle for ham. Han elsker deg og vil at du skal glede deg i hans kjærlighet og elske ham igjen! Det er det et ekteskap handler om. Loven lever fremdeles, men du kommer aldri til å bli gift med ham igjen. Ditt nye jeg kommer til å være ett med Jesus i all evighet.

En kristen som er ny på nåde-veien kan bli fristet til å overføre Lovens personlighet på Jesus, og det er et tragisk feilgrep. Da jeg begynte å leve kristenlivet under nåden, lurte jeg på om jeg måtte være forsiktig så ikke dette med nåde tok overhånd. Jeg lurte på om ren nåde kom til å oppmuntre meg til å synde eller ikke. Men jeg skjønnte snart at min nye frihet ville gjøre mer for å motivere meg til å leve et gudfryktig liv enn tusen lover noensinne ville kunne greie. Det er faktisk det eneste som makter å holde en kristen borte fra synden.

Kapittel 9

Du trenger bare kjærlighet

«**H**vorfor i all verden tror hun jeg driver med alt dette?» spurte Lance, tydelig irritert. Han satt på kontoret mitt sammen med kona Brenda, og de ville ha ekteskapsveiledning. Det siste kvarteret hadde Brenda, mens tårene rant nedover kinnene, fortalt meg at han ikke fylte hennes følelsesmessige behov. Lance var en vellykket forretningsmann i byen vår. Han var faktisk et av de mest velstående menneskene jeg kjente.

«Du er borte hjemmefra hele tiden, og selv når du er hjemme, er du ikke hjemme,» fortsatte Brenda.

«Hun klaget ikke da jeg tok henne med til Europa i fjor,» sa han og så på meg som for å be om forståelse. «Jeg har ikke hørt henne klage over smykkene jeg har kjøpt til henne eller huset ved sjøen som vi glleder oss over sammen.»

«Du skjønner ingen ting!» brast det ut av Brenda. Nå var stemmen høyere. «Jeg ønsker å ha det slik vi hadde det før. Jeg hadde ikke alle de *tingene* vi har nå, men jeg hadde *deg*. Det du sier du gjør for meg betyr ingen ting når jeg ikke føler at du elsker meg.»

Lance sine problemer med kona ligner det problemet som hindret meg i å oppleve et nært, bevisst forhold til Gud.

Han var opptatt med å gjøre ting for *Brenda*, mens det hun ønsket seg var et inderlig, nært forhold til *ham*. Flere ganger i livet har jeg hatt det så travelt med å gjøre ting for Gud at jeg mistet all følelse av å ha et nært forhold til *ham*. Men når en kristen går over fra en lovisk livsstil, basert på å gjøre mest mulig, og til å vandre i nåden, vil han snart få stadig større interesse for å utvikle et nært forhold til Kristus. Før følte han seg kanskje fornøyd med aktivitetene sine, men en person som får se Kristus som sitt liv kommer til å bli oppslukt av å lære *ham* å kjenne. Det blir viktigere enn alt annet.

Nå, når jeg lærer å vandre i nåden, har jeg begynt å *fynde meg* over mitt forhold til Gud. Har du noen gang hørt noen si: «Jeg elsker dette mennesket, men jeg er ikke forelsket i *ham*»?

Det er det som best beskriver forandringen etter at jeg skjønte at jeg og Jesus så å si hadde byttet liv. Jeg elsket Herren, også i den tiden jeg prøvde å gjøre ting for *ham* som jeg trodde han ville sette pris på. Etter at han åpenbart seg for meg som mitt liv, har jeg oppdaget at jeg blir stadig mer forelsket i *ham*. Mitt forhold til Jesus er blitt helt forandret etter at jeg forelsket meg i *ham*. Nå fryder jeg meg over forholdet oss imellom på en helt ny måte. Er du glad for ditt forhold til Kristus? Gleder du deg over å være nær *ham*? Det ønsker han mer enn noe annet. Han er brudgommen og vi er bruden. Den største gleden en brudgom kan få er at bruden opplever uendelig glede når de er sammen.

Har du noen gang sett to nygifte? De er rause med å vise hvor glade de er i hverandre. Bibelen forteller en kjærlighetshistorie som illustrerer hvilket intimt forhold Jesus ønsker å ha med sine.

Salomos høysang er en romantisk fortelling om det nære forholdet mellom kong Salomo og en ung pike. Forholdet dem imellom er søtt som sirup. Når historien begynner, er det første hun sier: «Å, ville han bare kysse meg

med kyss av sin munn! For din kjærlighet er bedre enn vin.» 1,2. Så sier hun hvor inderlig hun begjærer *ham*. Hun lengter inderlig etter hans kjærlighet. En kveld legger hun seg for å sove, men hun klarer ikke å slappe av, for hun vil så gjerne være sammen med *ham*:

På mitt leie lette jeg om natten etter *ham* som min sjel elsker. Jeg lette etter *ham*, men jeg fant *ham* ikke. Jeg vil stå opp og gå omkring i byen, på gatene og torgene. Jeg vil lete etter *ham* som min sjel elsker. Jeg lette etter *ham*, men jeg fant *ham* ikke. Vekterne, som går omkring i byen, møtte meg. Har dere sett *ham* som min sjel elsker? Ikke før var jeg gått fra dem, så fant jeg *ham*, og jeg slipper *ham* ikke før jeg har ført *ham* inn i min mors hus, til hennes kammer som har født meg.» Høys 3,1-4.

Enhver mann ønsker seg en slik brud når han gifter seg, ikke sant? Hun var helt forgapt i *ham*. Hennes kjærlighet og begjær var den drivende kraft i det hun gjorde. Ingen risiko, intet offer var for stort når hun lette etter *ham* for å være *ham* nær. Om nødvendig ville hun gå ut i byens gater midt på natten for å finne *ham*. Så inderlig lengtet hun etter *ham*.

Vet du at Gud ønsker at vi skal begjære *ham* like inderlig? Så dum jeg var da jeg trodde Gud først og fremst var interessert i det jeg gjorde for *ham*. Jeg levde som han ville ha en tjenestepike, når det han ønsker seg er en brud som elsker *ham* så inderlig at hun brenner etter å ha et intimt forhold til *ham*!

Ikke bare begjærte bruden sin mann, men han begjærte henne enda mer. Det var *han* som først tok initiativ til kjærlighetsforholdet. Han nøt hvert minste uttrykk for kjærlighet hun ga *ham* og sa til henne:

«Du har vunnet mitt hjerte, min søster, min brud! Du har vunnet mitt hjerte med et eneste øyekast, med en av kjedene om din hals. Hvor liflig din kjærlighet er, min

søster, min brud! Hvor mye bedre er ikke din kjærlighet enn vin. Og duften av dine salver er bedre enn alle vel-luktende urter. Av honning drypper dine lepper, min brud! Honning og melk er under din tunge, og duften av dine klær er som duften av Libanon.» Høys. 4,9-11NB.

Føler du hvordan disse to hadde det sammen? Høy-sangen går så rett på sak at enkelte har stilt spørsmålstegn til hvorfor den er med i Bibelen. Den Hellige Ånd ga oss denne fortellingen for å vise oss hvilket intimt forhold Kristus ønsker å ha til sin brud.

Jesus ønsker mer enn «Jeg vil gi deg alt»

Jeg vokste opp i en kirke hvor vi sang: «Jeg vil gi deg alt». Det er en fin sang som understreker hvor viktig det er å overgi alt til Jesus. Det er mulig å forstå den i lys av den fullstendige overgivelsen jeg opplevde da jeg lå på gulvet bak skrivepulten min og gråt. Men når vi fortsetter å vandre videre i nåden, trenger vi å komme lenger enn til å overgi oss. Selv mens jeg var lovisk, understreket jeg hvor viktig det var å overgi alt til Gud, men vi er jo tross alt Kristi brud, ikke fangen hans. Jeg mener ikke at det ikke er viktig å overgi seg helt og fullt til Gud, men han vil ha mer enn det. Ingen ønsker seg en frigid brud. En brudgom ønsker at hun oppriktig skal begjære ham, ikke bare «overgi alt» til ham. Etter hvert som du forstår mer av nåden, kommer det til å bli din altoppslukende lidenskap å ha et intimt forhold til Jesus. Men det blir kanskje nødvendig å arbeide seg gjennom noen gale oppfatninger før du kan *føle* at du har et intimt forhold til ham.

Bibelen bruker medmenneskelige forhold for å illustrere hvilket forhold vi kan ha til Gud. Høysangen sammenligner vårt forhold til Kristus med et par som er opp over

ørene forelsket i hverandre. En annen historie som viser kjærligheten mellom Gud og hans barn, er fortellingen om Den bortapte sønn. Den handler om et nært forhold, og holdningen den villfarne sønnen har til sin Far viser kanskje noen barrierer i livet ditt som har hindret deg i å ha et virkelig nært forhold til Gud.

– *Han trodde at faren ikke godtok ham.* Da han hadde brukt opp alt han hadde og bestemte seg for å vende tilbake til faren, øvde han seg på den talen han hadde tenkt å bruke for å bli akseptert når han kom hjem. «Far, jeg har syndet mot himmelen og mot deg. Jeg fortjener ikke lenger å være din sønn. Men la meg få være som en av leiekarene dine.» Luk 15,18-19.

Før trodde jeg at denne lignelsen var om tilgivelse, men ved å studere den fra nådens synsvinkel, blir meningen klar. Det handler ikke om tilgivelse, men å bli *akseptert*. Her er en ung opprører som trodde at han ikke var verdt å bli godtatt av faren, på grunn av sitt syndige liv. Han bestemte seg for å vende hjem og be faren om tilgivelse. Han følte seg så uverdigg at han trodde at han bare kunne håpe på å bli en tjener. Men historien viser klart at faren for lengst hadde tilgitt ham og var klart til å ta imot ham med åpne armer når han kom hjem. Faktisk fikk faren øye på ham da han var langt borte, løp ham i møte, falt ham om halsen og kysset ham. Sønnen prøvde å avlevere talen han hadde pugget.

Men faren sa til tjenerne: «Skynd dere! Finn fram de fineste klærne og ta dem på ham, gi ham ring på fingeren og sko på føttene. Og hent gjøkølven og slakt den, så vil vi spise og glede oss. For denne sønnen min var død og er blitt levende igjen, han var kommet bort og er funnet igjen. Og så begynte festen og gleden.» Luk 15, 22-23.

Vi hører mye om hvor viktig det er å be Gud om tilgi-

velse når vi synder, men Bibelen sier at vi ble helt og fullt tilgitt da vi tok imot Jesus. Gud har tilgitt oss vår *syndige natur*. Det betyr at hver eneste synd vi kommer til å begå, ble tilgitt.

Etter at jeg hadde holdt en preken om tilgivelse, kom Denise bort til meg: «Mener du at til og med mine *fremtidige* synder allerede er tilgitt?!»

«Når var det Jesus tok straffen for syndene dine?» spurte jeg.

«På korset for to tusen år siden,» svarte hun.

«Hvor mange av syndene dine var fremtidige den gangen?»

Jeg kunne se at det gikk et lys opp for henne. «Alle sammen!»

Gud satte ikke tilgivelsen inn på en konto i vårt navn, slik at vi kan ta ut tilgivelse når vi trenger det. Da vi ble frelst, tømte han hele tilgivelseskontoen over oss! Da Jesus døde, ble vår skyld betalt fullt ut, og det begynte å virke da vi vendte om til ham i tro. Var faren til den bortkomne sønnen noen gang sint på ham? I Bibelen finnes ikke den minste antydning om det. Han ville bare at sønnen skulle innse at han oppførte seg dumt og så komme hjem igjen. Faren aksepterte sønnen sin hele tiden, selv om gutten ikke følte det slik.

Hvis Satan kan få deg til å føle at Gud ikke godtar deg, kan han få deg til å bli lenge i landet langt borte. Men når du vet at din Far alltid elsker og godtar deg fullt ut, blir du motivert til å se hvor dumt det er å synde og kommer til å løpe tilbake til de åpne armene hans igjen.

Er det på sin plass for en kristen å bekjenne sine synder? Ja, hvis det vil si at du innser hvor dumt det er å være ulydig mot Far og prise ham for han allerede *har* tilgitt oss og akseptert oss. Vi trenger ikke å tigge om tilgivelse. Vår himmelske Far har et tilgivende hjerte, for han elsker oss uten

betingelser. Føler du at Gud ikke har akseptert deg? I så fall lyver følelsene dine for deg! I Kristus er du helt og fullt godtatt av Gud! Det er vanskelig å inderlig elske en person som du føler ikke godtar deg. Hvis du ikke skjønner at Gud tar imot deg med åpne armer, kommer det til å hindre et nært fellesskap med ham.

– *Han forstod ikke hvilken identitet han hadde.* Fordi den bortkomne sønnen ikke forstod hvem han egentlig var, trodde han at han ikke var verdig til å ha et nært forhold til faren. Han trodde han hadde skuslet bort retten til å forholde seg til faren som en sønn, og at faren kom til å avvise ham. Han så på seg selv som et dårlig menneske som bare kunne håpe å få bli en tjener i farens hus.

Blant kristne i dag er det vanlig å ha en slik holdning. Mange som vet at de er blitt tilgitt, ser fremdeles på seg selv som dårlige mennesker som må bevise for Gud hvor dypt de angret sine synder ved å arbeide så hardt de kan for ham. Før jeg begynte å vandre i nåden, ba jeg stadig Gud om å tilgi syndene mine og lovet at jeg skulle bli flinkere til å lese i Bibelen, bli mer utholdende i bønn og vitne med større iver. Jeg trodde ikke at jeg faktisk måtte gjøre meg fortjent til å bli tilgitt, men jeg følte meg tvunget til å vise hvor ærlig og oppriktig jeg var. Jeg trodde det ville glede ham hvis jeg igjen lovet å *gjøre* det jeg trodde han ville. Bønnene mine ble ofte at jeg la meg flat for Gud og lovet å bli flinkere neste gang.

Trengte den bortkomne sønnen å tigge om nåde? Var faren det minste motvillig til å ta imot ham? Det var jo sønnen hans! Ingenting kom til å forandre det. Han var sønnen hans *før* han reiste til landet langt borte, mens han var der og da han kom *tilbake* derfra. Ingenting kan forandre at en far er en far og en sønn er en sønn. Den bortkomne sønnen hadde glemte hvem han var, men faren hadde ikke glemte det et øyeblikk.

Det er viktig å huske at faren hadde gitt ham arven hans. Tror du han hadde en anelse om at sønnen kom til å sløse den bort? Han hadde vært sammen med sønnen hele livet, og visste godt hvor han var svak. Han ble ikke sjokkert da sønnen reiste hjemmefra og drog langt av sted. Han lot ham reise, selv om han antagelig visste at sønnen kom til å feste vilt for alle pengene. Tror du Gud blir overrasket over syndene dine? *Han kjenner deg.* Ingenting du gjør kan overraske en allvitende Gud.

Jeg var ofte bekymret for at jeg hadde skuffet Gud, men det er faktisk ikke mulig. Skuffelse kommer av at en forventning ikke blir oppfylt. Gud kan rett og slett ikke bli skuffet, fordi han vet hvordan vi vil reagere i alle situasjoner. Jeg mener ikke at Gud ikke bryr seg hvis vi synder. Vår kjærlige Far får det vondt når han ser at vi tar dumme valg, men det overrasker ham ikke.

Hvorfor lot faren til den bortkomne sønnen ham få lov til å reise, når han visste hva han kom til å gjøre? Nåde! Kan en kristen gjøre akkurat som han vil? Ja. Vil din himmelske far la deg reise langt bort hvis du vil? Som Paulus sier: «Jeg har lov til alt, men ikke alt gagnar.» 1Kor 6,12.

I forrige kapittel sa vi at troende ikke lenger lever under loven om rett og galt. Vi står fritt til å synde, men når det går opp for oss hvem vi egentlig er, skjønner vi at selv om vi har lov til å gjøre noe, er det ikke sikkert det er bra. Det kan faktisk skade oss. «Jeg har lov til alt» – betyr det at Gud mener det er helt greit å synde? Nei! Når vi lever i nåden, kan vi synde hvis vi vil. Det står oss fritt å gjøre dumme valg.

Hvis du nettopp har begynt å tenke alvorlig over forskjellen på å leve under loven og under nåden, stiller du antagelig dette spørsmålet: «Mener han at nåden skjuler *alle* synder; at jeg bare kan synde hvis det er det jeg vil?» Ja, det er akkurat det jeg mener, men les neste setning før du kaster boken fra deg. Spørsmålet om man kan synde så mye

man vil siden nåden skjuler alt, er ikke ny. Da Paulus talte om nåde, fikk han det samme spørsmålet. Romerbrevet 5 handler om at vi er døde for loven om rett og galt. Så begynner han kapittel 6 med det spørsmålet alle stilte. «Hva skal vi da si? Skal vi fortsette å synde, for at nåden kan bli enda større?» Han visste at dette spørsmålet ville komme, akkurat slik det gjør i dag når noen får høre om den fullkomne nåde. Han svarer på spørsmålet med å minne dem på at de er *døde* fra synden.

Jo da, du kan synde. Men når du innser hvem du er i Kristus, *ønsker* du ikke å synde. Når du ser din egen identitet, kommer du til å få en inderlig lengsel etter et nært felleskap med din himmelske Far. Hvis du ikke vet hvem du er, ser du kanskje på deg selv som en tjener som må sone for syndene. Det er vanskelig for tjenere å få et nært, kjærlig forhold til Herren sin, men fedre og sønner kan glede seg over hverandre. Ser du deg selv først og fremst som Guds barn eller som Guds tjener?

En kristen som ikke fullt ut tror at Gud har godtatt ham, eller ikke ser hvem han egentlig er, får vanskelig for å få et nært forhold til Gud. Nærheten kommer når to deler alt med hverandre. Mellom en kristen og Gud kan det bare skje når den troende får en bibelsk forståelse av sitt forhold til Den himmelske Far.

Kjærlighet og bud i Det nye testamente

Den eneste motivasjon i kristenlivet som kommer til å opprettholde et gudfryktig liv, er kjærlighet. All annen motivasjon svikter før eller senere. Hvis dagens kristne brukte like mye tid på å utvikle et nært, kjærlig forhold til Jesus som de gjør på å definere hvordan en kristen bør leve, ville verden ha vært helt annerledes. Det er ikke uten grunn at den ufrelste verden ser på kristendommen som en religion med spe-

sielle leveregler. Mange kristne konsentrerer seg også helt om det. De ønsker å kjenne Guds bud på alle livsområder, slik at de kan holde dem.

Hvilken plass har budene i NT hos en troende? Vi er fri fra loven, trenger vi da ikke lyde de bibelske budene? Man kan se på budene i NT på to måter. Enten er jeg styrt av loven, eller jeg er styrt av kjærlighet basert på nåde.

En kristen som ser på budene i NT fra et lovisk ståsted, oppfatter dem negativt. For ham er budene noe han *bør* gjøre. De ligger tungt på ham og minner ham stadig om alt han *må* gjøre for å lyde Gud helt og fullt. For et lovisk menneske skaper dette en tvingende følelse av å måtte gjøre noe. Han føler at han må prøve å lyde dem, fordi det er det Gud venter av ham.

En dag kom Mark til meg med sin åndelige dagbok i hånden. «Det er noe jeg gjerne vil vise deg,» sa han. Han åpnet boken på en side hvor han hadde skrevet ned fem bestemte mål som han mente var nødvendige for å vinne åndelig seier. På listen stod det at han måtte be minst en halvtime hver dag, lese fem kapitler i Bibelen, ha andakt med familien hver dag, gi noe til noen hver uke og vitne hver dag. «Jeg ser på dette som grunnleggende ting i kristenlivet,» forklarte han, «men jeg klarer ikke engang å gjøre dette regelmessig. Hva kan jeg gjøre for å motivere meg til å bli trofast på disse områdene? « Han hadde en pen liste over bud han mente han måtte lyde for å bli en seirende kristen, men han så på dem fra et lovisk ståsted, ikke ut fra nåde.

Husker du hva loven gjør med et menneske? Den skaper syndige lyster, derfor greide ikke Mark å lyde disse grunnleggende budene. Derfor var han også plaget av dyp angst. Slik går det alltid med et lovisk menneske. Han ser på budene i NT med skyldfølelse og selvførdømmelse. Han klarer aldri å gjøre så mye at Gud blir fornøyd. Selv om Mark hadde lyktes med å lyde de budene han mente var vik-

tigst, ville han likevel vært frustrert. Det eneste loven aldri kommer til å si er: «Nå er det nok.» Derfor kan loviske mennesker aldri bli fornøyd. De leter stadig etter flere regler og prøver forgjeves å bli trygge og glade gjennom det de gjør. Men uansett hvor mye de gjør, blir det aldri nok.

Det finnes en bedre måte å se på budene i NT på. Mens du vandrer videre i nåden, kommer det til å skje en indre forandring, som får deg til å se positivt på budene. Du begynner å forstå dem på kjærlighetens grunnlag. «Å elske Gud er å holde hans bud. Og hans bud er ikke tunge.» 1 Joh 5,3.

I nådeperspektiv kan vi se på budene, ikke som krav, men som muligheter for at Kristi liv skal komme til syne gjennom oss. Vi *ønsker* å følge dem, fordi de gir et vakkert bilde av hvor mange måter Jesu liv kan vise seg gjennom måten vi lever på. Når nåden har satt oss fri, møter vi ikke disse budene med fordømmelse, men med åndelig forventning til at Jesu Kristi liv kan komme til syne gjennom oss. Jesus brøt ikke loven for to tusen år siden, men oppfylte den. Når han lever sitt liv gjennom oss i dag, kommer *han* til å oppfylle budene i NT. En kristen *blir* hos Jesus, *velger* å lyde hans bud og *handler så i tro*. Hvert bud viser en ny måte andre kan se Jesus i oss.

Kjemper du for å vinne seier i kristenlivet? Se ikke på budene som en port til seier. *Jesus* er din seier! Når du lærer å bli hos ham og han viser sitt liv gjennom deg, kommer budene til å bli en velsignelse, ikke en byrde. Du kommer til å oppleve gleden ved å leve i nåde, ikke i skyldfølelse.

Jesus sa: «Dersom dere elsker meg, holder dere mine bud.» Joh 14,15. Da jeg var en lovtrell, leste jeg dette slik: «Hold mine bud for å vise at dere elsker meg.» Dette fikk meg til å prøve å gjøre som han hadde sagt, for å bevise at jeg elsket ham. Men det er ikke det det står. Jesus sa at dersom vi elsker ham, *holder* vi hans bud. (Eng. overs.: *vil vi holde*)

Ser du forskjellen? Fra en side sett blir det en byrde, mens fra den andre setter det oss fri fra å streve. Når vi ikke holder budene, så er det et symptom, ikke selve problemet. Ulydighet er et kjærlighetsproblem. Hvis vi kjemper med å være lydige hele tiden, er løsningen å elske Jesus høyt. Men det svaret fører til et nytt spørsmål. *Hvordan* kan vi lære å elske vår himmelske Far enda mer?

Å kjenne ham er å elske ham

Tenk deg at Jesus personlig kommer inn i rommet hvor du nå er. Han kommer bort til deg og dere begynner å snakke sammen. Når han snur seg for å gå, sier du: «Kan jeg få lov å stille deg ett spørsmål før du går? Jeg har brukt mye tid og krefter på mangt og mye her i verden. Nå vil jeg gjerne at resten av min tid på jorden virkelig skal bli betydningsfull. Hvilket bud er viktigere for deg enn noen av de andre?»

Hva tror du han kommer til å svare? Det er ikke nødvendig å gjette, for det var en som stilte ham akkurat dette spørsmålet mens han var her nede. En religiøs leder spurte: «Mester, hvilket bud er det største i loven?» Han svarte: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand. Dette er det største og første bud.» Joh 22,36–38.

Da Jesus ble spurt om hva som var det største budet Gud hadde gitt, svarte Jesus at det var å elske ham. Et menneskes kjærlighet til Gud står i direkte forhold til hvor godt det kjenner ham. Derfor er det aller viktigste å kjenne ham inderlig og nært. Like før Jesus ble arrestert og skilt fra disiplene sine, var han svært opptatt av at de skulle elske Faderen inderlig. Tenk på de siste ordene i bønnen hans på den øvre sal ved nattverdsmåltidet.

Retterferdige Far, verden har ikke kjent deg, men jeg har kjent deg, og disse vet nå at du har sendt meg. Jeg har

kunngjort dem ditt navn og skal gjøre det igjen, for at den kjærlighet du har hatt til meg, kan være i dem, og jeg selv kan være i dem. Joh 17,25–26.

Jesus sa at han hadde kunngjort Faderens navn til disiplene, slik at de kunne få del i den kjærligheten som finnes mellom Faderen og Sønnen. Å kunningjøre Faderens navn betyr bokstavelig talt åpenbare hans karakter. Jesu mål var å åpenbare sin Far, slik at Farens og Sønnens kjærlighet også kunne være i disiplene.

Den Hellige Ånds tjeneste i dag er å åpenbare Guds natur, for at vi skal få del i et guddommelig kjærlighetsforhold. Hvis du føler at din kjærlighet til Faderen er svak, så be Den Hellige Ånd om å åpenbare ham for deg hver dag, under alle omstendigheter du møter i livet. Hvis du lengter etter å lære Gud å kjenne, vil han åpenbare seg for deg! Etter hvert som du blir bedre kjent med ham, kommer du til å bli mer glad i ham. Gudsbildet mitt har forandret seg etter at jeg har skjønnet nåden bedre. Før så jeg på Gud som en som forlangte kjærlighet, men nå ser jeg på ham som en jeg ikke kan la være å elske, etter hvert som jeg blir bedre kjent med ham. Han er virkelig verdt å elske!

Kapittel 10

Fra plikt til glede

Nåden har forandret måten jeg ser på enkelte sider av kristen livsstil. Når jeg vet at jeg er fri til å ikke utføre visse «kristne plikter», er jeg faktisk blitt fri til å gjøre dem. Som lovtrell var jeg aldri fri, for jeg følte meg nødt og tvunget til å gjøre dem. En selvpålagt lov ga meg ikke noe valg. Jeg leste et system av kristne regler inn i Bibelen og gjorde at jeg følte meg forpliktet til å følge dem.

Kanskje du også er blitt opplært til å tro at visse sider ved kristenlivet er en åndelig plikt. Når du vandrer i nåden, får du se hvordan nåden løfter de samme tingene fra å være en forpliktelse til å bli et privilegium og en glede. Vi har alle visse tanker om hvilke ting man må gjøre som kristen, avhengig av vår bakgrunn. Min egen tradisjon sa at jeg burde klare meg godt på mange områder, som jeg betraktet som en uløselig del av en seierrik kristen livsstil.

Å leve etter Bibelen

Da jeg var ung, var det noen som ga meg en bibel. På første side stod det skrevet følgende:» Denne boken kommer til å holde deg borte fra synd, og synd kommer til å holde deg

borte fra denne boken.» Det syntes jeg hørt fornuftig ut. Etter hvert fant jeg imidlertid ut at det var ikke helt så enkelt. Synd ville nok holde meg borte fra boken, men det var ikke sikkert at boken ville holde meg borte fra synd.

Gutter i tenårene tenker ustanselig på to ting. Det ene er biler, og det andre er jenter. Det er ikke så ofte de får trøbbel fordi de tenker på biler, men det er helt annerledes med jenter. I tenårene er boblende hormoner og livlig fantasi en prøvelse. Da jeg var tenåring, leste jeg en bok om hvordan du skulle takle djevelen når han fristet deg. Forfatteren foreslo at man kunne identifisere sitt svakeste område, og så skrive bibelvers om akkurat denne svakheten på små kort. Da kan du trekke sverdet og hogge hodet av djevelen når han frister deg. Jeg gjorde som han sa. Jeg drog av sted med lommene fulle av kort. På hvert av dem stod vers som handlet om spesielle fallgruver for den som var ung. Det var ett kort som etter hvert ble mer slitt og bøyd enn de andre. Der stod det et vers fra 1 Pet 2,11.

«Jeg ber dere, mine kjære, som nå er utlendinger og fremmede: Sky alle sanselige lyster, som er i kamp mot jellen.»

For en gutt i tenårene er hele verden full av jenter. Når tankene mine raste langs sporet på Erokspressen, pleide jeg å ta frem kortet og lese det høyt, som for å jage bort de onde åndene som trakk meg langs dette sporet. Men dette kunne ikke stoppe lokomotivet, som var begjær. Etter at toget hadde kjørt hele ruten og stanset på stasjonen, pleide jeg å bli overveldet av skyldfølelse. «Jeg er en drittsøk,» pleide jeg å tenke. «Gud kommer aldri til å kunne bruke meg til noe som helst.» Jeg lurte ofte på hvorfor det virket som om Bibelen ikke kunne hjelpe meg i slike situasjoner.

Etter hvert som årene gikk, var det andre ting som fristet meg, men jeg behandlet fristelsen på samme måte. Jeg kastet alle kortene, men jeg var likevel fast bestemt på å leve

etter Bibelens ord. Det var først da dette med nåden gikk opp for meg, at jeg skjønnte at Gud aldri har ment at vi skulle leve etter Bibelens ord. Vi skal leve ved hans liv. Jeg ville bygge hele livet mitt på Bibelens lære, men det er ikke noe annet enn å satse på et *bibelsk* verdisystem. Husker du det vi snakket om i kapittel åtte? Gud vil ikke at vi skal leve etter et verdisystem. Bibelen er et våpen mot mørkets makter, men det er umulig å lese bibelvers for djevelen og vente at han skal bli så redd at han løper sin vei. Husk at Satan selv siterte Bibelen, da han fristet Jesus i ødemarken. Bibelen er et våpen mot synd når den vokser sammen med en dyp kjærlighet til Jesus inne i deg. Du lader børsa ved å pugge bibelvers, men det er bare kjærlighet som kan trekke i avtrekkeren. Nå skjønner jeg at da jeg var ung, pekte jeg på djevelen med børsa og ropte «Pang! Pang!» Ikke rart at han ikke falt død om. Gud hadde fremdeles en del å lære meg om å elske ham. Når du blir hos Kristus minutt for minutt, kommer din kjærlighet til ham til å sette deg i stand til å motstå fristelser, ved hans kraft som lever i deg. Hvis du ikke hviler i ham, har du ikke noe annet enn din egen viljestyrke til å motstå fristelser med. Egne krefter mot fristelser er en ensidig kamp!

Å kjenne Bibelen

Nåden kan også rette opp en annen misforståelse om Bibelen. Vi vet at det er viktig å lære hva som står i Bibelen, men hva er grunnen til det? En kristen som er opptatt med gjæringer studerer ofte Bibelen for å få informasjon. Stort sett er det unyttig å gjøre det, og det kan også være farlig. Det er faktisk skadelig å vinne kunnskap bare for å kunne mer av Bibelen. En moderne menighet er full av kristne som stormer fra bibelseminar til bibelseminar for å få mer kunnskap. Det finnes massevis av bibelstudiehefter. Likevel lur

jeg på om de troende noen gang har vært mer verdsligsinne.

En lovisk holdning til Bibelen får en til å lese den for å få *informasjon*, nåden får deg til å lese den for å få *åpenbaring*. En gang hørte jeg om en menighet som var imot at prestene hadde teologisk utdannelse. Pastoren ba: «Gud, jeg takker deg for min uvitenhet.» Et medlem stemte i: «Velsign ham, Herre. Han har mye å være takknemlig for.» Jeg mener så visst ikke at det er bra å ikke ha kjennskap til Bibelen. Men bibelsk informasjon uten åpenbaring er død tro! Det er fullt mulig å ha utrolig mye akademisk kunnskap om Bibelen og likevel ikke ha liv i Kristus. Man kan bøye greske verb og likevel ikke se at Jesus er nær! Jeg har ofte hørt at Bibelen blir sammenlignet med et kjærlighetsbrev. Det passer godt, synes jeg. Bibelstudium basert på nåde skaper sult etter å bli bedre kjent med Jesus og høre hans stemme.

For ikke så lenge siden var jeg med på en mannsretreat som varte i flere dager. Da jeg skulle legge meg første kvelden, fant jeg lapp med en kjærlig hilsen fra Melanie. Den hadde hun puttet opp i toalettvesken sammen med tannbørste og barberhøvel. Jeg leste lappen og smilte. Neste morgen fant jeg en hun hadde lagt under skjorten min. Om kvelden var det en ny lapp, og det samme skjedde neste morgen. For hver dag som gikk ble lappene mer og mer sentimentale. Siste dagen fant jeg en hun hadde gjemt i lommen på dressjakken min. Den var helt topp; hun hadde dusjet den med parfymen sin! Hvordan tror du disse lappene virket på meg? Hva ville du tro hvis jeg sa at jeg limte alle sammen opp på et stykke kartong? Og at da jeg kom hjem, overså jeg kona mi, gikk inn på rommet mitt og hengte den på veggen, slik at jeg kunne lese dem hver eneste dag. Du ville trodd at jeg var blitt sprø, ikke sant? Det var flott å få slike små kjærlighetsbrev, men de tjente bare til å gjøre meg enda mer glad i henne.

Det er det Den Hellige Ånd gjør når vi leser Bibelen ut fra nådens synspunkt. Han bruker Guds inspirerte ord til å åpnebare en kjærlig Gud for oss og får oss til å bli enda bedre kjent med ham. Nåden gjør at Bibelens ord blir rettet direkte mot oss og at vi på en personlig måte kan oppleve det som objektivt står der – Guds inspirerte ord til hver eneste en av oss. Lovtreller kan snakke hele dagen om at Bibelen er Guds ord, men lovisheten gjør at vi har vanskelig for å høre hva Gud sier. Bare nåde kan få de døde til å høre Guds stemme når han taler gjennom sitt ord. Jeg har alltid trodd at Bibelen er feilfri, men nå vet jeg at den er langt mer enn det: Den gløder av åndelig liv!

Har du hatt din stille stund i dag?

Et annet område i livet som er blitt fullstendig forandret etter at jeg begynte å leve i nåden, er bønnelivet. En av de vanskeligste sidene i kristenlivet før jeg skjønte at Kristus var mitt liv, var å få orden på dette å «bruke tid med Gud.» Jeg kalte det min stille stund, og det var ofte det den var – stille. Noen ganger ble det faktisk så stille at jeg sovnet! Loviskhet gjør bønn til en kjedsommelig enetale, mens nåden gjør den til en frydefull samtale. Er bønnelivet ditt preget av rutine og gjentakelser? Jeg ble ganske forskrekket da det gikk opp for meg at mitt bønneliv var slik, og fant ut at fariseerne hadde det akkurat på samme måten. Jeg sier ikke fram bønner lenger. Jeg bare ber.

Da datteren vår, Amy, var liten, hadde vi lagt henne en kveld og skulle høre på mens hun sa fram kveldsbønnen. Vi knelte ved sengen hennes, og hun ba: «Å du som metter liten fugl, velsign vår mat, o Gud.» Så tidde hun, kikket opp på oss og sa: «Jeg tror jeg brukte feil bønn.» Akkurat. Jeg har ofte sett voksne gjøre det samme. Jeg har selv gjort det. Samme frasene, sagt på samme måte på samme sted. Da jeg

var guttunge hørte jeg ofte folk be for «guttene i Vietnam». Da krigen tok slutt og de kom hjem, var det en som stadig fortsatte å be for «guttene i Vietnam». Selv den gangen lurte jeg på om noen hadde fortalt ham at krigen var over.

Jeg vet at disse eksemplene er ganske overdrevne, men poenget er hvor lett vi ramler ned i et spor når vi ber av plikt og ikke på grunn av at vi har et nært forhold til Jesus. Nåden forandrer vårt syn på hva bønn egentlig er, og det skaper et stadig *bønnefelleskap* i motsetning til en daglig bønnerutine.

Når Sarah kommer hjem fra jobben, følger hun det samme mønsteret hver dag. Mannen får et lite kyss på kinden og så roser hun ham på en eller annen måte. Ofte bruker hun de samme ordene. Så ber hun ham om å gjøre spesielle ting hun gjerne vil ha gjort den kvelden. Deretter snakker hun med ham om barna og hvilke problemer og behov de har. Denne diskusjonen blir alltid fulgt av at hun ber om hans mening om avgjørelser hun står overfor. Stort sett har hun allerede bestemt seg, men hun vil gjerne at han skal godkjenne det hun har bestemt. Til slutt takker hun ham for alt han har gjort for henne og lover å gjøre sitt beste for å være en god kone. Hver eneste dag gjør hun nøyaktig det samme, selv om hun ofte ikke er særlig engasjert i det. Denne rutinen tar omtrent en halvtime. Deretter overser hun stort sett mannen sin resten av kvelden.

Hva slags forhold tror du Sarah har til mannen?

Her må jeg innrømme at Sarah er en fantasifigur. Hvis en kone var så strukturert i samværet med mannen, ville de nok ikke få noe særlig nært og intimt fellesskap. Likevel viser denne fortellingen nøyaktig hvordan bønnelivet til mange kristne er. De har bestemt seg for å be til samme tid og på samme måte hver dag. Bønnelivet er bygget på en oppskrift med fire eller fem ting som de tror de må ha med når de ber. De følger denne oppskriften så nøyaktig de kan, enten den engasjerer dem eller ikke. Jeg utfordrer deg til å

tenke nøye over om det er slikt fellesskap Gud vil ha med sin brud.

Før jeg skjønte dette med nåden, var bønnelivet mitt kjennetegnet av at det var noe jeg *gjorde*, en *handling* som skjedde når jeg snakket med Gud. Nå er det annerledes å be. Det er fremdeles noe jeg gjør, men det er også mye mer enn det. Det er en *holdning*. Det er åpen kommunikasjon med Faderen hele tiden, når jeg blir hos Kristus. Bibelens oppfordring til å *be uavlatelig* kan ikke ha noen annen betydning. Skal vi gå omkring hele dagen og bruke ord når vi snakker med Gud? Å be uavlatelig er å ha en løpende kommunikasjon med Gud. Noen ganger er det nødvendig å bruke ord, andre ganger ikke.

Barna våre sier at Melanie og jeg snakker sammen uten ord. De har helt rett. De mener at vi iblant kan lese tankene til hverandre. Det er ikke helt feil, det heller. Vi har vært gift i tjueto år, og vi *kjenner* hverandres tanker ganske godt. Noen ganger trenger vi ikke ord, et blikk kan være nok. Taushet kan formidle svært mye. Jeg synes det er i orden når hun ikke snakker til meg, unntatt hvis jeg føler at det er *en grunn* til det. I så fall vil jeg gjerne finne ut hva det kommer av og løse problemet. Ellers er det trivelig å være stille sammen.

Da vi var tenåringer og begynte å gå ut sammen, hadde jeg behov for å snakke hele tiden, men etter hvert som vi har vokst nærmere hverandre, er det ikke nødvendig lenger. Om vi snakker sammen? Ja visst, ofte og nært. Setter vi av en halvtime pr dag til en «stille stund» sammen, slik at vi kan prate? Jeg kan ikke forestille meg at vi setter oss ned en halvtime som vi har satt av til dette og sier: «Greit, la oss snakke sammen. Jeg begynner.» Det ville vært kunstig og ubehagelig. Det ville ikke føles naturlig. Jeg vil heller bare rope: «Hei, hør på dette,» ut på kjøkkenet når jeg vil lese en godbit høyt for henne eller bare fortelle henne om noe som

er i nyhetene akkurat da. Jeg vil heller at hun spontant skal fortelle meg hva hun tenker på, uten en uttenkt plan for samtalen.

Jeg sier ikke at det ikke er bra å ha en fast bønnetid, hvis det er slik du *vil ha det*. Jeg sier bare at en fast stille stund uten liv er helt meningsløs. Etter hvert som du vokser i nåden, kommer du til å begynne å se på bønn mer som en livsrituell enn som en åndelig øvelse. Du kommer til å oppdage at du snakker med Far utallige ganger i løpet av dagen, ikke bare i løpet av en fast bønnetid. Noen sier at de ikke bryr seg om å snakke med Gud om småting, fordi han har det så travelt. Husk en ting: *Alt er lite for Gud*. Han trenger ikke spare på kreftene til store problemer. Han er allmektig! Du kan ikke slite ham ut. Han vet hvor mange hår du har på hodet. Han må bry seg om hver minste detalj i livet ditt, uansett hvor små de må virke for deg.

Å høre Guds stemme

En annen side ved livet under nåden er at Gud svarer når vi snakker til ham. I GT snakket han til folk på mange måter. Det er umulig å si *hvordan* han kommer til å snakke til deg. Men han *kommer* til å gjøre det når du står i et nådeforhold til ham, i stedet for å prøve å komme i kontakt med ham gjennom dine gode, kristelige gjerninger. Gud har aldri snakket til meg så jeg kunne høre det, men noen ganger har han snakket høyere enn det. Venter du at Gud skal tale til deg når du ber og leser hans ord? Mange moderne kristne venter ikke at de selv faktisk kan høre Guds stemme. Jack Taylor skriver om at de venter å møte taushet.

En nærliggende vranglære er at Gud var aktiv og talte til menneskene *før*, men at han *nå* er stum og urørlig. Tanken er at etter at Gud ga oss Bibelen, trenger han ikke å kommunisere med sin verden lenger.

Høres dette utrolig ut? Er du klar over at mye av kirken i dag har et åndelig syn på verden som ligner på denne holdningen?

«Jeg vet ikke om noen som ville si noe slikt,» sier du kanskje. Det kan hende, men det er mange troende i dag som lever helt på kanten av en slik vranglære.

Det virker som den har oppstått ikke så lenge etter at det ble bestemt hva som skulle være med i Bibelen. «Siden Bibelen er Guds ord, har Gud sagt det han vil, og det er det,» har noen tenkt. «Det han har sagt er både fullkomment og fullstendig. Vi har all den åpenbaring noen kunne trenge.» Og denne tause formodningen (at Gud har sluttet å tale) flyter stort sett rundt i kirken i dag, uten at noen tar det opp som et problem.¹

Bibelordboken på harddisken i datamaskinen min sier at setningen «sa Herren» står i Bibelen 577 ganger, og «Herren talte» står 143 ganger. Det står altså i alt 720 ganger at Gud sa noe direkte. Hører du hans stemme? Jesus sa at hans får ville høre hans røst, men mange kristne venter at de aldri får høre den igjen etter at de er blitt frelst. Gud lengter etter å være sammen med sine barn og ha en stadig dialog med dem. Nåden åpner ørene på folk på en måte som loven aldri ville kunne gjort. Da jeg var en lovtrell, konsentrerte jeg meg om å få vite hva Gud ville jeg skulle gjøre. Nå, når jeg lever i nåden, opplever jeg at jeg stadig sterkere ønsker å lære Gud å kjenne – punktrum. Etter hvert som jeg er blitt bedre kjent med ham, har jeg skjønt hva han vil jeg skal gjøre uten å strekke ve så fælt, slik som da jeg stort sett var opptatt av hva jeg måtte gjøre for ham. Guds vilje er ikke først og fremst en *sti*, men en *person* som heter Jesus Kristus. Når vi blir hos ham, er det *umulig* å ikke se Guds vilje, fordi selve hans liv kommer til uttrykk gjennom oss hele tiden.

Når en kristen blir hos Jesus, kan han anta at tanker og

handlinger blir styrt av Den Hellige Ånd inne i ham. Det er kanskje ikke noe menneske som er blitt mektigere brukt av Gud enn Paulus, men vi ser ingen steder at han brukte masse tid på å gruble over hvor han skulle dra eller hva han skulle gjøre. Han strevde ikke for å gjøre Guds vilje, han bare *gjorde* Guds vilje hver dag. I 1 Kor 2, 16 ser vi hvilken holdning han hadde. Der sier han: «Men vi har Kristi forstand.» Paulus gjorde det som falt naturlig for ham.

Nå burde det være klart at det som faller naturlig for en troende er å herliggjøre Gud gjennom måten han lever på. Hvis vi blir hos Kristus, kommer hans liv til syne i oss hele tiden. Satan vil gjerne at vi skal tro det er lett å falle ut av Guds vilje, men hvis vi blir hos Jesus, er det umulig. Hvordan kan vi komme utenfor Guds vilje hvis Jesus viser sitt liv gjennom oss minutt for minutt? Hvis vi på den annen side ikke blir hos Jesus, kan det vi gjør umulig ha noen goddommelig verdi, fordi vi handler ut fra kjødet og ikke i tro.

Jeg forklarte dette for Jim en dag han slet med å bestemme om han skulle ta imot et jobbtilbud eller ikke. «Jeg vil ikke ta et galt valg,» sa han. Jeg forklarte ut fra Bibelen at han hadde Kristi sinn og at hvis han hvilte i Jesus kunne han stole på at tankene kom fra ham. «Jeg ville bli veldig lettet hvis dette virkelig var sant,» svarte han. Det var morsomt å se på at det gikk opp for ham at det virkelig er sant! Når en troende blir hos Jesus, kan han handle i full tillit til at Den Hellige Ånd vil lede tankene hans og det han gjør. Kristne bør ha like stor tillit til at Gud kan lede dem, som de har til at Satan kan forføre dem!

Nåden tar ansvaret for å vite hva Guds vilje er fra oss og legger det på Jesus. Det er frigjørende. Under loven må man *finne* Guds vilje. Under nåden blir Guds vilje *åpenbart* for den troende, som bare har ansvar for å hvile i Ham. Gud taler til oss i dag for å gjøre sin vilje kjent. Det hender at han taler til oss på nesten mirakuløst vis, men se ikke ned på at

han ofte taler til oss gjennom vår egen tankeprosess. Når målet med bønnene våre bare er å få informasjon fra Gud, slik at vi kan ta en riktig avgjørelse, vil bønnelivet vårt bli frustrerende. Men når målet med bønnen er å oppleve et virkelig fellesskap med Gud, vil det bli klart hvilke avgjørelser vi må ta. Nåden gjør det mulig for de troende å handle i full tillit til at en allmechtig Gud styrer det som skjer i livet vårt, at en guddommelig Ånd inne i oss styrer tankene våre og at en allmechtig Kristus uttrykker sitt liv gjennom oss. Det er dumt å bekymre seg for å ta en gal avgjørelse når vi har en slik støttegruppe på vår side!

Da jeg var en lovtrell, disiplinerte jeg meg til å be og lese i Bibelen. Ordboken gir følgende synonymmer for disiplin: straff, kontroll, orden eller måtehold. Ikke rart at jeg strevde med å få skikk på dette! Men nåden har omskapt det til ren og skjær fryd. Samme ordboken gir synonymmer for fryd: «Glede seg over, nyte, lykke og dyp glede». Hvilken innfallsvinkel foretrekker du? En som er styrt av lov eller en som er styrt av nåde?

Den tiden jeg bruker på bønn og bibelstudium henger sammen med hvilket forhold jeg har til Gud. Nåden har skapt en dramatisk forandring, men den har gjort enda mer. Når jeg lærer å vandre i nåden, virker det også inn på mitt forhold til menneskene omkring meg. Når en kristen lærer å forholde seg til Gud ut fra nåde, kommer han også til å forholde seg til andre ut fra nåde. Dette åpner veien til å gi og ta imot kjærlighet på en måte som er intet mindre enn overnaturlig.

Kapittel 11

Mennesker trenger hverandre

Den mest gledelige åndelige sannheten som har gått opp for meg er at Kristus er mitt liv. Men Guds hensikt med å åpnebare dette for sine barn er ikke bare at vi skal kunne fryde oss over å vandre i nåden. Hans endelige mål er å åpnebare seg for verden gjennom de som blir hos ham. Å la sitt liv komme til uttrykk gjennom de troende; det er Faderens endelige mål. Når vi oppfyller hans guddommelige hensikt blir vi selv mest inderlig tilfreds.

Hvis du hadde en sønn du frydet deg usigelig over, ville det da ikke være normalt for en far å ønske seg mange flere? Akkurat slik er det med vår evige Far, som ut fra sin natur og ved sitt valg har ønsket og tenkt å få en stor familie av menneskelig-guddommelige sønner som er akkurat som hans enbårne Sønn?

Desuten – når vi ser det fra hans hjerte – virker det klart at Faderen legger alle sine planer med tanke på sin evige Sønn, slik at Jesus Kristus i de kommende tider vil få en herlig kropp som han kan uttrykke sitt liv gjennom, en familie med brødre han kan glede seg over å ha felleskap med.

Når vi så skjønner Sønnens innerste hensikt, ser vi

hvordan han på sin side hengir seg til å hjelpe Faderen å fullføre planen, slik at han (Faderen) kan få en familie av sønner som han som Far kan fryde og glede seg over og være stolt av. Faderen legger planer for Sønnen, mens Sønnen lever for Faderen.

Slik er det med Treenigheten. På en måte lever ingen av personene der for seg selv, men hver av dem lever for de andre. Faderen vil at Sønnen skal komme først i alle ting. Sønnen lever for å åpenbare Faderen og ære og glede ham på den måten. Slik er det også med Den Hellige Ånd, som ikke taler av seg selv (eller for seg selv), men bruker all sin kraft på å åpenbare Sønnen og ære både Sønnen og Faderen.¹

De troende har et livsmønster som ligner på den måten Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd forholder seg til hverandre på. Hver av dem setter de andre først. Slik skal det også være med Jesu Kristi kirke her i verden. Tom religiøsitet prøver å holde det gamle ved like og konsentrerer seg om å *samle*. Nytestamentlig kristendom ønsker mest av alt å *øse ut* og hjelpe andre. Det som skjer med oss personlig når vi lar Kristus vise sitt liv gjennom oss, er ikke det viktigste. At en selv blir tilfreds er et vidunderlig biprodukt av at han lever i oss, men hans høyeste mål er å vise sitt liv til en trengende verden gjennom en menighet som kjærlig tjener den.

Lovisk religion lover oss frihet, men de som blir fanget i denne snaren blir regelbundet. Nåden lar en kristen rett og slett hvile i Jesus. Andre mennesker får se hvordan Kristus er, ganske enkelt ved at de kristne lever helt alminnelig. Loven gjør gjerningene til det viktigste. Nåden ser på mennesker som det viktigste. Den setter oss fri til å ta blikket bort fra oss selv og heller tjene andre. Det er en frihet som lar oss tjene Gud, drevet av liv, ikke lover. Loven *tvinger* til tjeneste. Nåden *inspirerer* den.

Etter at det gikk opp for meg at Jesus er mitt liv, har jeg fått en annen holdning til andre mennesker. Når du vokser i nåden, kommer kanskje du også til å oppdage en slik forandring. Jesus elsket mennesker da han var på jorden for 2000 år siden. Han elsker dem fremdeles, og kommer til å vise sin kjærlighet gjennom deg mens du hviler i ham.

Å evangelisere ut fra nåde

Å kunne se på evangelisering ut fra nådens synspunkt har vært utrolig frigjørende. Det har skjedd mange, merkbare forandringer i min holdning til evangelisering siden jeg har skjønt at jeg kan hvile i Jesus, og opplevd hvor godt det er.

– *Nåden får en til å se mennesker i stedet for «kandidater».* Ord har forskjellig sammenheng og betydning for alle som hører dem. Jeg har nesten sluttet å bruke ordet «kandidat» når det gjelder evangelisering. Da jeg var en lovtrell, klassifiserte jeg folk som «frelseskandidater» eller «kandidater for kirkemedlemskap». Jeg vet at det bare er et ord, men for meg gjør det mennesker til ting. Jeg prøver ikke å overbevise deg om at du også skal slutte å bruke det, men jeg prøver å få deg til å skjønne hvor forskjellig vi ser på ufrøste. Hvis ikke-troende bare er «kandidater» får evangeliseringen bare nytteeffekt og vi ser på mennesker bare som ressurser for å bygge menigheten. Sett fra nådens synsvinkel er ikke-kristne mennesker som lengter etter å oppleve Jesu kjærlighet.

En lovisk innstilling til evangelisering kan i ytterste fall bli verdslig. Da jeg var midt i tjuetårene, la jeg mer vekt på at folk bekjente sin tro og ble døpt, enn på noe annet. Vi snakket om å nå andre mennesker, men når jeg ser meg tilbake, lurer jeg på hvor mange en menighet egentlig når. Mennesker kommer inn gjennom hoveddøren, blir døpt og så forsvinner de ut bakdøren på bare noen måneder. Jeg og en

annen ung pastor ble enige om å konkurrere om hvor mange vi kunne få døpt i løpet av en tolvukersperiode. Vi tok det helt alvorlig. Jeg tror ikke jeg er den første som har gjort noe alvorlig dumt. I tolv uker maste jeg om dåp som om verden snart ville gå under. Jeg døpte alle som ville gjenta «syndens bønn» etter meg. Vi døpte ungdommer som på et hel- lig løpebånd. Vi døpte noen voksne. Jeg lurte på om jeg kunne regne de tykke for to, eller kanskje dukke dem under to ganger. Det siste er bare tull, selvfølgelig, men jeg blir ganske flau når jeg tenker på den tiden. Min erfaring er kanskje ikke vanlig, men holdningen som krever at vi for enhver pris skal nå mange mennesker er ikke uvanlig.

Jeg er blitt overbevist om at folk kommer og forsvinner fra våre moderne menigheter fordi vi ikke klarer å få kontakt med dem som mennesker. De kommer bare høyere opp på vår kandidatliste. Når de ikke lenger er kandidater til å bli frelst og medlemmer i menigheten, blir de kandidater til søndagsskolelærer, kormedlem, diakon eller eldste. Nåden forandrer alt dette. Når vi lever i nåden, ser vi at menneskene er der fordi vi skal få et godt forhold til dem. De er ikke bare «kandidater».

– *Nåden gjør evangelisering til en glede, ikke bare en religiøs jobb.* Jeg satt og snakket med Sheree om evangelisering, og hun bemerket: «For første gang siden jeg ble en kristen, har jeg lyst til å fortelle andre om Jesus. Før dette med nåde gikk opp for meg, hadde jeg ikke det minste trang til å vitne. Jeg hadde dårlig samvittighet, for jeg visste at jeg burde gjøre det, men jeg hadde ikke lyst.» Det er to grunner til at Sheree forandret innstilling til å vitne.

Den første grunnen til at hun syntes det var vanskelig å vitne, har alle evangelisk kristne erfart. Det er en lov blant evangeliske kristne og fundamentalister at vi skal vitne. Det bringer oss tilbake til det vi har snakket om før, nemlig at

loven motiverer et menneske til å gjøre det stikk motsatte av det den krever. Etter at Sheree skjønte at hun ikke er nødt og tvunget til å vitne, er hun blitt fri til å gjøre det fordi hun har lyst.

Den andre grunnen til at Sheree syntes det var vanskelig å vitne, var at hun ikke syntes det var spennende å invitere andre inn i en livsstil som krevde at man gjorde en masse, og som var så slitsom. Men da hun oppdaget nåden, skjønte hun at et slikt liv er verdt å tilby andre fordi det er spennende og gir nye krefter. Nå vil hun at Jesus skal vise sitt liv gjennom henne midt i hennes daglige liv. Det er blitt naturlig å snakke om Jesus; det er ingen tvang lenger.

Evangeliseringen i den første kirke var et stadig, spontant uttrykk for Kristi liv blant dem. Menigheten nå til dags understreker kanskje behovet for et effektivt evangeliseringsprogram, men de kristne i Det nye testamente hadde ikke engang et slikt begrep. For dem var ikke evangelisering et program – det var en måte å leve på. En kristen som ikke vitnet for andre ville ha vært som en bonde som ikke sådde eller en soldat som ikke sloss. Menigheten i Jerusalem trengte ikke å motiveres til å vitne. De var tvert imot ustoppelige.

Da Peter og Johannes ble arrestert for å preke og undervise, ble de ført fram for ypperstepresten hvor de ble alvorlig truet og fikk ordre om å ikke å snakke om noe som helst i Jesu navn. Men Peter og Johannes svarte dem: «Dere får selv avgjøre om det etter Guds vilje er rett å lyde dere mer enn ham. Men vi kan ikke la være å tale om de ting vi har sett og hørt.» Apgj 4,19–20.

Når folk er oppglødde og ivrige, nytter det ikke å stoppe dem! Nåden får vitnelysten til å blusse opp. Det skaper medfølelse med de fortapte og motiverer de kristne til, helt naturlig, å vitne med overnaturlig kraft. Nådeskapt evangelisering er intet mindre enn å fryde seg over Jesus, og det er smittsomt.

– *Nåden motiverer til å fortelle om en person, ikke en plan.* Da jeg levde under loven, ville jeg fortelle ikke-kristne om «Guds frelsesplan». Jeg begynte med å stille spørsmålet: «Hvis du dør i dag, vet du hvor du kommer til å tilbringe evigheten?» Hvis de ikke svarte riktig og overbevisende, fortsatte jeg med å fortelle dem om en firepunkts plan fra Bibelen. Etterpå ba jeg personen om å velge Kristus.

Ikke misforstå meg nå: Det er viktig å dele Guds ord med ikke-kristne når vi forteller dem om Jesus. Jeg vet at troen kommer av å høre Guds ord. Jeg mener absolutt ikke å gjøre Ordets rolle i evangeliseringen liten. Likevel er det mulig å snakke om en «frelsesplan» uten å gjøre det klart at vi prøver å presentere Jesus for den som ikke er kristen. Målet med evangelisering er ikke at folk skal ta *standpunkt* for Jesus, men å vise dem ham selv.

Effektiv evangelisering gir ikke bare et menneske *kunnskap* om at det er blitt en kristen. Virkelig evangelisering gjør at det blir *forelsket* i en person som heter Jesus. Da vil den nyfrelste skjønne at hele hans identitet har forandret seg gjennom forholdet til Kristus. Hvordan kan en ny kristen virkelig vite at han er blitt frelst? Hvis han møtte en frelsesplan som *endte* med en mulighet for å ta en avgjørelse, ligger den eneste vissheten i å se tilbake på det øyeblikket da han bestemte seg for å følge Jesus. Hvis han fikk vite at han gikk inn i et evig fellesskap med den levende Kristus, ville frelsesvissheten ligge i at han *kjenner Jesus nå*.

Hvis jeg skulle våkne i morgen med hukommelsestap, er jeg sikker på at jeg ville vite at jeg er en kristen, fordi Jesus alltid lever i meg. Jeg er glad for at jeg valgte å følge Jesus da jeg var åtte år, men den største glede i kristenlivet er ikke å peke tilbake på det som skjedde den gang. Den største glede den er å oppleve Guds nærvær i Kristus akkurat nå! Det er ikke rart at mange kristne ikke er særlig oppglødd over troen

sin. Det er vanskelig å være opprømt over noe som hendte for mange år siden. Men det er slett ikke vanskelig å fryde seg over et nært kjærlighetsfellesskap med universets Gud! Nåden legger vekt på vårt forhold til en person, ikke på hvordan vi reagerer på en plan.

– *Nådeorientert evangelisering tilbyr liv, ikke bare tilgivelse.* De fleste av nåtidens innfallsvinkler til evangelisering understreker hvor viktig det er å få tilgivelse for syndene, slik at man kan komme til himmelen når man dør. Men dette er ikke Guds hovedmål når han tilbyr oss frelse. Hans største ønske er å nå inn til oss, slik at han kan dele sitt liv med oss. Tilgivelsen rydder veien til himmelen, men tilgivelsen alene kan ikke på noen måte gjøre oss til nye mennesker i dag. I sin nåde gir Gud oss tilgivelse, men nåden gjør mye mer enn det.

For noen år siden leste jeg Elisabeth Elliot sin fortelling om hvordan mannen hennes, misjonæren Jim Elliot, ble brutalt myrdet av en stamme Auca-indianere. Han og fire andre unge misjonærer hadde gjort alt de kunne for å vinne tillit hos dette primitive folket. De håpet å kunne dele evangeliet med dem, men de ble myrdet med kaldt blod mens de prøvde å vise stammen kjærlighet. Den tilgivelsen Elisabeth Elliot ga mennene som var med på å drepe mannen hennes, er ikke noe mindre enn en guddommelig respons på umenneskelighet. Å tilgi dem er å gi dem barmhjertighet. Men hun gikk lenger enn til barmhjertighet. Hun flyttet inn i indianerlandsbyen, der de som hadde tatt mannen fra henne bodde, og møtte folket der med tilgivelse. Hun ikke bare tilgav dem, men hun fant mannen som hadde tatt ektemannens liv og viste ham *kjærlighet*. Jeg så et bilde hvor hun klip- pet håret til mannen som hadde drept Jim Elliot. *Det er nåde!* Barmhjertighet gir oss ikke det vi *fortjener* – den er ikke «rettferdig». Nåden strekker seg mye lenger enn barm-

hjertighet. Den gir oss det vi *ikke* fortjener – overflod av kjærlig omsorg.

Jesus døde på grunn av våre synder, og Gud gir tilgivelse til dem som vil ta imot. Det er fantastisk. Vi kommer aldri til å måtte stå til rette for vår synd, for Jesus tok Guds vrede mot synden på seg. Det er *barmhjertighet*. Ved Jesus får vi liv – et evig, guddommelig overflodsliv fylt med glede og spenning. *Det er nåde!*

Evangelisering som bare presenterer muligheten for å bli tilgitt, viser bare en liten del av det Gud egentlig tilbyr. Tilgivelse er et nødvendig skritt mot hovedmålet, som er å få og oppleve guddommelig liv! Nådebasert evangelisering stopper ikke med å forklare frelse som bare har tilgivelse som mål.

Frelsen er stor nok og vidunderlig nok til å ta stor plass i sinnet vårt. Men Gud sier at vi ikke skal gjøre frelse til det viktigste, som om mennesket ble skapt for å bli frelst. Syndefallet var tragisk, og forsoningen er en velsignet hendelse hvor syndene våre blir vasket bort og vi blir bygget opp igjen. Men når dette er gjort, gjenstår det enda en gjerning for å gi oss det Adam aldri hadde, og gi Gud det hans hjerte lengter etter. For Gud har aldri gitt opp den planen han egentlig hadde for menneskene.

Troende mennesker har lett for å la *Guds forløsende verk* overskygge hans *fullføringsverk*. Vi er nødt til å la begge få sin rette plass. På grunn av menneskets forkvaklede tendens til at alt skal dreie seg om en selv, har det vært mye mer opptatt av hva *Gud gjør for det* enn til hva *det er ment å være for Gud*. Dagens leksjon bringer frem begge sidene ved Guds verk:

1. Djevelens verk ble ødelagt ved korset, vi fikk frelse og forløsning fra syndens bånd og syndefallets virkning

2. Ved korset ble det gjort mulig for mennesket å igjen leve for å oppfylle Faderens endelige hensikt.²

Guds endelige hensikt er å uttrykke sitt liv gjennom oss. Etter hvert som jeg har lært nåden bedre å kjenne, har jeg opplevd et stadig større ønske om å dele hans liv med de som ikke er frelst. Jeg forklarer for dem at gjennom Kristus *vil Gud tilgi deres synder, slik at han kan gi dem sitt liv*. Altfors mange navnekristne lever et grått og kjedelig liv fordi de tror at kristenlivet dreier seg om å bli tilgitt og komme til himmelen. Hva ville skjedd hvis det virkelig gikk opp for dagens menighet at Kristus bor i dem og ønsker å uttrykke sitt liv gjennom dem? Menigheten som blir beskrevet i Apostlenes gjerninger viste denne sannheten ved å evangelisere, og på kort tid hadde hele den kjente verden hørt om Jesus fra Nasaret. Moderne evangelisering presenterer fremdeles tilgivelsen, men overser stort sett at man får guddommelig liv når man blir frelst. Resultatet av at dette blir utelatt kan man lett se i på vår evangeliseringsvirksomhet hos de første kristne.

Nåden og menigheten

På kontorveggen min henger et bilde som jeg synes er svært fengslende. Det er laget av en datamaskin og viser forskjellige fargenyanser som blander seg med mørke striper. Det ser ut som om et digert dekk er blitt dyppet i maling med alle mulige farger og så trillet over lerretet. Fargene og mønstret er vakkert, selv om det ikke er noe ordenlig bilde for de som bare kaster et blikk på det. Nederst på bildet står tittelen: «Naturens majestet». Det som er spennende med dette bildet er det tredimensjonale motivet som er skjult i farger og linjer. Da jeg først så trykket i butikken, skjønte jeg ikke noe av det. En av betjeningen foreslo at jeg kunne

prøve å se det skjulte bildet ved å ikke fokusere på det, men på mitt eget speilbilde i bildeglasset. Hun mente at jeg, ved å stirre på mitt eget speilbilde, ville få dobbelt så langt fokus, og så ville det tredimensjonale bildet tre frem. Jeg stod der en stund og lurte på om noen prøvde å lure meg, men plutselig begynte bildet å komme til syne, akkurat som hun hadde sagt. Midt i bildet er det en veldig ørn med utstrakte vinger. I klørne har den en fisk, og den holder på å lande på et reir hvor to ørneunger ivrig strekker hals for å få mat. Når du først har sett bildet, er det helt tydelig. Jeg har vist det til noen venner som har stirret lenge på det uten å se noen ting. Andre ser forundret på det en stund, og så begynner de å smile når de får øye på ørnen.

Dette bildet illustrerer hva nåden har gjort med min oppfatning av menigheten. Jeg har holdt meg innenfor kirkeveggene siden jeg var ganske liten. Jeg har lenge kjent farge og linjene der. Men nåden har forandret menigheten fra et todimensjonalt trykk til et tredimensjonalt kunstverk. Menigheten er blitt stadig vakrere etter hvert som jeg har sett gjenskinnet av Kristus i den. Jeg så nok en viss skjønnhet der før jeg begynte å leve i nåden, men den var flat sammenlignet med det tredimensjonale, guddommelige kunstverket som har åpenbart seg for øynene på meg etter at jeg skjønnte at Kristus er mitt liv.

Guds menighet er et utstillingsvindu for hans nåde. Kirken er mer enn en gruppe gjenfødte mennesker. Den består av Guds nådesvitner. Opp gjennom tiden har hver eneste kristen vært et vitnesbyrd om Faderens nåde og kjærlighet. Paulus sier det slik:

Men Gud er rik på miskunn. Fordi han elsket oss med så stor en kjærlighet, gjorde han oss levende med Kristus, vi som var døde på grunn av våre synder. Av nåde er dere frelst. I Kristus Jesus har han reist oss opp fra døden sammen med ham og satt oss i himmelen med

ham. Slik ville han i de kommende tider vise sin uendelig rike nåde og sin godhet mot oss i Kristus Jesus. Ef 2,4-7.

Gud kommer til å bli æret i all evighet fordi han viste sin godhet mot oss i Kristus Jesus. Vi fortjente så visst ikke nåde, likevel *valgte* han å gi oss nåde og kjærlighet på grunn av sin egen kjærlige natur.

Kristne som er opptatt av gjerninger, er ikke som sin Far. De vurderer folk etter hvordan de lever. En som vandrer i nåden, aksepterer mennesker med betingelsesløs kjærlighet. Det betyr ikke at de blindt godtar all slags livsførsel, men nåden gjør det mulig å elske og akseptere andre uansett hva de gjør. Lovtrelle går i gang med å forandre hva folk gjør. Nåden ser forbi hva andre gjør, godtar dem for det de er og oppmuntrer dem til å leve opp til den identiteten de virkelig har. Lovtrelle øser skyld og skam over dem som ikke lever opp til deres krav. En kristen som er full av nåde elsker uten betingelser.

Når du viser nåde til kristne som snubler og faller, kommer du til å bli overveldet av hva det gjør med livet deres. En kristen som har falt trenger ikke å bli fordømt. Han har antagelig nok selvfordømmelse og kan bli nesten knust under den. Fordømmelse av en kristen kommer *aldri* fra Gud. Bibelen sier klart at det ikke er noen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus. Rom 8,1. Gud fordømmer ikke sine barn, så hvem er vi som tillater oss å fordømme hverandre?

Rick fortalte at han følte at Gud hadde forlatt ham i det siste. Han virket rolig, men litt sint.

«Hva er det som foregår i deg akkurat nå?» spurte jeg.

«Det virker som Gud har glemt meg. Jeg føler meg tom og kald.»

Jeg hørte på mens han fortalte hvor vondt han hadde det og sa at jeg skjønnte at han følte det slik. Etter hvert så

jeg at han ble litt mykere. Til slutt begynte jeg å fortelle ham hva som var sant.

«Gud har ikke glemt deg, Rick. Det kan jeg si helt sikkert. Du er faktisk i tankene hans hele tiden. Han *fryder seg* over deg.»

Han så ned i golvet. Jeg fortsatte å forsikre ham om hvor høyt hans Himmelske far elsket og aksepterte ham.

«Du sier at Gud aksepterer meg, men du kjenner ikke alle detaljene i dette.» svarte han. Så kom kjernen i saken for dagen. Rick bekjente at han hadde vært slavebundet av pornografiske filmer når han bodde på hotell under forretningsreiser utenbys. Stemmen skalv da han beskrev hvordan han kjempet for å motstå fristelsen når han var alene.

«Gud aksepterer deg ikke fordi du gjør de riktige tingene, Rick, og han slutter ikke å akseptere deg når du gjør noe galt.» Jeg forklarte at Gud elsket og aksepterte ham for den han er i *Kristus*.

«Grunnen til at du føler deg så urolig og nedfor nå, er at du handler på en måte som ikke stemmer med den du er,» forklarte jeg.

Rick og jeg møttes i flere uker, og jeg forklarte ham sannheten om hvem han var i Kristus. Da det gikk opp for ham hvem han egentlig var, begynte han å bli fri fra den stangede fristelsen. En dag fortalte han: «Da jeg var utenbys i forrige uke, måtte jeg ordne opp i noen vanskelige saker på jobben. Da jeg kom på hotellrommet om kvelden var trang-en til å slå på en pornografisk film svært sterk. Jeg ga etter og slo den på – en liten stund. Da skjønte jeg at det ikke var dette jeg trengte, så jeg slo den av igjen. Jeg tror virkelig at jeg er blitt fri.»

Friheten til Rick kom ikke gjennom fordømmelse. Han bekjente sin synd fordi han fikk høre om hvor høyt Gud elsket og aksepterte ham. Fordømmelse trykker oss ned og sier at vi ikke er noe verdt. Overbevisning om synd er Guds

kjærlighet i virksomhet overfor hans forvillede barn, og den vender vår hengivenhet og tilbedelse tilbake til Faderen. I denne prosessen gir vi slipp på synden som har plaget oss.

Menigheten er ikke en flokk med syndfrie, fullkomne mennesker. Det er heller en familie med mennesker som ved sitt liv viser hvilken forvandlende kraft det er i Guds nåde. En av grunnene til at vi trenger hverandre er for å demonstrere den betingelsesløse kjærlighet vi får fra vår Far, som aksepterer oss, uansett. Når vi lever i nåden, kommer vi til å gi andre den nåde og aksept vi selv har fått av Gud.

Gud har en mangfoldig familie

Da jeg fokuserte med dobbelt så lang avstand som vanlig, kom det tredimensjonale bildet på kontoret mitt til syne. Det samme prinsippet gjelder hvis man vil se kirken i nytt perspektiv. I årevis så jeg på kirken fra svært nært hold. Jeg er takknemlig for min egen menighetsarv. Livet mitt er blitt uendelig mye rikere ved å ha fellesskap med venner i det kristne fellesskapet jeg har vært en del av. Men hvis vi virkelig skal få et skikkelig overblikk over Guds menighet, må vi gå litt bort fra vårt eget tradisjons tre, slik at vi kan se hele skogen.

Loviskhet kjennetegnes ved en ekskluderende holdning, som antyder at *vi* har rett i det vi mener, og de andre tar feil. Når jeg nå lever i nåden, har jeg fått et videre syn på Guds menighet. Ingen gruppe av kristne ser hele sannheten klart. En gruppe kan ha en bedre forståelse av en del av sannheten, mens en annen ser klarere når det gjelder andre sider. Det er derfor vi trenger hverandre. Noen sier at alle kirkesamfunn har rett. Hvis man absolutt skal vurdere moderne kirkeliv på grunnlag av rett og galt, så har alle trossamfunn rett og alle tar feil. Det vil si at ingen kirke eller trossamfunn har helt rett eller tar helt feil. Sannheten ligger skjult i alle

kirkesamfunn i den kristne verden, men det finnes massevis av overflødige læresetninger som gjør det vanskelig å få øye på den.

Jeg mener ikke at læren er uviktig. En trofast kirke holder fast på trossannheter som er helt grunnleggende. Men hvis vi ser på kirkelivet ut fra et nådeperspektiv, er det ikke nødvendig at vi alle er enige om hver minste detalj i vår tro eller praksis. Jeg har aldri ivret for en økumenisk holdning som kaster læren ut av kirkevinduet, likevel må det, ett eller annet sted i Guds menighet, være rom for enhet mellom de forskjellige medlemmene i den kirkelige familie. Selv om en bror er annerledes, vil ikke det uten videre si at han tar feil. Nådeperspektivet gir plass til variasjon i Guds familie.

I Første korinterbrev bruker Paulus menneskekroppen som bilde på hvor avhengige de forskjellige delene på Kristi legeme er av hverandre.

Liksom legemet er ett, selv om det har mange lemmar, og alle lemmene danner ett legeme, enda de er mange, slik er det også med Kristus. For med én Ånd ble vi alle døpt til å være ett legeme, enten vi er jøder eller grekere, slaver eller frie, og vi fikk alle én Ånd å drikke.
1 Kor 12,12-13.

Vi trenger hverandre! Gud ser hele sin kirke som ett legeme.

Er det ikke det Paulus sier? Vi er blitt sammenføyd til én enhet, i fellesskap med Kristus og med hverandre. Vi må innse at lemmene på kroppen er forskjellige og la hodet gi beskjeder til de forskjellige lemmene. Loviskheten vil gjøre alle kroppsdelene til munn, fot eller hånd, men Guds ord sier klart at hvert lem på legemet er ansvarlig for å følge beskjedene fra hodet. Paulus fortsetter med å si: «Men nå har Gud gitt hvert enkelt lem sin plass på legemet, slik han ville det. Hvis alle var ett lem, hvor ble det da av legemet?

Men nå er det mange lemmer, men bare ett legeme.» v 18-20.

Watchman Nee skriver om den orden og variasjon Gud har tenkt skulle finnes i menigheten:

For å si det rett ut: Du skal ikke prøve å være alt og gjøre alt selv! Ingen som er ved sine fulle fem ville ønske å se hele legemet fungere bare på én måte. Det finnes ikke fornuft i at alt skal være øye, heller ikke at øyet skulle prøve å gjøre alt kroppen ellers kan gjøre. Herren har forordnet at det skal være variasjon i legemet; øre og nese, og også øye og hånd. Alt skal ikke være likt, og ett organ skal absolutt ikke ha monopol på alt.³

En nådebasert forståelse av kirken vil få en til å konkludere med at det egentlig bare finnes én kirke. Kirken er Jesu legeme, styrt og ledet av hodet. Hver kroppsdel er avhengig av resten av kroppen for å kunne samarbeide, slik at den effektivt kan gjøre det hodet gir beskjed om. I hans kirke *trenger* vi hverandre. Loviskhet splitter de kristne, men nåden fører oss sammen i et kjærlighetsfellesskap. Vi er ett i Kristus. Utad kan vi virke forskjellige, men innerst inne er vi like, fordi Jesus er selve vårt liv.

Kapittel 12

Å leve i nåden

Jeg kan ikke beskrive med ord hvor vidunderlig det er å leve et nådefyllt liv. Jeg har skrevet disse kapitlene fra dypet av mitt hjerte, og jeg har brukt illustrasjoner fra mitt eget liv fordi jeg ikke kan skille sannhetene jeg har sett fra den virkningen de har hatt på mitt eget liv. Helt fra jeg var liten har jeg skjønt forholdet mellom Guds nåde og de ikkekristne. Men det er bare i de aller siste årene jeg har forstått hvordan nåden virker i den troendes liv. Jeg ser ikke bare annerledes på ting enn jeg gjorde før; jeg har fått ett helt nytt syn på dem.

Da jeg innså at *Kristus er mitt liv*, forvandlet det ikke bare tankegangen min, det forvandlet hele livet. Sannheten jeg har snakket om i denne boken forklarer ikke bare hva jeg tror, de omfatter den jeg er!

Det hender jeg møter mennesker som snakker om det nye livet med en «vi og dem»-holdning. Men selve nådens natur gjør det umulig for en som lever i nåden å dele folk opp i noen som «har det», og andre som «ikke har det». Åpenbaringen av Kristus som vårt liv er *ikke* det samme som å bli fylt av Ånden. Det er rett og slett en ny bevissthet og glede over det *Jesu liv som bor i alle kristne*. Det finnes ingen

annenklasser kristne i Guds familie. Kristus bor i oss alle, og når vi eier hans liv, kan vi ikke erobre eller ønske noe mer.

I Platons bok *Republikken* finner vi «Allegorien om hulen», en historie som ble fortalt av læreren hans, Sokrates. Han brukte denne historien for å illustrere betydningen av forskjellige grader av kunnskap og tro; den er også et nydelig bilde på hvordan Gud har virket i meg for å åpne bare Kristus som mitt liv. Når du leser denne fortellingen, så se om den rører ved noe i ditt liv.

Tenk deg en hule, sier Sokrates. Den ligger dypt nede i jorden, og en lang gang fører ut i dagslyset. I denne hulen bor det mennesker som har vært fanget her siden de var barn. De er lenket til bakken og hodet er satt fast slik at de bare kan se rett fram for seg, rett i huleveggen. Bak rekken med fanger brenner det et bål, og mellom bålet og fangene er det en gangvei. Langs denne går folk og snakker sammen og bærer med seg forskjellige ting. Fangene kan se skyggene av disse menneskene; skygger som lyset fra bålet kaster på huleveggen foran dem. Og hvis vi tenker oss at huleveggen gir gjenlyd, ville fangene høre lyder fra skyggene. Siden de ikke kan snu hodet, er skygger det eneste de kan se og skjønne. Derfor vil de anta at skyggene er *virkelige ting*, for de kan ikke vite noe om bålet og gangveien og menneskene bak seg.

Tenk deg nå at vi løser en av fangene og snur ham rundt. Dette kommer til å være svært skremmende og vondt for ham; det vil gjøre vondt å bevege seg og han blir blendet av lyset fra bålet. Hvis vi forteller ham at det han nå ser er mer virkelig enn skyggene, kommer han ikke til å tro oss, og han kommer til å ville sette seg med ansiktet mot fjellveggen og se på skyggene som han kjenner. Tenk deg så at vi går enda lenger og drar ham med makt gjennom den lange gangen og ut i sollyset.

Det kommer til å bli enda verre og mer skremmende for ham, og når han kommer ut, vil han bli blendet av sollyset. Men vi kan forestille oss at han langsomt ville bli vant til det. I begynnelsen vil han kunne se på månen og stjernene om natten. Senere vil han se på skyggene som solen kaster og på speilbilder i vann. Til slutt vil han kunne se på trær og fjell i fullt dagslys, og han vil forstå at dette, ikke skyggene i hulen, er virkelige ting. Når han er blitt vant til å se seg omkring, kommer han til slutt til å innse at lyset som gjør alt dette mulig, kommer fra solen.¹

Hulen i denne allegorien representerer referanserammen vår. I tjueni år som kristen bodde jeg i lovskhetens hule. Så begynte Den Hellige Ånd kjærlig å fjerne de tingene som ga meg trygghetsfølelse – synlige resultater i tjenesten og en tilfreds følelse i kristenlivet. Nå skjønner jeg at disse tingene, som jeg klamret meg så desperat til den gangen, ikke var annet enn lenker som holdt meg borte fra lyset. Til tross for at jeg var redd og det gjorde vondt, trakk Gud meg bort fra det kjente og inn i sin nådes lys. Nå er det gått flere år, men øynene mine må fremdeles venne seg til nådens skinnende herlighet. Jeg skjønner stadig mer at rutinemessige religiøse aktiviteter bare er skygger. Livets egentlige innhold er ikke i skyggene, men i Sønnen!

Når man først er satt fri fra hulen, kan man aldri mer tolke skyggene på samme måte. Det finnes en hel nådeverden å utforske. Hver dag er et spennende eventyr. Sokrates mener at hvis den tidligere fangen plutselig ble brakt tilbake til hulen, ville øynene hans vært uvant med mørket og han ville ikke kunne gjenkjenne skyggene.

Medfangene kom til å si at det han hadde opplevd hadde ødelagt ham, og de ville synes at han var en tosk som hadde gått ut i lyset? Vær forberedt på at når du forlater lovskhe-

tens hule, kommer ikke alle til å glede seg over din nye frihet. Det har aldri vært mulig for loviskhet og nåde å leve i fredelig sameksistens. De som har sin identitet i religiøse aktiviteter blir irritert hvis noen sier at det de gjør bare er skygger og ikke virkelig. De opplever den minste anyrdning om noe slikt som et angrep på deres identitet. Husk at du er fri! Lev i lyset og gled deg over din tro! Mens noen irriterer seg over friheten din, kommer andre til å bli trukket ut av hulen til lyset, når de ser hvilken glede det gir deg.

Kristus er *ditt liv*. Nåden og sannheten kommer ved ham. Joh 1,17. Du lever et nådeliv. Hvordan kan man sammenfatte nådelivet? Selv det å redusere Jesu liv til noen få sider er umulig! Men her er tre kjennetegn på et liv i nåden, noe vi alle inderlig kan ønske oss.

Å kjenne ham

Et av mine kjæreste bibelvers kommer alltid til å være det Gud talte til meg da jeg lå på golvet bak skrivepulten. Det var den natten jeg overgav meg betingelsesløst til ham og sa meg villig til å gjøre *alt* han ba meg om. Verset står i Fil 3.10. Fra den natten og helt til dette øyeblikket har jeg vært helt oppslukt av å bli enda mer inderlig kjent med ham. Det har ikke bestandig vært et følelsesmessig ønske, men en klar bevissthet om at jeg ønsker å *lære ham å kjenne*. Jeg har ikke hele tiden levd på den fjelltoppen hvor jeg begynte da jeg oppdaget at Kristus er mitt liv. Jeg har gått gjennom daler hvor jeg har vært frustrert, skuffet og forvirret. Jeg har syndet og hatt massevis av spørsmål. Jeg har vært både høyt oppe og langt nede, og jeg har sett både troen og kjødet på sitt sterkeste. Likevel har jeg hele tiden hatt en grunnleggende lengsel etter å bli nærmere og mer inderlig kjent med ham.

Vi kommer til å bruke hele evigheten på å bli kjent med

vår himmelske Far. Kan vi så være fornøyd med det forholdet vi har til ham i dag? Det vi i dag vet om ham blir som en dråpe i et uendelig hav av kunnskap og kjennskap. Et dypt kjenneskap til Gud kommer ikke bare ved bibelkunnskap, men ved at Gud åpenbarer seg og åpner våre øyne, slik at vi kan forstå ham bedre. Gud åpenbarer seg sjelden for en likeglad og overfladisk kristen, men han er mer enn villig til å åpenbare seg for dem som virkelig hungret etter ham. Vi må be om at Gud skal gjøre alt som trengs for å skape en slik hunger i oss etter å *«kjenne ham og kraften av hans oppstandelse, få del i hans lidelser og bli ham lik idet jeg dør som ham»*. Fil 3,10.

Å bli hos ham

En av de mest frigjørende fordelene ved å forstå nåden, er at man blir fri fra den selvpålagte plikten til å være produktiv på en måte som kan måles og veies. Det er absolutt ingen ting galt med å være så produktiv at det synes. Men det er feil å streve med ting for «å lykkes». Jesus sa at vi er grener som bare skal være fastvokst i stammen.

Frukten på vinstokken kan ikke selv gjøre det minste for å vokse. Hvis grenen blir hugget av vinstokken, er det ikke liv i den lenger. Livet i vinstokken er også grenens liv. All frukt på grenen er et resultat av at vinstokkens liv flyter gjennom den. Steinfrie druer og druer med stein krangler ikke seg imellom. En drue skryter ikke av fargen sin og er stolt av at det kommer til å bli laget bedre vin av den enn av andre. En klasse sammenligner seg ikke med andre drueklaser for å se hvor mange druer det er i hver. En klasse hevder ikke at den er nærmere vinstokken enn de andre. Denne sammenligningen begynner å virke latterlig, men du skjønner hva jeg mener. Mye av moderne menighetsliv er besatt av tanken på å skaffe resultater, uansett hva det koster. Noen

kirker har gitt opp å vente på et brus fra himmelen som når det blåser en sterk storm og har tenkt å nøye seg med en virvelvind i stedet.

Hvis du har bestemt deg for å ganske enkelt bli hos Kristus, må du bevisst bestemme deg for å stå imot flodbølgen av moderne meninger i den religiøse verden. I dag tenker man: «Gjør ett eller annet, selv om det er feil!» Det er lett å blande sammen liv og røre med bevegelse. Men Jesu kall til dem som er hans har ikke forandret seg: «*Bli i meg.*» Alle som oppriktig ønsker å oppleve kristuslivet fullt ut kan ikke erstatte den daglige, stille hvilen i ham med noe annet. Gud kommer til å nå sitt mål i livet vårt i henhold til sin goddommelige plan. Druer vokser ikke fortere hvis de stønner og peser for å fremme veksten. Andrew Murray sa det slik, og det stemmer:

Alle våre åndelige øvelser – at vi leser og ber, vil og handler – har uendelig stor verdi. Men de rekker ikke lenger enn til å peke ut veien og forbereder oss på ydmykt å se på Gud selv, bli helt avhengige av ham og tålmodig vente på hans time, i hans nåde.³

For en engstelig kristen er det ofte lettere å gjøre noe for Gud enn å vente på at Gud skal gjøre noe gjennom meg. Livet i nåden kjennetegnes av en stille tillit til en allmektig Gud som i sin nåde og visdom alltid gjør *hva* han vil, når han vil det. Hvis vi bevisst eller ubevisst prøver å få fart på ting, fordi Gud er for treg for oss, kan det skje ubotelig skade.

Vise ham frem

Det å bli i Kristus kan ikke skillen fra å vise frem Guds liv. En drue som blir i vintreet opplever livet i det og viser det frem til andre. Mange ønsker å skape et bilde av en kristen tjeneste uten å bli i ham. Resultatet blir et tomt, religiøst

ritual som skaper død. Når «den kristne religionen» mangler livet i Kristus, har den ikke mer kraft eller betydning enn noen annen religion. Grip poenget her! Når «den kristne religionen» ikke har *Kristi liv*, er den ikke lenger kristendom, og blir bare en moralsk religion som forteller folk hvordan de bør leve. Bibelsk kristendom er et uttrykk for Kristi liv gjennom kirken her i verden.

Kan et menneske «leve som en kristen» uten å være frelst? Nei. De kan *etterligne* Jesu liv så godt de kan. I beste fall blir det ganske ynkelig. Virkelig kristendom er ikke en etterligning, den *viser* at Kristus bor i oss. Kan en som er frelst etterligne kristendommen uten å vise Kristi liv? Ja. Alt vi gjør for Gud ut fra våre egne evner, gaver, ressurser og kunnskap kommer fra kjødet. Kjødet kan bare lage en etterligning av det ekte. Hvis vi vil glede oss over Kristus og vise ham til andre, må vi la ham uttrykke sitt liv gjennom oss. Når vi hviler i ham, kommer han til å uttrykke sin karakter og sine gaver gjennom oss. Når vi strever for å leve som en kristen, stanser vi flyten i Jesu liv og begynner å leve etter det vi selv kan klare i kjødet. Når vi hviler i ham, hviler og arbeider vi samtidig! Vi hviler innvendig og han arbeider gjennom oss, urvendig. Slik har Gud ment at kristen tjeneste skal være. Alt annet er tomme, religiøse ritualer, uansett hvor vellykket og åndelig det kan virke.

Å leve i nåden vil si at Jesu liv kommer til uttrykk i oss som en naturlig og normal del av vårt daglige liv. Vi stoler på at han skal komme til syne gjennom oss hver dag. Vi trenger ikke å overanalysere det vi gjør eller hvilken holdning vi har. Livet er ikke en prøve, det er en hvile. Prøven er allerede tatt, og vi fikk toppkarakter fordi Jesus tok den for oss. Nå kan vi feire! Vi trenger ikke å leve med en liste av ting vi tror vi burde gjøre. *Når vi lever i Kristus hver eneste dag, kan vi gjøre hva vi vil!* Når vi blir hos ham, kommer vi til å få lyst til å gjøre det han vil.

Enkelte kristne har bekymringsrynker i ansiktet, dype som en avgrunn. Ikke ta alt så tungt! Livet i Kristus er fullt av glede. Når folk ser den dype gløden vi lever i, kommer de til å bli tiltrukket både til ham og oss. Selv når det skjer noe vondt og vanskelig som gjør oss ulykkelige, rent følelsesmessig, kan en kristen oppleve glede i ånden. Ikke bunnfrys åndelig fordi du må analysere alt i hjel. Jeg sier det en gang til, for å understreke det: Vi kan ganske enkelt leve og la Kristus komme til uttrykk gjennom oss på en naturlig og normal måte.

Den natten jeg lå forvilet på golvet og gråt, følte jeg at det var umulig å glede meg over troen min, slik det står i Bibelen. Kanskje du hadde det slik da du kom over denne boken. Den sannheten jeg har skrevet om her er ikke en *teoretisk* idé som kanskje kan skape glede i kristenlivet ditt. Det er virkelig sannhet som er blitt testet i mitt eget liv og har vist seg å holde. Glede er ikke en følelse, men en person som heter Jesus. Hvis en forhenværende arbeidsnarkoman som meg kan få begynne å leve i nåden, så kan du det også. Det eneste som trengs er at du ved tro tar imot at Kristus er ditt liv, og så lar ham få lov til å leve det gjennom deg. Siden du har lest denne boken, går jeg ut fra at du lengter etter å oppleve ham fullt ut. Man opplever Jesu liv hver eneste dag på samme måten som man tok imot det – ved tro.

Den natten spurte jeg Gud: «Hva vil du jeg skal gi deg?» Hva vil han ha av oss? Han vil bare ha oss. Ikke løftene våre. Ikke våre gode hensikter. Selv ikke det vi gjør for ham. Alt ordner seg når vi bare hviler i armene hans og lar ham handle gjennom oss. For en glede og lettelse. Det er ikke en passiv måte å leve på, men den er full av fred når vi aktivt hviler i ham og han gjør det som trengs. Det er et nådeliv, og det er helt forunderlig.

Fotnoter

Kapittel 1

1. Charles G. Trumbull, *Victory in Christ* (Fort Washington, PA: Christian Literature Crusade, 1969), 18–19.
2. *Webster's Ninth Collegiate Dictionary* (Springfield, MA: Merriam-Webster, Inc., 1983), 678.

Kapittel 2

1. Watchman Nee, *The Release of the Spirit* (Indianapolis: Sure Foundation Publishers, 1965), 10–11.
2. Peter Lord er pastor i Park Avenue Baptist Church in Titusville, Florida, USA. Han er forfatter og driver en utstrakt reisevirksomhet hvor han besøker menigheter og konferanser over hele Amerika.

Kapittel 3

1. Neil T. Anderson, *Victory Over the Darkness* (Ventura, CA: Regal Books, 1990), 43–44.

Kapittel 4

1. *Webster's Ninth Collegiate Dictionary* (Springfield, MA: Merriam-Webster, Inc., 1983), 667.
2. Bill Gillham, *Lifetime Guarantee* (Eugene, OR: Harvest House, 1987), 90.
3. D. Martyn Lloyd Jones, *Romans. The New Man* (Grand Rapids: Zondervan, 1972), 65.
4. Charles Stanley, «*The Sufficiency of Christ*,» en tale ved First Baptist Church of Atlanta.
5. Bill Gillham, *Lifetime Guarantee*, 90.

Kapittel 5

1. Grace Ministries International er en organisasjon som konsentrerer seg om å hjelpe de som er en del av Kristi legeme til å bli modne og formidle alle sidene ved budskapet om korset på forskjellige nivåer slik at alle kan få kjenne Kristus som Frelser, Herre og livet.
2. I Lifetime Guarantee gir Bill Gillham en grundig studie av hvordan kjødet utvikler seg i den enkelte og hvordan man kan få erfare overflodslivet som kommer når man tar imot Kristus som livet. Dette er et betydelig arbeid om dette emnet.
3. Med disse spørsmålene menes det ikke at kristenlivet kan være helt uten smertelige omstendigheter. Poenget er at religiøst rituale er en kjedelig plikt, men når Kristi ånd virker gjennom oss, blir kristenlivet en velsignelse og ikke en byrde.

Kapittel 6

1. Watchman Nee, *The Normal Christian Life* (Wheaton, IL: Tyndale House, 1956), 155–156.
2. De Verne F. Fromke, *The Ultimate Intention* (Indianapolis: Sure Foundation, 1963), 83–84.

Kapittel 7

1. Major Ian Thomas, *The Saving Life of Christ* (Grand Rapids: Zondervan, 1961), 85.
2. Major Ian Thomas, *The Mystery of Godliness* (Grand Rapids: Zondervan, 1964), 258–259.
3. Charles G. Trumbull, *Victory in Christ* (Fort Washington, PA: Christian Literature Crusade, 1969), 47–49.

Kapittel 8

1. Vance Havner, *Pleasant Paths* (Grand Rapids: Baker Book House, 1983), 36.

Kapittel 10

1. Jack Taylor, *The Word of God with Power* (Nashville: Broadman & Holman Publishers, 1993), 17–18.

Kapittel 11

1. De Verne F. Fromke, *The Ultimate Intention* (Indianapolis: Sure Foundation, 1963), 55–56.
2. Ibid. 72–73. Quoting Watchman Nee.
3. Watchman Nee, *What Shall This Man Do?* (Fort Washington, PA: Christian Literature Crusade, 1961), 100.

Kapittel 12

1. Plato's *The Republic* (Lincoln, NE: Cliff's Notes, Inc., 1963), 52–53.
2. Ibid. 33.
3. Andrew Murray, *Waiting on God* (Chicago: Moody Press, 1978), 60.

Studieveiledning

Kapittel 1: Trist og mislykket

1. Beskriv den bibelske betydningen av hva det vil si å lykkes i kristenlivet. Tror du at de fleste kristne har en riktig oppfatning av hva dette betyr? Hvorfor eller hvorfor ikke?
2. Kjenner du deg igjen i motivasjon-fordømmelse-gjennnvielses-sirkelen? Hvilke problemer kan du få hvis du overgir deg til Gud igjen og prøver enda hardere å leve for ham? Diskuter forskjellen på å prøve og å hvile når det gjelder å vinne seier i kristenlivet.
3. Les Gal 3,19–25. Hvilken hensikt har loven? Beskriv en kristen som lever under loven og ikke i nåden.
4. Hvilke virkning har det hatt på moderne kirkeliv at det legges så stor vekt på å gjøre ting og få til noe? Hvordan var det med menigheten i NT når det gjaldt disse tingene?
5. Bør kristne prøve å bli tilfredse med livet ut fra det de gjør for Gud? Tror du at de fleste kristne er tilfredse med måten de lever på? Hvorfor eller hvorfor ikke?

Kapittel 2: Mørkest før daggy

1. Les Rom 12,1–2. Definer hva du mener med å overgi deg helt til Gud. Hvordan kan man se at et menneske har gjort det?
2. *Kjødet* brukes som et uttrykk for at man har lært måter å få dekket sine behov på – uten Kristus. Er det alltid frastøtende å leve etter kjødet? Beskriv Paulus' kjødelige mønster, slik han omtaler dem i Fil 3,3–7.
3. Beskriv hvordan et menneskes evner og utrustning kan skade ham, åndelig sett. Hvordan kan kristne – uten å mene det – bygge opp og styrke kjødet i andre kristne?
4. Forfatteren sier at det kan virke beundringsverdig å prøve å gjøre noe for Gud, men det kan få ødeleggende følger. Er du enig eller ikke? Hvorfor? Kommer Gud til å vellesigne vårt eget strev?
5. Les 1. Mos 16,1–6. Hvordan prøvde Abraham og Sara å hjelpe Gud? Hvilke følger fikk det? Beskriv måter vi kan prøve å hjelpe Gud på i dag. Hva er galt med å prøve å hjelpe ham?
6. Hvordan vil du beskrive «å bli knust»? Forfatteren mener at Gud *kommer* til å legge tyngre byrder på oss enn vi kan bære? Enig? Hvorfor eller hvorfor ikke?
7. Hva er Guds hensikt med å «knuse» et menneske? Hvorfor lar en kjærlig Gud barna sine oppleve smerte?
8. Luk 10,40–42 tyder på at Marta var så opptatt med å tjene Jesus at hun egentlig ikke «så» ham. Hvordan kan dette bli en fare for kristne i dag?

Kapittel 3: Et nytt menneske

1. Hva er det som gjør at en kristen blir godtatt av Gud? Godtar Gud oss helt og fullt når vi lever på en måte som ikke stemmer med det vi bekjenner?
2. Hvorfor er det så viktig å innse at vi har en ny identitet i Kristus? Er det noe galt med at et menneske tror at det bare er en synder, frelst av nåde?
3. Hvorfor tror du mange ikke-kristne ser på seg selv som ganske gode mennesker, mens mange kristne ikke ser på seg selv som noe annet enn frelste syndere? Hva vil det si å være hellig?
4. Les Rom 9,30–10,4. Jødene strevde etter å få rettferdighet, men klarte det ikke. Hedningene strevde ikke, men vant rettferdighet. Forklar hvordan dette skjedde.
5. Forklar hvorfor tilgivelse alene ikke er nok til at et menneske skal vinne seier i kristenlivet.
6. Var Lot en gudfryktig mann? Levde han som en gudfryktig? Hva må til for at et menneske med full rett skal kunne kalles rettferdig?

Kapittel 4: En død gammel mann

1. Les 2 Pet 1,4 og forklar hvordan en kristen får del i guddommelig natur. Har en kristen en eller to naturer?
2. I Gal 2,20 sier Paulus at han er korsfestet med Kristus. På hvilken måte er vi korsfestet med ham? Hvilken makt har synden over dagens troende?
3. Kommenter dette utsagnet: «Kilden til vårt gamle liv er blitt skåret bort fra oss for alltid ved den omskjærelse som Den Hellige Ånd har foretatt på oss. Når en kristen synder, handler han på en måte som er unaturlig for ham.» Hvorfor virker det noen ganger så lett å synde?
4. Hvis syndenaturen til en kristen er død, er det så mulig å leve uten synd i livet? Hva får en kristen til å synde?

Kapitel 5: Å oppleve Jesu liv

1. Hvordan vil du forklare «å bytte liv»? Hvordan kan man oppleve dette livet? Hvordan er «å bytte liv» forskjellig fra «å bli fylt med Ånden»?
2. Tror du at det er lett eller vanskelig å leve som en kristen? Hva kan få kristenlivet til å virke vanskelig?
3. Hva er forskjellen på religiøse aktiviteter og åndelig tjeneste? Hva særpreger din menighet?
4. Les Matt 11,28–30. Opplever de fleste kristne det Jesus lovet i disse versene? Hvorfor eller hvorfor ikke?
5. Forfatteren setter opp en liste med fire grunner til at kristne kan prøve å leve et kristent liv i egen kraft. Diskuter disse. Hvilke andre grunner kan man legge til?
6. Hva trenger en kristen, som strever med å leve for Gud, skjønne? Hvordan kan vi forene hvilken Jesus snakket om med kampen som Paulus snakket om i Ef 6,12?

Kapittel 6: Fri fra loven

1. Hva er en kristen lovtrell? Hvordan viser lovisheten seg i måten et menneske lever på?
2. Les 1 Kor 15,56 og Rom 7,5-6. Hvordan virker det på en kristen å leve under loven? Bør en kristen prøve å lyde Guds lov?
3. Hva slags regler har du gjort til lover i ditt eget kristenliv? Hvis du ser på Rom 7,1-4 – hvilket forhold har en troende til loven?
4. Hvis vi er fri fra loven, betyr det da at det ikke spiller noen rolle hvordan vi lever? Hvis en kristen prøver å lyde Guds lov, hva vil da hjelpe ham til å lykkes?
5. Diskuter utsagnet: «Kjernen i kristenlivet er ikke å gjøre, men å være.»
6. Forfatteren mener at nøkkelen til seier i kristenlivet ikke ligger i å gjeninnvie seg til Gud. Enig? Forklar hvorfor du svarer slik.

Kapittel 7: Seier er en gave

1. Diskuter utsagnet: «Det er kjødelig å prøve å gjøre noe for Gud. Det er mulig å ha et helt oppriktig ønske om å gjøre noe for ham, men likevel ta fullstendig feil.»
2. Er det noe galt i å konsentrere kristenlivet om å tjene Gud? Vil Gud at vi skal tjene ham?
3. Forklar forskjellen på å tro at Jesus gir oss seier og at han er vår seier.
4. Les Rom 8,5-6. Hva sier dette om å seire over synden som holder en troende fanget?
5. Les Rom 5,10. Kristne ble frelst fra syndens straff fordi Jesus døde for dem. Hvordan blir vi frelst fra syndens makt ved hans liv?

Kapittel 8: I verdienes grep

1. Forfatteren sier at en kristen ikke bør bygge livet sitt på kristne verdier, men på personen Kristus. Hva er forskjellen?
2. Diskuter utsagnet: «Før jeg skjønnte at Jesus er mitt liv, var jeg fullstendig opphengt i hva som var rett og galt. Men hvis man ikke er i Kristus, er alt man gjør galt.»
3. Hvilken plass har Guds lov i dagens samfunn? Bør kristne understreke for ikke-kristne hvor viktig Guds lov er? Hvorfor eller hvorfor ikke?
4. «Uten loven har ikke menneskene noen retningslinjer for hva som er rett og galt. Prinsippet om rett og galt kan ikke skilles fra Guds lover. Hvordan kan dette stemme med det faktum at en kristen er fri fra loven?»
5. Beskriv forskjellen på å være gift med loven eller nåden.
6. Les 1 Tim 1,8–11 Hvilke mennesker var det loven ble gitt til? Er alle kristne rettferdige? Hvilke lover venter Gud at en kristen skal følge i dag?

Kapittel 9: Du trenger bare kjærlighet

1. Les Luk 15,11–24. Den fortapte sønn misforstod sin identitet. Hvordan virket dette inn på forholdet til faren? Hvordan ser du deg selv i denne historien?
2. Tror du det er viktig for en kristen å be om tilgivelse når han har syndet? Diskuter forskjellen på å bekjenne synd og be om tilgivelse. Hvis en kristen ikke ber Gud om tilgivelse, blir ikke syndene hans tilgitt da?
3. Les Rom 6,1–6. Hvis alle våre synder er skjult av Gud, hvorfor bestemmer ikke da de kristne seg for å kose seg med å leve i synd? Hva er det som hindrer deg i å synde når du motstår en fristelse?
4. Diskuter forskjellen mellom et lovsentrert perspektiv og et syn som bygger på nåde når det gjelder budene i NT.
5. Hva får vår kjærlighet til Gud til å vokse? Gi eksempler fra ditt eget liv på hva som har fått deg til å elske Gud høyere.

Kapittel 10: Fra plikt til glede.

1. Diskuter utsagnet: «Det var først etter at jeg forstod hvor viktig nåden er, at jeg skjønnte at Gud aldri har ment at vi skulle leve etter det som står i Bibelen.» Hvorfor skulle det være feil å prøve å gjøre det?
2. Hva mente Gud med å gi oss Bibelen?
3. Les 1. Tess 5,17. Hvordan kan man stadig be? Hvordan vil du beskrive et sterkt bønneliv?
4. Gi eksempler på ganger da Gud har talt til deg. Tror du at Gud ønsker å tale personlig til hver eneste kristen? Hvor ofte da?
5. Forfatteren mener at når vi blir hos Kristus er det umulig å komme utenfor Guds vilje. Enig eller uenig? Forklar svaret ditt.
6. Hvordan kan en troende kjenne Guds vilje?
7. I 1 Kor 2,16 sier Paulus: «Men vi har Kristi forstand.» Hva betyr det? Har alle kristne Jesu forstand?

Kapittel 11: Mennesker trenger hverandre

1. Beskriv hvor forskjellig et lovisk menneske og et menneske som lever i nåden forholder seg til evangelisering. Hvordan er dette i ditt eget liv? Hvorfor?
2. Hvordan kan evangeliseringen få en verdslig vri? Er det forskjell på å snakke om «en frelsesplan» og å snakke om Jesus?
3. Forklar dette.
4. Diskuter forskjellen på nåde og forløsning.
5. Hvordan blir evangeliseringen hvis den understreker behovet for tilgivelse, uten å forklare det nye livet man får når man blir frelst? Hvordan virker dette inn på livet til et nyfrelst menneske?
6. Hvordan definerer du kirken? Nevn noen eksempler på hvordan din egen menighet viser Guds nåde til verden.
7. Guds menighet er en sammensatt familie. Har de forskjellige trossamfunn sin rettmessige plass her? Les 1 Kor 12.12–13. Hvordan kan forskjellige kirker være uavhengige av hverandre?

Kapittel 12: Å leve i nåden

1. Hvor synes du at du passer inn i fortellingen om hulen? Hvilke lenker kan holde en kristen fast i lovishetens hule?
2. Diskuter forskjellen på bibelkunnskap og guddommelig åpenbaring. Hvordan opplever en kristen å få en åpenbaring fra Gud?
3. Les Joh 15,1–5. Hva vil det si «å bli i Kristus»? Hvordan kan en kristen bli i ham?
4. Hva er forskjellen på «kristen religion» og bibelsk kristendom? Er «den kristne religionen» bedre enn andre religioner? Hvorfor eller hvorfor ikke?
5. Diskuter utsagnet: «Når vi blir i Kristus dag for dag, kan vi gjøre hva vi vil.»
6. Hva ønsker Gud av deg?

En personlig hilsen

Har det hatt noen innvirkning på livet ditt å lese denne boken? I så fall vil jeg gjerne høre fra deg. Grace Walk Ministries tilbyr Grace Walk konferanser, hvor innholdet i denne boken blir presentert i utvidet form. Vi har også andre seminar som konsentrerer seg om hvordan dette å leve i nåden virker inn på forskjellige områder i livet. Hvis du er interessert i mer informasjon om min undervisning og pre-kentjeneste, eller annen informasjon om Grace Walk Ministries, så kontakt meg på følgende adresse:

Dr. Steve McVey
Grace Walk Ministries
P.O. Box 725368
Atlanta, GA 31139-9368
Telefon: 800/472-2311
Epost: gracewalk@aol.com
Webadresse: www.gracewalk.org

Måtte Gud fortsette å velsigne deg mens du lever i nåden og «kjenner ham og kraften av hans oppstandelse og får del i hans lidelser». Fil 3,10.

og Sherry Gordon, Danny og Sue Feagin, Ron og Wylene Buchannan, Jack og Shelly Nelson og Cheryl Buchannan. Det ukentlige møtet med dere, kjære venner, har gitt meg så mye.

Gud har brukt mange andre til å forme troen min. Jeg vil spesielt nevne mine mange venner i Talladega, Alabama, som velsignet meg med sin kjærlighet og oppmuntning. Dere kommer alltid til å ha en spesiell plass i hjertet mitt.

Jeg vil også gjerne takke familien min. Min kone Melanie er en skatt og har alltid inspirert og oppmuntret meg. Dette var særlig viktig mens jeg arbeidet med boken. Jeg er også glad for at barna mine – Andrew, Amy, David og Amber – ga faren sin tid til å skrive. Ingen barn har noen- sinne vært mer elsket.

Til slutt vil jeg takke Gud for at han så nådig ledet meg mens jeg skrev denne boken. Den Hellige Ånd ga meg ønsket om å skrive ned vitnesbyrdet mitt og innarbeide sannheten om vår identitet i Kristus i det. Da jeg begynte å skrive, tenkte jeg ikke på at det skulle gis ut som bok. Vår kjærlige Far begynte den og fullførte den. Jeg vil gi ham æren for det gode som måtte komme av denne boken.

Takk

Mange mennesker har medvirket for å få denne boken utgitt. Det er en glede å kunne takke noen av dem. Jeg er spesielt takknemlig overfor Bill Gillham, som var den første som leste manuskriptet og ivrig ringte meg tidlig en morgen for å si hvor bra han syntes det var. Han startet prosessen som til slutt førte til at den ble publisert. Bob Hawkins jr. og Eileen Mason i Harvest House delte sin visjon for boken med meg, slik at jeg kunne gjøre det som trengtes for å få den ferdig. Bob Welch ga meg den beste hjelp med omarbeidingen. Etter hvert som jeg fulgte rådene hans, så jeg boken folde seg ut fra knopp til fullt utsprunget blomst. Jeg setter også stor pris på at Steve Miller nøye fulgte publikasjonsprosessen.

Denne boken ble formet i hjertet, før den ble skrevet ned på papir. Gud brukte mange venner, som blåste til nådens ild i meg, men den gruppen med nære venner jeg møtte hver uke betydde spesielt mye for meg. Denne «nådegruppen» ga meg kjærlighet og tillit og det skapte tro i meg. Derfor kunne jeg stole på at Gud skulle la det skje, alt han hadde lagt ned i mitt hjerte. En særlig takk til Bob og Sheree Lykens, Keith og Vernois Wilson, Ray og Jill Wtulich, Tony